

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.
Titel Title:	<u>Adam Oehlenschlägers poetiske Skrifter.</u>
Alternativ titel Alternative title:	Poetiske Skrifter.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. H. Schubothe, 1805
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

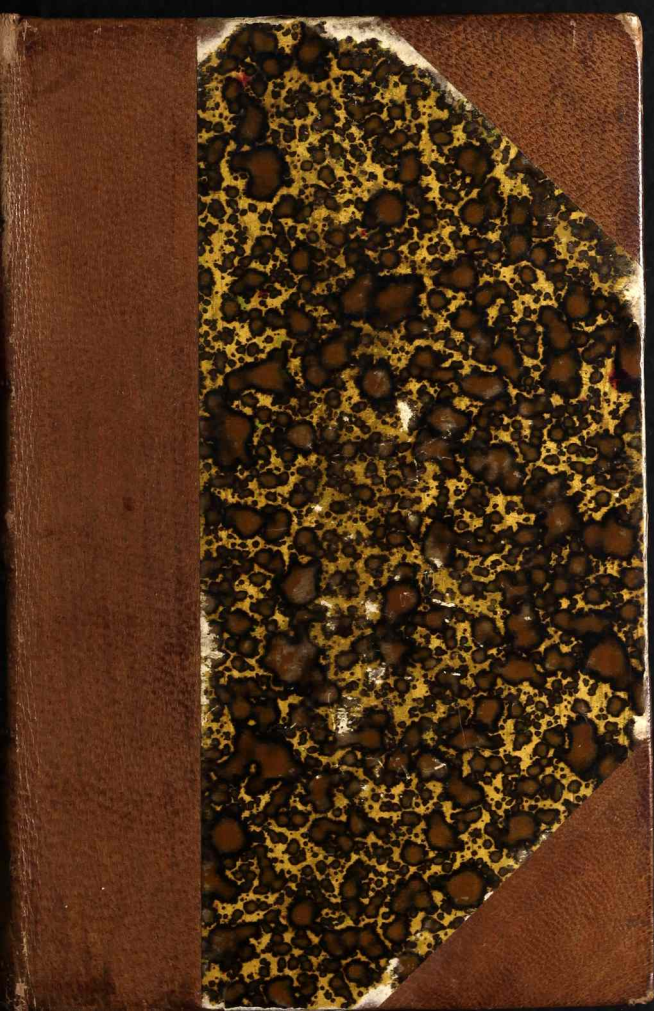
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





52 - 119

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

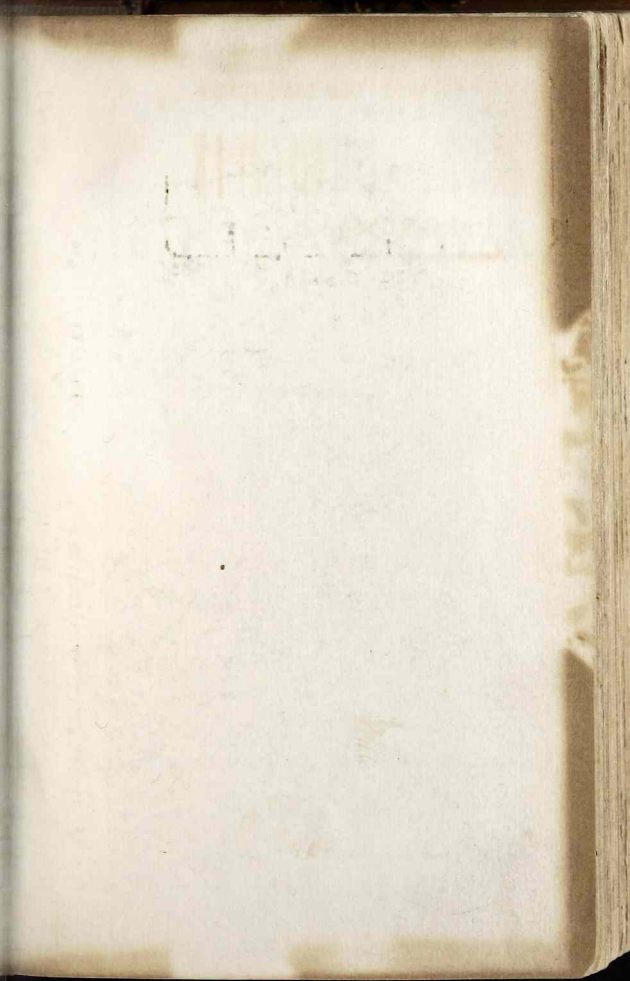


1 1 52 0 8 05652 2

+ REX

mgl. Page 97 - 100.





orig. Pag 97-100

Adam Schlenzlagers

Poetiske Skrifter.

Anden Deel.

Kjøbenhavn, 1805.

at Hofboghandler N. H. Schubert,
og hos Andreas Borch.

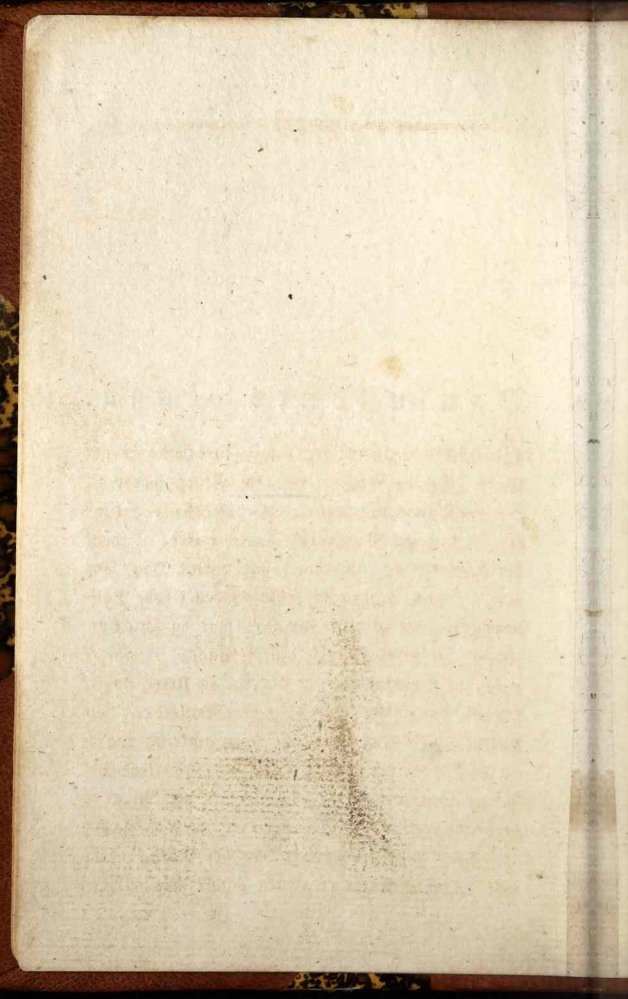


I n d h o l d.

	Side
Vaulundurs Saga	I
Aladdin, eller den forunderlige Lampe	75



Vaulundurs Saga.



Sinmarken er et Land, som ligger saare høit oppe mod Nord. Der er meget koldt; thi Solen hæver sig kun om Sommeren lavt over Synskredsen paa Himlen. Aften- og Morgenrøde løber i Eet; og hvad der begynder og ender den lange, varme Dag, læn- ger Syd paa, og ligesom indfatter den i røde Guld- bræmmer, det glimter her heel mat og sorgeligt, paa det at Livet skal ikke plat forgaae. Derfor er ogsaa al Overflødighed af Værter og Urter flygtet fra disse Enemærker; kun de magre Naaletræer, som nærme sig til Fjorkevingerne, vore omkring paa de nøgne Fjelde, der den meste Tid ere bedækkede med Is og Sne. Fjokene her ere ogsaa heel smaae og sammensnærpede, og Rensdyret er, af Fæe, næsten det eneste, hvad der opliver den døde Natur. Den halve Deel af Aaret er Solen ganske ikke tilsynne,

og da er det kun nogle fåre Strimer i Nord, der lyse med et mat Skin, ret ligerviis som Metalaa-
 rerne i de hule Fjælde. Thi hvad Landet mangler
 over Jordforpen, det erstattes igien fuldelig ved
 hvad der udi Biergene befindes. Og er det ligesom
 den udbortes Natur vilde hentyde paa den Rigdom
 der er udi Biergene, da de have Udseende og Frænd-
 skab dermed, som de steenagtige Træer og metal-
 strimede Nordlys, om hvilke nyligen er mældet.
 Selv Menneffene have en besynderlig Overensstem-
 melse i saa Skiel, da de at see til ere uanseelige,
 men deres Lemmer ere stærke og fast sammentrykte,
 og de i Almindelighed have en ypperlig Forstand og
 stor Kløgt, saa at det Indvortes besidder i Rigdom,
 hvad det Udvortes slet hen mangler, ret saasom
 Fjeldene. Deres eneste Higen og Tragten gaaer
 derfor ud paa, at bringe for Lyset, hvad den haarde
 Natur indslutter, til Forundring for de Folk, som
 boe længer Syd paa; de ere gode Biergfolk og ypperlige
 Smedde. Og da de nu, al deres Tid, lever i en
 sælsom og uforstyrret Forening og Kortrolighed, med
 den fiulte og dybe Natur, saa aabenbares der ogsaa
 for deres Gemyt heel underlige og sælsomme
 Ting, der ere Andre ubekiendte, hvilket er Marsag
 i at de besidde Spaadomskraft og sær Wiisdom.

Slagfidur, Eigil og Baulundur vare
 Brødre af Finnernes Et, deres Fader var Konge;

hans Navn er i den lange Tid forkommet og findes ikke udi de gamle Sager. Disse Brødre vare vise, stærke og ypperlige. Og som det nu gemeenlig hændte sig, at de Mennisker som opvoxe i Overflodighed, og Intet mangler, og Intet maa undvære formedelst Nodtorsts Skyld, gierne trives bedre end Andre, saa vare ogsaa disse Brødre heel store og skionne, og havde Intet tilsælles med de øvrige Sinner, uden Snildhed og Klogt, og ugemeen Forsarenhed udi at smedde Malm, samt hvad der hører til at finde, opgrave og rendse det.

Nu hændte det sig engang, da disse Brødre vare i Biergene og udhugge Jern, at de pludselig funde en Guldmine. De bleve herover heel glade og arbeidede saare, for at faae det pure Malm løst. Iblandt Andet funde de en Guldklump, som udmærkede sig, fremfor de Øvrige, i Finhed og Ypperlighed. I denne Guldklump sad der trende store Edelstene af forskjellig Farve, een rød, een grøn, og een blaa, som tilsammen udgjorde et sælsomt Tegn. Denne bare de hiem og viste deres Moder Dronningen, som var en Spaagvinde og saare klog.

Aldrigsaasnart havde Dronningen seet og betragtet denne Guldklump, førend hun gav sig bitterlig til at græde, og funde længe ikke tale for Sorg og Døvelse. Da hun nu endelig kom til sig selv igjen, og Sønnerne spurgte hende om: hvad da dette

Tegn havde at betyde, og om der var nogen Ulykke at befrygte, for dem eller deres Æt? Saa sagde Moderen: Æ mine kiere Sønner! Eder er en stor Lykke bestieret. Da nu Sønnerne trængte ind paa hende, og spurgte hende hvi hun da græd og klynkede, naar der intet Ondt var dem i vente, men tvertimod alt Godt? Saa sagde hun: Æ mine kiere Børn! Tilgiver mig min Bedrøvelse og Graad, thi det gjør mig saa bitterlig ondt at I skal skilles fra mig, da jeg dog havde troet at intet uden Døden skulle adskille os. Derpaa sang hun, uden at oppebie Sønnernes Svar, saaledes, efterat hun først endnu engang havde betragtet Guldklumpen, heel agtsom, med den røde, grønne og blaae Edelsteen:

Grøn siger: Græs,

Blaae: klar Himmel,

Rødsteen: Roser,

Guld: Væn Moe.

Længer ned

Jer Mornen vinker,

Hvor lysblaa Himmel

Om spraglet Vaargræs

Benligt hvælver.

Lillievande,

Med guldgule Pokker,

Skal der Eder kryste

Til hvide Bryste.

Da Slagsfidur, Eigil og Vaulundur det hørte, bleve de betagne af en stor Glæde; thi de havde ofte gaaet og talt med hinanden, om hvorlunde de skulde faae sig Hufruer, efter deres Sind; thi Landets Qvinder der, vare smaae og uanseelige, og deres Hierter vare blevne hart betagne af Længsel efter de skønne Qvinder, som boede længer mod Syden, om hvilke deres Moder, som var en svensk Konningsdatter, ofte havde talet. De havde tit besluttet at drage did, men deres Forældres Bønner havde holdt demnem tilbage. Det var derfor den høye Tid at dette lykkelige Varsel indtraf, thi de trende unge Kæmper længtes saare, og det var heel ynkeligt at see dem gaae søvnløse om Natten over de kolde Sneebjerge, med Riim i Pufferne og Graad paa Kinderne, hvorudi de blege Nordlys spillede sig.

Da nu altsaa Moderen, ved sær Wiisdom, havde aabenbaret denne deres tilskundende Lykke, og Forældrene saae at det var en Styrelse af Nornerne, som sidde under den Alf Ugdrasil i Asgard, og bestemme Menniskenes Skiebne, saa sloge de sig til taals, hvorvel de begge, sær Moderen, fældte bittre Taare. Derpaa klædte de trende Brødre sig i lyse Brynier, og bunde tunge Slagsværd om deres Lænder, og satte Guldhielme paa deres Hoveder, hvilke de havde smeddet sig af den store Guldflump. De trende Edelstene, som derudi befandtes, havde de deelt og

paa en konstig og stndrig Maade sat udi Hielmene, hvilket gav dem en sær Anseelse, og forhøiede deres naturlige Danishhed. Slagsfidur havde valgt den Grønne, Eigil den Blaae, men Vaulundur den Røde. Derpaa spændte de stærke Kener for deres Glæder og jøge affted. Og var det da heel underligt at see de trende Ungersvende, blussende af Ungdoms Fyrighed og Forlængsel, i de straalende Vandserplader, flungende, som en Vind at jage over den kolde, stille Sne, mellem Granerne, der ligesom af Misundelse ryttede den hvide Kiim ned paa deres Hielm-busse, i det de fore dem forbi.

De fiorte længe indtil den klare Midnat, da Stierneerne komme frem paa Himlen, ligesom af Nyfgenhed, for at see hvorhen de vilde styre deres Kaaß. Som de nu fore over Sletten, forbi det Bierg, hvori de tilforn vare van at opgrave Malm, saa de i det lyse Maanskin en Hob smaae Mænd, der komme vrimlende ud af Bierget, og løbe henimod dem, over Sneen, saa let, at der slet intet Spor fiendtes. De havde graae Trøier paa, som sadde dem knapt om Livet, røde Huer, røde Pine, og sorte Tunger, med hvilke de lalledede ud af Munden, i det de blinkte med Pinene. Det var Svart-Alfer, som da de komme nærmere til Glæden gavede sig til at dandse rundtomkring den og flunge:

Slagfild, Eigil,
 Dertil Baulund,
 Kongesønner!
 Hvi vil I svigte?
 Fødte Finner!
 Fødte Biergmænd!
 Den grønne Karfunkel
 Bedr' end Græs er.
 Rosensternen
 Bedr' end Rosen er,
 Blaaglimmerten
 Bedr' end Luft er.
 Hvi vil I fornægte
 Finnevæsen?

Eigil slog paa sin Keen, saa at den foer frem
 og styrtede een af Svart-Alferne til Jorden; da
 standsede de Andre den udi sin Fart, og stunge
 atter:

Under Jordkorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.
 Sog ey Uden,
 Hvad Inden I eye.
 Forsmaae ey de spægende
 Smaae Svart-Alfer.
 Vi vise Jer Ven

Til Jern og Guld,
 Til smukke Stene.
 Det Bedste er Jnderst
 Og en Yderst.
 Under Jordkorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.

Slagfidur slog til sin Keen, saa at den foer
 frem og styrtede endnu een af Svart-Alferne til Jor-
 den; da standsede de Andre den atter udi sin Tart
 og stunge atter:

Fordi Egit
 Ald Keen hoded,
 Fordi Slagfidur
 Ald Keen hoded,
 Bort Had dem følge!
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Dødstid!
 Fordi Baulund
 Svart-Alfer svigted:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Frydstid!
 Thi ei han hoded.
 Farvel i Finner!
 Kongesønner.

Derpaa saae man dem ved det klare Maanskin løbe over den hvide Slette, hen i Bierget igien. Geres Stemme havde en underlig Klang, den lød, som naar svag Nattevind hvidsler giennem Sneen i Smaakrat; og som de tørre Løv der rives af, naar saa fkeer, og møde sig i Lusten, var deres Dands.

De trende Brødre bleve heel underlig tilmode over dette Blindværk; dog troede de Guldklumpen og deres Moders Spaadom bedre end Svart-Alfernes forvirrede Sang, som de desuden ingen ordentlig Rede kunde finde udi; thi droge de altsaa hurtigen Syd paa. Deres Moder havde givet dem allehaande Epise og Drikke med paa Reisen. De sov, naar de bleve altfor trætte, i deres Klæder, og bedækkede sig med Kenschuder. Paa denne Maade komme de efter adskillige Dageiser til Sverrige, til et Sted, som kaldes Ulfsdalen, formedelst de mange Ulve som derudi befindes. Der byggede de sig en Gaard ved en Søe, hvor der var mange og skionne Fiske; og levede saaledes medens Vinteren varede af Fiskerie, og af at gaae paa Jagt, efter Ulve og Bjørne, af hvis Skind de gjorde sig Klæder og Sengedækker.

Da nu Vaaren frembrød, bleve de heel forfærdede ved at see Solen komme saa høit paa Himlen, og da nu de pene Smaablomster myldrede frem af den fiøre, lune Jord, da bleve de saare glade og mærkede vel at Spaadommen snart vilde gaae i Op-

fyldelse; sær da Himlen blev saa giennemsigtig og blaae som Edelfstenen i Guldet havde været, ja vel mere. Da de nu fra Barnsbeen vare van at arbejde i Biergene efter Metal, og ikke kunde modstaae den gamle Drift, saa ginge de een Dag hen i eet af de Fielde, som omringede Ulfødalen, for at grave og søge. Som de nu vare vel forfarne, funde de snart Alarer, dreve altsaa deres Arbeide med stor Lyst og Glæde, da der ikke var saa koldt her, som i Finmarken, hvorvel de tillige erfarede at Metalaarerne ikke vare saa rige, sær paa Jern, som der. Da de nu efter velforrettet Sag og heel belæssede vilde gaae hjem, og komme ned i Dalen, da mødte dem pludselig et saare mærkværdigt og Iykteligt Syn. Thi de skuede trende Moer, siddende ved det speilklare Vand paa Marken; de spunde Hør, og deres Svanehamme laae ved Siden af dem. Deres Haar, som var finere og gulere end Hørrønnen de spandt, vare bundne med Silkebaand høit oppe i Nakken og slagrede derfra i bølgende Lokker ned over deres fyldige, hvide Skuldre og Bryster. Forreisten vare de ranke og smekke, med store blaae Øine, hvilke de meget milde sættede paa de trende Brødre. Slagfidur, Eigil og Vaulundur bleve herover betagne af stor Elskov, men tillige af overvættets Forundring; thi de trende Moer, af hvilke den ene havde et grønt, den anden et blaant

og den tredie et rødt Klædebon, vare for deres
 Afsyn at flue, som de trende Edelftene; og da nu
 Marken overalt var fuld af gule Blomster, saa fore-
 kom det dem, som den hele Egn, med hvad derudi
 befandtes, viste sig for deres Øine, som den nysbe-
 nævnte Guldfump, kun meget større og skønnere.

Da de altsaa nu ikke tvivlede længer om, at
 deres Moders Spaadom jo skulde gaae i Opfyldelse,
 saa ginge de hen til de trende Møer, for at fund-
 giøre dem deres Hændelser, og for at beile til dem.
 Men da de nu komme hen, og stode midt for deres
 Afsyn, og bleve bestraalede af deres store Skøn-
 hed, da kunde de ganske intet tale. Da sang
 Møerne:

Ædle Kongesønner!
 Slagtid! Egit! Vaulund!
 Hil Jer ædle Kæmper!
 Svanhvid, Alrun, Alvilp
 Nornen hid hendsendte,
 For at bringe Glæde
 Finnekongers Affom.

Da Brødrene det hørte, toge de dem i deres
 Arme og førte dem ind i deres Gaard, hvor fort-
 derpaa deres Bryllup stod, og levede de siden lang
 Tid uforstyrret lykkeligen og vel tilfreds. Slagti-

dur fik Euanhvide, Eigel Alrune, Vaulundur Alvilde.

Men nu hændte det sig een Dag, da de saaledes havde levet tilsammen i ni Aar, at deres Qvinder heel blege og nedslagne kom ind til dem og sagde: Kiereste Husbonder! Vi kunne nu ikke, hvor gierne vi end ville, blive længer hos Eder. Vi ere Valkyrier, og ere bestemte til i ni Aar at følge Stridsmændene i Kamp, naar vi andre ni Aar have husvalet os ved vore Husbonders Omsav-
 neller. Vi formaae ikke at sætte os op imod vor Skiebne, for hvilken raader en høiere Magt, maa derfor med Taalmod søie os i den; hvilket vi ogsaa raader Eder at giøre, hvis I vil vel fare. Om ni Aar komme vi tilbage, og skal I da finde os rede til i Alting at rette os efter Eders Villie, som det sommer sig gode Egtehustruer at giøre. —
 De trende Brødre bleve ganske meget forbausede og bedrøvede, over denne Tale. De sagde: Om ni Aar er vor bedste Ungdom forbi, da ville vi ikke have megen Husvalelse af Eders Omgang, saa lidt som I af vor. Valkyrierne svarede: Vi blive aldrig gamle, og stærke haardsøre Mænd, som I, ældes ikke saasnart. Paa det at I ikke skulle forlænges, eller græmme Eder plat, mens vi ere borte, saa ere her trende Nøgler, med dem kunne I aabne Biergene og tage de kosteligste Metaller ud; saa

mangler I aldrig Malm at smedde af, kan altsaa blive rige, samt høit anseete og berømmelige Mænd.— Da de havde sagt disse Ord lagde de Nøglerne paa Bordet, kyssede deres Husbønder, og forsvunde heel pludseligen.

De trende Brødre bleve saare bedrøvede over denne Hændelse. Fra den Tid af var der tyyst og skummelt i Ulfsgaarden. De ginge kun ud for at søge Føden, i Næt naar det mørknedes satte de sig tause hen, hver i sin Krog, og stirrede paa hverandre indtil Midnat, da de lagde sig i de kolde Senge, og tænkte paa den Glæde de der havde nydt, ved deres fiere Hustruers Omsavnelser. Tilslidst besluttede Slagfidur og Eigil at drage vide ud i Verden, for at opsøge deres Qvinder igien. Baulunder, den Yngste, raadte dem med kloge og fornumstige Ord herfra, i det han sagde: Hvad hjælper det at slakke omkring? I hvilken Kant af Verden vil I uddrage for at opsøge dennem? Udentviol flyve de usynligen giennem Luften. I vil fare vild og vansmægte, og times da aldrig den Lykke at omsavne Eders Qvinder igien, hvilket vel kunde skee, hvis I med Taalmod vilde oppebie de ni Aars Udløb. Brødrene agtede kun lidet paa hans Tale, thi Elskov og Forsængsel havde ganske betaget dem.

Da de nu altsaa havde fyldt deres Brøge

med Fode, samt taget tvende store Guldhorn med sig, fyldte med gammel Miod, saa toge de Afseend med deres Broder og ginge bort. Vaulundur var saare mod i Hu, og Taarerne runde stride ned af hans Kinder; thi det bares ham for, som om han aldrig skulde see dem oftere. Han bad dem endnu engang have Taalmodighed, men Brødrene svarede ham: Vi forsmaae ikke at sætte os imod den store Forsættel, som hverken lader os have Noe Nat eller Dag. Wade ham derfor passe Huset vel og skalte over deres Eiendom efter eget kloge Tykke, indtil de komme tilbage. Da nu Vaulundur saae at det nyttede slet intet at bringe dem fra deres Forsæt, saa ønskede han dem, som en god Broder, en lykkelig Reise; bad dem ogsaa, hvis de skulde træffe hans fiere Hustruue Alvilde, at bevæge hende til at drage hjem igien, da han længtes inderligen efter hende, hvorvel hans Længsel ikke var saa daarlig, at den skulde forlede ham til at modsætte sig hendes Bud; ledsagede dem derpaa til paa den anden Side af Skoven, hvor de fulde hammen om Halsen. Hvorpaa Slagsfidur, den Ældste, sagde: Hvorvel jeg har et godt Naab, min fiere Broder! og fuldvel troer at jeg skal see dig igien; saa vil jeg dog her sætte et Mærke, som jeg vil bede Guderne, forunde den Kraft, at det kan vise dig, hvad enten jeg er levende eller død. Traadde derpaa et dybt Godsfor i Jorden og sagde: Saalænge

dette Fodspor ſtaaer tydeligt og uforkrænket, da times jeg i ingen Fare; finder du det derimod fyldt med Vand, da er jeg druknet udi Havet, finder du det fyldt med Blod, da er jeg død udi Kampen, finder du det tildækket med Muld, da betyder det at jeg er fortdød, og hviler neder i Jorden. Egil, ſom tykt:3 vel om ſin Broders Daad, gjorde nogle Skridt derfra det ſamme; hvorpaa de vandrede bort, efterat de forſt havde ſkaaret ſig tvende Vandringsſtave udi den tykke Skov. Vaulundur ſtirrede efter dem, ſaa langt hans Øine kunde række. Da de vare ſvundne bag Bakken, gif han hiem, grundende med langſomme Skridt.

Brødrene fortsatte imidlertid deres Vey. Henimod Aften ſatte de ſig ved Indgangen til en Lund, ved en Elv, ſom ſlyngede ſig giennem Eggen. Her gave de ſig til at ſpiſe, og drukke hinanden til af de ſtore Guldhorn. Det var midt om Sommeren, Aftenen var tielig og ſval, det grønne Lov i Skoven, ſom takte ſig over deres Hoveder, gav en liſtig og vederqvægende Lugt, og Fuglene, ſom ſprunge omkring paa de ſmaa Øviſte, quiddrede af al Magt. Brødrene aſpændte, for ydermere Mageligheds Skyld, deres Guldhielme med de ſkønne Edelſtene, og lagde dem ved deres Side. Slagfidur ſyntes at den grønne Kaarſunkel aldrig havde givet ſaa underligt et Skær fra ſig, ſom nu;

dens Straaler fløde paa det besynderligste sammen med Glandsen af det friske Græs og de unge Løv, og det var ham fast umuligt at skielne om det var Stenen eller det Grønne, som meddelte hinanden deres Glands. Eigils Hielm laae ved Bred- den af Elven, og Blaaglimmerten, som sad der- udi, forenede ligesaa forunderligt sin Farve med de blaae Bølger der rullede i Floden, og med den lyse Himmel, som hvælvede sig over den. Da de nu havde nydt det gode Maaltid, satte de Hornene ved Siden af sig, med Spidserne i tvende Muldvarpe- skud, og gave sig til at sige allehaande lystelig Skiemt og Gammenstale; thi Mioden og den smukke Aften havde gjort dem opromte. Imidlertid blev det mørkt, og Maanen som stod op i Synskredser, lige over for dem, blandte paa en sær Maa- de sit Skin med Glandsen, der straaede fra de store Guldhorn. Som de derfor sadde allerbedst, blev Ei- gil pludselig ganske alvorlig og forfærdet, og da Slagsfidur spurgte hvad der fattedes ham? Sagde han: Det kommer mig saa underligt for, at Maa- nen, ligesom en blodig Boddell, griner mig lige i An- sigtet. Slagsfidur bad ham lade flige Tanker fare; men Eigil sagde: Hvor er Blaaglimmerten i min Hielm? Slagsfidur svarede: Den sidder der endnu, men Mattens Mørke og Grenenes Skygge har udslukket dens Farve. Eigil sagde betænkelig: Ikke allene

dens, men ogsaa Havets og Himlens Farve. Og ligesaa er det gaaet Stenen i din Hielm; det grønne Skjær i den, forsvandt med Farven paa Græsset og Træerne. Men Maanen, hisset, er Vaulundurs røde Edelssteen; og den har overvundet vore, og overlevet dem begge. Slagfidur vidste ikke hvad han skulde svare; Han sagde: Jeg har et godt Haab! Det blomstrer saa grønt som Stenen i min Hielm, endogsaa om Natten. Eigil svarede: Jeg haver intet Haab, og drives kun af en ængstlig Forlængsel, langt, langt hen i den vide Verden, efter noget Bedre. Derfor har jeg begivet mig paa Reisen, og derfor stirrer mit Blik hele Timer ud i den tomme, blaae Himmel, og derfor er Stenen i min Hielm blaae, og derfor var Alrunes Klædebon blaat; og den matte, dunkle, tærende Forlængsel er min Valsfyrie! Slagfidur rystede paa Hovedet og rakte ham Miodhornet, hvilket Eigil strax tog; og da han havde druffet, fik han igjen sin forrige Munterhed. Slagfidur drak nu ogsaa; og finge de dem Begge en halv Ruus, hvorover de glemte alle overstandne Gienvordigheder, og besluttede ikke at hvile, førend de havde fundet deres Hustruer. Slagfidur sagde: Sinder jeg ikke min Esvanhvide, da er jeg en Mand disvære. Det er den skønneste Svane, der nogentid er svømmet giennem den klare Luft. Ingen Svane bryfter sig saasom hun, med saa megen Ungdomsfylde

og Tugtighed. Det er den skønneste Kvinde Sel har skinnet paa, og som nogen Mand har favnet. Eigil sagde: Du ligger! En Kvinde veed jeg, som hedder Alrun; ikke favner Odin Brygga med saa megen Velsøst, som Eigil hende. Slagsfidur sagde: Aldrig har jeg endnu løiet, og skal Den times stor Jammer og Meen, som siger mig det paa. Eigil svarede: Ikke skielver Eigil meer end en dybtplantet Bannerstige, skönt han dog sagde at du løgst. Da Brodrene havde verlet disse Ord, droge de ud deres store Slagsværd, og hug paa baade Hænder. Hvor- paa Slagsfidur tilsidst spaltede Eigils Hielm, saa at Stenen brast; hvorpaa Eigil blev forstumlet i Hovedet og styrtede baglands ned i Elven. I det samme forandrede Maanen sin Ildfarve og blev bleg, som en Dødning. Slagsfidur stod længe i Tanker og støttede sig til sit Sværd, i det han stirrede ned i Elven, hvor hans Broder var druknet. Da hørte han som en Ræsen bag sig i Skoven, og det kom ham for, som om han hørte disse Ord synge med svage og hæse Røster:

God Tid! Ond Tid!

Graads Tid! Dødstid!

Han tænkte strax paa Svart-Alferne, og vendte sig hurtig — men da var Alting forsvundet. Slagsfidur var saare mod i Hu. Han var nu ganske

kommet til sig selv igien og overveiede: hvordan hans Broder nylig havde siddet ved hans Side, fuldkommen frisk og sund, og hvad han havde talet, og hvordan han nu havde saaret ham, og styrket ham ned i Gloden og paa den Maade været Marsag i hans Død. Sandelig, sagde han, der var Noget i hvad Eigil sagde, om den utydelige, ubisse, veiløse Længsel, som ikke vidste selv hvor den vilde hen, og som ingen Rist eller Roe havde, Dag eller Nat; men var bestandig Bevægelse og Forandring underkastet, ret som Vandet, og uden Ende eller Maal, som det vide Himmelrum. Og begge Dese ere blaae! Og Stenen i Eigils Hielm var blaae! Og nu ligger han selv midt i Elven! Sandelig! der er et høistforunderlig Frændskab mellem Alting i Naturen, og hvorfor skulde Menneskens Hu, Sindelag og Skiebne være undtaget derfor? Det var ogsaa Eigils ubændige Sind der bragte ham til at nedstyrte een af Svart-Alferne; han forførte mig til det samme; og det er ikke godt at have dem til Fiende. — Ak, tænkte han saa igien, efter en liden Stund, jeg haver nu med egen Haand dræbt min Broder! Min Hustru er borte, og jeg vandrer nu ganske ene omkring i et fremmed, ubekendt Land. Skal jeg vende tilbage igien til Vaulundur? Eller skal jeg styrte mig i Elven, og paa den Maade i en Hast gjøre Ende paa min store Befymring og Be-

drøvelse? Nei, tænkte han saa igien. Vorneerne har ikke bestemt mig til Ulykke. Jorden er grøn; og den er sikkrere at forlade sig paa end Havet og Lufsten. Jeg har et godt Haab om at finde min Hustru, og lader mig ikke affkræffe. — Som han det sagde, løstede han sine Vine til Himlen. Natten var bældmørk, kun en eneste Stjerne glimtede med et usædvanligt, skinnende Lys. Det kom Slagfidur for, som om den nærmede sig mere og mere. Med Armene støttet til sit Sværd, ventede han med stirrende Blik Udfaldet paa dette Gær-syn. Stjernen nærmede sig, og alt som den nu kom nærmere, tabte den mere og mere sin runde Straale-sikkelse. Omridsene toge sig efterhaanden tydeligere ud. En menneskelig Skabning begyndte at udvikle sig; og endelig saae Slagfidur at det var hans fiere Hustru Svanhvide, der svævede skinnende og næsten giennemstigtig, med et grønligt Skær, over hans Hoved. Han rakte sine Arme i Veiret og kunde ikke tale for Glæde. Da sang Synet med vilde Toner:

Ekke Elvens Bolge!

Mit Vink du følge!

Forsag kun ey.

Til Fieldet bundet,

Har du dog fundet

En bedre Ven.

Du rask dig væbne,

Velan! Velan!

Kæmp mod din Skiebne,

Alt som en Mand.

Alfader satte

Blandt Biergets Skatte

Dig hen, saa viis;

Men Rosens Bæger,

Hvor Lovet leger,

Kun naaer din Priis.

Du opad stræber,

Fra gamle Slægt,

Dg modig dræber

Din Tyngdevægt.

Med Jernets Vinger

Du rask dig svinger

I Foraarsduft,

Til Fjeldet baaret,

Har du dog faaret

Den lune Lust.

Pad Volgen vige,

Dg styr dig en.

Huff du skal stige!

Høy er din Vey.

See hiffet oppe,
 Paa Biergets Toppe,
 I Morgengry,
 Der vil vi hvile,
 Mod Himlen smile,
 I Purpurfye;
 Og drikke Skaaler
 Af Luftten der,
 Og gaae paa Straaler
 Af Maanens Skiær!

Slagsidur folte sig besteelet af det vældigste
 Mod og det fasteste Haab, der ligesom strømmede
 ind i hans Hierte, med Tonerne af denne Sang.
 Den lyse, giennemfigtige Skikkelse vinkede ham,
 han kastede Braagen og Sværdet paa Jorden, for
 deslettere at følge sin Elskede, hvis Besiddelse han
 nu ikke længer tvivlede om; vandrede derpaa, af al
 Mægt, i Blinde, op ad Fjeldet. Adskillige Gange
 blev han mod i Hu, det var for ham, som om No-
 get drog ham ned i Dalen igien. Tegang vendte
 han sig, da kom det ham for, som om hans Mo-
 ders Gienfærd stod for ham, i hvide Klæder, og
 sang:

Nyd det Liv,
 Dig Mornen skienkte,

Med noisom Glæde.
 Kæmp en mod Nornen,
 En mod Mimer,
 En mod Odin.
 Lad en Vanvid
 Dig bedaare,
 En det Døde
 Dig bedrage,
 Glys tilbage!

Slagfidur betænkte sig. Da dandsede den lustige Dvindedskikkelse i Lufsten igien, og sang atter med klingrende Røst og feberagtige Bevægelser:

Kiæk du dig væbne,
 Mit Vink du lyde!
 Ond er din Skiebne,
 Dens Baand du bryde!
 Mon Jordens Hele
 Gik Røe og Riis,
 Hvis alle Dele
 Var sig bevidst?
 Da blev Coraller
 Til Diamanter;
 Da skød Chrystaller
 I andre Kanter,
 Da skar en Sværdet

I Kamp og Krige,
 Sig Rosen hærde,
 Rubinens Vige;
 Da Ravn og Ørn
 Sig Huler graved,
 Og Ulv og Bjørn
 Fløj over Havet;
 Og uden Hinder
 Rev bort den Traad,
 Som nu dem binder
 Til Trælledaad.

Da Svanhvide havde sunget dette, fløj hun af-
 sted, og Slagfidur fulgte hende, med stirrende Blik.
 Somme Steder maatte han svømme over Bierg-Elve,
 for at følge hende, og krybe over store Fjeldklipper;
 item springe over store Ridsler, der ligesom Drager
 aabnede deres Svælg, for at slugе ham. Slagfidur
 mærkede, at alt som han kom høiere, tabte den lyse
 Skikkelse mere og mere sin Glans. Hendes Ansigts-
 træk bleve fordreiede. Han blev bange og vilde ven-
 de om igien, men det var for sild. En uimod-
 staaelig Magt drev ham bestandig høiere; og ende-
 lig, da han kom op paa den øverste Fjeldspids, saae
 han ved Daggrøet at det var en Svart-Alf! Slag-
 fidur svømlede paa den høie Tinde. En umaadelig
 stor, grøn Glette laae for hans Dø. Duggen, som

blinkte i den matte Morgenrøde vinkede ham. Slagsfidur sandt sig betaget af den vellystigste Higen, efter at styrte sig ned i dens grønne, bløde Tavn. Alfen vendte sig og sagde: Døds tid! Og i det samme styrtede Slagsfidur ned fra Biergtoppen i Afgrunden, hvor hans Legeme jammerligen sønderknustes.

Baulundur stod den næste Dag tidlig op og betragtede de trende Møglar, som Valkyrierne havde givet ham og hans Brødre. Den ene var af Kobber, den anden af Jern, den tredje af Guld. Han tog den første der faldt ham i Haanden, hvilket var Kobbernøglen, gik saa med mange underlige Tanker op i Fjeldene. Da han nu længe var gaaet, langs en Klippeelv, sandt han endelig et Sted hvor Fjeldet ganske brat vendte en nøgen, fraa Bæg ud imod Elven. Dette Sted syntes Baulundur at være paa seligt, thi tog han Kobbernøglen frem, og satte den mod Bæggen. Neppe havde han gjort det, førend Fjeldet revnede, og dannede paa den forunderligste Maade en grøn Grotte. Thi det skionne Kobbermalm gav et besynderligt grønt Skin fra sig i Klippevæggen, og rundt omkring sandt han den indsprængt med Edelstene af forskjellig Størrelse, og af samme Natur, som den der sad i hans Brøders, Slagsfidurs Hielm. Ovenover hang der store Chrystaller af samme Farve, men af tusind forskellige Skikkelser, ligesom

Jistapper, og udgjorde hele Stotter somme Stæder; og allerøverst hvor Fjeldet var revnet, snoede sig det tykk: Krat saa tæt i Hmanden, at der aldeles intet var at see af Himlen. Baulundur udhug nu saa stort et Stykke Malm, som han kunde bære, og førte det derpaa ud. Neppe var han kommen udenfor, førend Fjeldet lukkede sig til, og han kunde ikke noksom forundre sig, over den Hurtighed og Rolighed hvormed det skedte. Det var ham ikke muligt at see hvor Indgangen havde været, og han vilde holdt det altsammen for en Drøm, eller et Blindværk, hvis han ikke endnu havde haft den tunge Byrde paa Ryggen. Nu gif Baulundur hjem, og rensede og lüttrede Malmet, fra alt unyttigt Gruus og anden Tilfætning; smeddede derpaa en stor Kobberhielm, udi hvilken han satte trende af de største grønne Edelftene. Dette Arbejde varede i adskillige Dage, men da de vare forløbne tog han den Nøgle, som var af Jern, og gif saa med den hen i Bierget, og satte den mod Klippevæggen, der strax revnede ligesom sidst. Men kun paa en anden Maade forlystede dette Syn nu hans Blik. Thi Væggene, hvorvel de vare fulde af Jernmalm, gave et ganske blaaltigt Skær fra sig af Staal, der saae ud som det var anløbet i Ilden. Midt i disse Staalfliser, sadde lutter blaae Edelftene, liig den Egit havde i sin Hielm. Midt i Kløften styrtede sig en

Bierg-Elv, der fik sin Farve af den klare, milde Him-
 mel, der, ligesom et stramt Klæde, spændte sig over
 den revnede Klost, paa hvis Kanter vorte Kiermin-
 der og Violer. Bauluuder kunde ikke noksom for-
 undre sig over dette Syn. Da han længenok hav-
 de mættet sit Øie, hug han et stort Stykke Malm
 ud af Klippen, i hvilket der sad de største Edel-
 stene. Derpaa løstede han det paa sine Skuldre,
 og gik ud. Hvorpaa Klippen ogsaa strax lukte sig
 for ham, som den sidst havde gjort. Af dette Jern-
 malm smeddede nu Baulunder et Sværd, hvis Hjalte
 han besatte med lutter blaae Edelstene; og var
 dette Sværd saa smidigt, at han kunde vinde det
 omkring sit Liv, og saa skarpt at det fløvede Fjeld-
 stykker som Leer. Da han var færdig dermed, tog
 han Guldnøglen, og gik atter hen i Fjeldet, og
 gjorde hvad allerede to Gange for er meldt. Men
 hvad han havde seet de tvende første Gange, var
 plat ud intet imod hvad han nu saae. Fjeldet var
 ikke revnet fra oven ned ad, som hidindtil;
 men en hvælvet Buegang, giennem hvilken han
 kunde see Himlen og Havet paa den anden Side,
 laae for hans Øie. Indgangen til denne Bue-
 hvælving var bevoxet med unge Roser. Fra Bøg-
 gene glintede det rødeste Guld, og mellem det alle-
 hande andre Metaller. De purpurrødeste Rubiner
 besprængte Bæggene, og deriblandt allehaande Co-

raller og Chrystaller, af blegere og stærkere Farve. Men hvad der var det Forunderligste: Giennem Ridserne paa Klippen snoede sig, paa en fast utrolig Maade, Wiinranke, med modne Druer, der i Rødt og Storhed kappedes med Rubinerne i Fjeldet. Endelig hvad der fuldkommen forherligede og fuldendte dette skionne Syn, var Morgensolen lige over for paa Himlen, som i det samme steg op af Havet, for den anden Indgang af Hulen, og oplyste det alt med sin luende, liflige Glans. Vaulundur udhuggede nu en stor Guldflump, men det varede længe inden han kunde forlade Bierget, thi han blev ikke mæt af at betragte denne skionne Hule og af at spise de søde Druer. Endelig gik han dog, og Klippen lukkede sig hurtig til efter ham. Nu smeddede han et saare skönt og fagert Brystspandser, hvilket han prydede med et Smykke af røde Edelstene. Dermed forgik en Tid. Da nu Vaulundur var færdig, tænkte han een Morgen: Hvordan mon det gaaer mine Brødre? Erindrede sig ved den Leilighed det Tegn, de havde sadt ved Udgangen af Skoven, paa hiin Side; gik altsaa derhen, hvor de havde traadt Sporene. Da han nu kom did, hvor Eigil havde sat sit Spor, da fandt han hele Pladsen oversvømmet med Vand, i hvilket Himlen speilte sig. Stedet derimod, hvor Slagfidur havde sadt sit Mærke, var ikke allene tildækket med Muld, men

ud af Muldet var allerede fremsprunget en Høben unge, bløde Græsstraæ. I et Birketræ, ved Siden af dette Sted, sad der en Drossel; og hvergang der rørte sig en sagte Wind, saa at Vandplasen og det unge Græs bølgede, hævede den sin Nøst og sang heel sølsomt og sørgeligt. Heraf saae da nu Baulundur tydeligt, at begge hans Brødre paa en ynkelig Maade vare omkomne; gif altsaa med et tungt Hierte tilbage til sin Hytte, og tænkte paa Veien ved sig selv: Jeg sagde dem det vel! Hvorved Taarene trillede ham ned ad Kinderne, og han kunde den ganske Dag hverken æde eller drikke for Sorg og Drøvelse. — Dagen derpaa gif han i Bierget igien, og hentede mere Guld, og gav sig derpaa til at indrette sig et ordentligt Værksted, for paa denne Maade at oppebie de ni Aars Udløb. Han smeddede nu allehaande kostelige Klenodier og Vaaben, og blev inden kort Tid berømt over det hele Land, for sin Kunst og sin Rigdom. Naar han var færdig af at giøre andet Arbeide, smeddede han Guldringe, som han trak paa et Baskbaand, og spændte hen under Postet. Hvergang han havde faaet en Ring færdig og trak den paa Baandet, tænkte han paa sin Hustru, Alvilde, hvor søgert disse Ringe vilde klæde hendes spæde Fingre, og trinde hvide Arme, hvis hun endnu var hos ham. Disse Guldringes Antal beløb sig tilsidst til syv hundrede.

Paa den Tid regierede udi Sverrig Konning Midudr; han var en liden og mager Mand, bleg i Ansigtet, og med Hærene dybt inde i Hovedet. Han var berygtet over det ganske Land, for sit misundelige og avindsyge Sind. Der gik ham intet mere til Hierte, end naar han hørte at Een af hans Naboer havde udmærket sig ved svare Bedrifter eller Giesmildhed. Han havde dræbt trende herlige Skialdre med egen Haand, fordi de frimodigen havde sagt ham, at han digtede flette Viser; thi da Midudr var berøvet al Mandighed og Kraft, og slet hen intet besad af fortræffelige Egenskaber, saa var ogsaa hans Hierte qvindligt og forsængeligt, saa at han, skiont han paa Siel og Krop var heel asmægtig, dog vilde gielde for en drabelig og forstandig Herre.

Denne Konning havde aldrig saasnart faaet Nys om Baulundurs store Rigdom og Liggendefæ, forend Blodet steg ham op i Ansigtet, hvorpaa han blev ganske bleg og skielvede over alle sine Lemmer. Thi han fattede strax det Forsæt at skille ham ved alt sit Gods; men da han tillige var en stor Miding, saa indjog Frygten for at sætte det i Værk ham denne Rædsel og Bævelse. Efterat altsaa den første Rystelse havde lagt sig, kaldte han paa een af sine fornemste Hirdmænd og sagde:

Jeg er kommen i Erfaring om, at der skal opholde sig en Mand, Vaulundur kaldet, i mit Rige, som er bleven vide berømt for sin store Rigdom paa Guld og Sølv. Ligeledes har jeg hørt, at han skal overgaae alle Andre i at smedde det ud til Naaben og kostelige Klenodier. Da jeg nu fuldvæl ved, at han er kommen til mit Land, som en arm Værgsøn, saa er jeg fast vis paa, at han er kommen til denne Skat ved Røverie, eller ved Trolldom og Finnekunster; er derfor min Villie, at du tilfiger de stærkeste af mine Drabantere og gode Mænd, at de klæde sig i deres Jernbrynier, paa det vi, i Nattnes Stilhed, kunne ride til Vaulundurs Gaard, og bemægtige os hans Gods, samt gribe hannem. Hirdmanden svarede hertil: At du, Kongning Midudr! vil gribe en Trolldmand eller Røver, finder jeg Intet at udsætte paa; kun tykkes det mig sælsomt, at du opbyder en heel Skare, mod en eneste Mand. Thi har han ingen overnaturlige Kræfter, da kan vel een af dine Mænd raade med ham, men er han ved Seid, eller anden Kunst, jettestærk, da kunne vi Intet udrette mod ham, om vi end vare nok saa mange. Kongning Midudr vidste Intet at svare hertil, blev derfor saare vred, greb sit Sværd med baade Hænder, og hug det imod Hirdmandens Pande; men da Kongens Arm var svag og Hirdmandens Pande haard, faldt Svæ-

det uden synderlig Virkning tilbage igien. Da Konning Midudr saae at det Intet vilde hielpe, greb han i Hast til sin Spiid, og giennemboiede den forvovne Bersærks Indvolde, hvorpaa han strax faldt død til Jorden. Da det var skeet kaldte Kongen paa sine Mænd, og fortalte dem hvad han havde ifinde, i det han tillige pegede paa den døde Hovmand, for at betyde dem, hvad Den havde at vente, som satte sig imod hans Villie. Dette gjorde et stærkt Indtryk paa alle Kongens Mænd, hvoriblandt de Fleste vare feige og frygtsomme, ligesom han selv, hvorfor de ogsaa samtligen lovede at staae ham bi til den sidste Blodsdraabe.

Da nu altsaa Solen var gaaet ned, flødte de sig i Jern og giordede deres Gangere, paa hvilke de satte sig, med blanke Spiid i Hænderne, og rede derpaa langsemt hen til Vaulundurs Gaard i Ulfedalen. Konning Midudr var meget urolig paa Veien: thi det var Maanfin, og hvergang de blanke Spiid glimtede i det blege Lys, bævede hans Hierte af Frygt for at blive forraadt. Komme de da saaledes til Vaulundurs Gaard, som stod aaben; hvorpaa de listede sig sagteligen ind i Huset, som var tomt og øde, og funde de Ingen. Da der nu Ingen var, og Kongens Vine strax forblindedes af det mogle Guld, besøel han een af sine Mænd at tage Bastbaandet ned fra Loftet, hvorpaa de syv

hundrede Ringe vare trukne. Disse betragtede han med sær Glæde, skaf den skønneste paa sin Finger, og bød dem derpaa hænge Baandet op igien, og skule sig omkring i Krogene, hvor de skulde oppebie Vaulundurs Hiemkomst.

De havde ikke ventet meget længe, før de hørte en Mand komme gaaende med tunge Skridt gennem Gaarden. Konning Midudr sagde: Nu hører jeg Vaulundur komme! Der skal Forslighed og Styrke til at træde slige Skridt. Tager Eder derfor vel iagt, at Ingen af Eder geraader i Fare, ved at overrile sig; og byder og befaler jeg her, ved min kongelige Magt, at Ingen maa røre sig, førend jeg giver Tegn dertil, eller det skal koste hans Liv.

Vaulundur kom nu ind af Døren med en Bjørn paa Ryggen og et Spiud i Haanden, hvoraf Blodet endnu randt. Han havde jaget den hele Dag, og kom nu hjem ved Midnatstide, hungrig og træt, for at holde sin Nadvære. Thi han havde den ganske Dag intet Vildt truffet, hvilket kom deraf, at alt som han var kommen ind i Skoven, hvor den var tykkest, havde han begyndt at tænke paa sin fiere Hustru Alvild, og paa sine Brødre. Træt havde han sat sig paa et Klippestykke, med Haand under Kind, for at overgive sig til sine Betragtninger, i usorøret Mag; en Bjørn, som sprang frem af Krattet, vakte ham, den havde han dræbt,

og kom nu saaledes tungsendig og belæstet hjem. Da han nu altsaa havde flaaet Huden af Biørnen, pustede han Gløderne op paa Urnestedet, og lagde tørre Riis og Dviste dertil, saa at der inden kort Tid stod en hoi Lue. Derpaa tog han et Guldhorn, fyldt med Biørnens Blod, og kastede det paa Ilden for Odin og Thor; da han det havde giort, tog han en Birkefrands af sin Hielm, som var indflettet med blodrode Granbær, den lagde han ogsaa paa Ilden og offrede Freya den. Gav sig derpaa til at hugge Skinkerne fra Biørnen, hvilke han satte paa sit Spiud og stegte dem, til de havde nok. Da det var giort, hentede han en Skaal med Miod; hvorpaa han holdt sit Maaltid, og drak sine Brødre, Eigils og Slagfidurs, Minni, som han altid pleiede. Derpaa spille han Biørnehuden ud med Træpinde, at den skulde tørres for Vinden. Da det var skeet, steg han op og tog Vastbaandet ned fra Loftet, og talte Ringene. Da nu een af disse manglede, og fandt den bedste, blev Vaulundur heel forundret; thi han boede assides, mellem Fjeldene, og havde der været Nøvere, meente han, saa havde de vel taget dem alle. Er maaskee min Hustrue Alvilde kommen tilbage, og giver sig først tilkiende ved dette Tegn, tænkte han, paa det at Glæden skal ikke pludseligen dræbe mig? Med disse Tanker strakte han sig hen paa sit Leie, for at vente. Men da Intet vorte

fig, sagde han: Indtil Freya igien sender mig sin glædebringende Møe Hnos til Husværelse, overgiver jeg mig i din Bøld, blodarmede Giosn! Hvorpaa han strakte sig hen ad Løibænken, og sov roligt ind.

Da nu Konning Nidudr mærkede at Vaulundur sov hart nok, sneg han sig frem med sine Mænd, og besøel dem at spænde ham i Jern og tunge Fodboier; hvilket de ogsaa strax efterkom, saa at han ikke kunde røre sig, da han vaagnede. Vaulundur blev overvættes forundret, da han mærkede hvorledes man havde medhandlet ham, samt saa sig omringet af saamange bevæbnede Mænd. Han troede det var Røvere og raabte derfor: Kommer I for at hente mine kostelige Guldsmykker, da tager dem frit og lader mig løs igien; thi jeg lover Eder at jeg aldeles ikke skal modsætte mig Eders Daad, hvilket vel desuden saa kun Lidet vilde gavne mig, da I ere saa mange, og jeg kun Een. Konning Nidudr svarede: Store Løfter og sletste Ord gav Løse i Jothunheim; men Jetterne sveeg han dog tilsidst. Ikke er jeg nogen Røver eller Stiemand, som du maa skee formasteligen holder mig for at være, men Nidudr, din Konning og Herre. Vaulundur svarede: Stor Ære og Værdighed beviser I min Hytte, med saa ædelig en Giest, Herre min! Men hvi slutter I mig udi Bølt og Jern, som en Ild-

gierningsmand? Nidudr svarede: Jeg kiender dig fuldvel, Vaulundur! Gattig komst du herved fra Finmarken til mit Land, og nu eyer du bedre Drikkekar og Klenodier, end Nidudr i sin Gal. Hure gaaer det til? Vaulundur sagde: Er jeg paa Thinget færet for noget Røverie eller Hærværk, da gjør I vel i at føre mig bunden til Taarnet; men er jeg ikke det, hvi mishandler I mig da? Nidudr svarede: Rigdom kommer ikke af sig selv; haver du ikke røvet dit Gods, da est du en arg Trolldmand, som Snildhed byder mig have et vaagent Nie med. Vaulundur sagde: Var jeg en Trolldmand, da var det mig en let Sag hurtigen at sonderbryde disse Lænker. Jeg veed ikke at jeg forsætlig har berøvet Nogen Noget, er det saa, da er jeg villig til at give det tifold igien. Hvad forresten Gudernes milde og besynderlige Gaver angaaer, da gjør intet Menneske vel i at misunde dem; thi ligesaa lidet lade de sig meddele, som de lade sig berøve. Er derfor min Begiering, o Konge! at du lader mig løs, og vil jeg kiøbe min Frihed saa dyrt, du skatter den. Nidudr vendte sig til sine Mænd og sagde: Jeg vil ikke længer høre paa hans argelystige og forvorpne Ord. Fører hannem bort! — Da Kongen havde sagt dette, førte Drabanterne Vaulundur afsted, som rolig fandt sig i sin Skiebne, da han saae det Intet nyttede at sætte sig derimod.

Guldet og de kostbare Stene førte de ligeledes bort, hvilket Kongen Midudr befoel at skulle bringes ind for hans Hustru, Dronningen. Men Vaulundur lod han fæste ned i et Taarn, vel femten Favne under Jord.

Dronningens Dine bleve fast som forblindede, ved at see den store Rigdom, og den skionne Glæde af de mangfoldige Edelstene. Kongen skienkte hende mange Smykker og dyrebare Klenodier; sin Dotter Baudvilde gav han den første Ring, han havde draget af Bæstbaandet. Selv glædde han sig meget ved at eje Vaulundurs herlige Sværd, hvis Fæste, der var hamret i Skikkelse som Asa - Thors Stridshammer hin Mislner, var besat med de kosteligste blaa Edelstene; hvilket før er sagt. Da nu Kongen spurgte Dronningen en Dag i Næt, da hun sad og slog Harpen i sin Gruerstue, hvad hende tyffedes bedst at gøres ved Vaulundur, da han ikke holdt det raadeligt at dræbe ham, men heller at bruge ham til at forfærdige allehaande kostelige Sager; saa qvad hun sit Svar ved Harpen saaledes:

Hans Tænder sikkert værdes
Naar Sværdet sit han skuer,
Og naar han paa Baudvild
Ringene kiender.
Da skule vist hans Dine,

Som paa den værste Glange.
 Skærer sønder
 Hans stærke Gener;
 Og sætter ham siden
 Paa Søvarsted!

Dette Raad fandt Kongen viseligt. Søvarsted var en Holm, som laae nær inde ved Landet, i en Bugt, hvorpaa der stod et gammelt rødt Taarn, fra utænkkelige Tider, bevoxet med Svampe og Mos. Til dette Taarn førte Kongens Trælle Baulundur, efterat de først havde overfåaet hans Anfælsener, efter Dronningens Befaling. Her gave de ham nu sit Smeddeværktøi, og indsatte til ham de Kister med Guld, som vare fundne i hans Glemmer. Og maatte han nu saaledes fra Morgen til Aften smedde kostelige Drifkekar, Hjelme, o. dl. for Kongen. Ingen, uden Kongen selv, turde seile over til ham paa Den, da Nidudr frygtede for at Andre skulde forkomme noget af Skatten; hvis han sendte dem did.

Her sad nu Baulundur henved et Aars Tid og arbeidede ufortøret; thi kun ved at arbejde glemte han den Mismod og Kummer, som indvortes fortærede ham. Konning Nidudr havde befaleet ham, inden en vis Tid, at smedde sig en fuld Rustning af pure Guld. Som han nu een Dag sad og arbeidede

paa Skjoldet, i hvilket han havde udarbejdet adskillige af Asernes Bedrifter; paa eet Sted sad nemlig Odin høit paa Hidskialf og saae ud over al Verden; paa et andet Sted traadde Frggja ind med sine Dyser i Valhalla, blandt Einheriarer, der sadde rundt omkring paa Egebænkene og drukke af store Guldhorn; paa et andet Sted havde han meget kunstigen udgravet Thors Gifterie paa Havet, hvorlunde han forfærdede Ymer-Kæmpe med at trække den store Orm Jormungard op med sin Krog. — Men da han nu vilde forestille Freya, siddende i Golvvangur mellem de Elskende, og i Freyas Ansigt angiveligen havde udtrykt sin tiere Hustru Alvildest Afsyn og Skikkelse, da brast pludselig Taarerne ud af hans Øine, saa at han ikke længer kunde see at arbejde, men maatte nedlægge sin Gravstikke. Da han derpaa nogenlunde var kommen til sig selv igien, saa at Graaden ikke længer kvalte hans Stemme, da raabte han med hoi Røst: Ak min skionne og inderlig elskede Hustru! Skal jeg, om ikke for, saa dog efter Døden, favne dig i mine Arme, hos Freya i Golvvangur? Hvor est du nu, min Valkyrie? Ak! hvis du saae mig i denne ynkelige Tilstand, vilde du da vel elske mig endnu? Nei, nei, det vilde du sikkert ikke. Thi fra en stærk og velbaaren Kæmpe er jeg bleven forvandlet til en uffel, læmløst Træl. Her sidder jeg, sort af Kul og

Stov; med Vinene røde af Røg, med Armenene udmattede af Arbeide, lænket til en Steen, med overflaarne Anfelsener. Mine Brødre ere paa en ynkelig Maade omkomne. Med Harme maa jeg see paa at den Ridning Konning Ridudr brammer med mine Rigdomme, og høster Frugten af min sure Svød. Intet uden Haab om Havn har hidindtil opholdt mit Liv; men lidt efter lidt betages mig ogsaa dette Haab; thi vil jeg derfor ogsaa som snarest gjøre en Ende derpaa. Som han havde sagt disse Ord, greb han til et Sværd, han selv nylig havde smeddet, og vendte Odden deraf imod sit brede og lodne Bryst. Da hørte han en Fugl synge meget lifligt og velsklingende, uden for Jernstængerne paa hans Vindue. Sommeraftenen var rolig og klar, og Solen som dalede, kastede, som til et Garvel, sit røde Skin gienem Nabningen paa den tykke Muur, ind i Fængselet til Baulundur. Han fik Lyst til endnu engang at betragte Naturen, før sin Død; reiste sig derfor og steg op paa Stenen, hvortil han var lænket; paa den Maade naaede han Vinduet, fra hvilket han havde en frie Udsigt. Havet gik lige op til hans Fangeretaarn. En Jordtunge af Landet kunde han see, hvorpaa der stod et Bondehuus, hvor Husbonden sad med sin Kvinde og sine Børn, uden for Døren. ligeoverfor gik Solen ned i Havet, og i dens røde liflige Skær tumlede og varmede sig de kolde

Bolger. Imidlertid sang Fuglen bestandig paa Taarnet, over Vinduet. Baulundur var saare underlig i Hu. Det var denne sagre og milde Egn, der ligesom havde loffet ham ned fra det farveløse, kolde Finmarken, og paa denne Maade været Aarsag i hans Brødre's og hans egen Undergang, fordi de havde fulgt denne Drift. Med Hovedet nedstunken paa sine Arme laae han længe maaløs og tankesuld saadan i Vinduet, og stirrede hen ad Havfladen. Han havde mange forvirrede Tanker. Da han kom til sig selv igien, var det som om hans Siel havde gjort en lang og besynderlig Reise, hvoraf den havde glemt det Meste. Han stirrede atter ud paa Havet. Dets Bolger vare ikke længer røde men forsolvede; thi Maanen stod høit paa Himlen. Langt borte, hvor Havet var lysest, saae han noget tumle sig. Det svømmede nærmere og nærmere. Da det kom heel nær, saae han at det var en Havfrue, der til Bøstestedet var at see til som en deilig ung nøgen Kvinde. Hendes lange sorte Haar vare indflettede med grønne Siv, hendes Pine vare blaae som Havet og hendes fulde Loffer og Bryster hølgede blidt som det. I sine hvide Hænder havde hun en Strengleeg, hvorpaa hun spillede. Det klang heel synderligt, og blandte sig med Bolgerne's Røsten, med Maanskinnet og Fuglens Sang. Baulundur stod ubevægelig. Da hun kom lige ind under hans

Windue, holdt hun stille, hævede sin Nøst og
sang:

Hvi frygter den Kæmpe,
Som Mornen er god?
Kan Modgang neddæmpe
Hans glødende Mod?
Den røde Karsunkel,
Er den da saa svag,
At taaget og dunkel
Ham synes hver Dag?

U! herlige, skionne
Er Farverne hver.
Gødt quæger det grønne,
Husvalende Skiær.
Og Balhallas Dyse
Selv Blikket laer staae
Saa froe paa det lyse,
Høithvælvede Blaa.

Men Skyen fremkommer —
Da flyer det i Vøn!
I venlige Sommer
Kun Skoven er grøn.

Saa gierne de blaane,
 Luftbuen og Elv,
 Men Glandsen de laane
 De har den ey selv.

Hvad aldrig bortdøde,
 Hvad aldrig forgaaer
 Er Luen hin røde,
 I sig den bestaaer.
 I alt den sig mænger,
 Fra Solen nedfaldt.
 Til Intet den trænger,
 Nødvendig for Alt.

Al Skiebne! du isner.
 I Livet er Frøe,
 Som spirer og visner,
 Som Blomster og Høe,
 Som tørres, forvildes
 Af skadeligt Krat,
 Og knækkes og hildes
 I halmørke Nat.

Den salige Kierne,
 Som Odin har lagt,
 Som Nornerne værne
 Med Dmbu og Vagt,

Som Stormen ey tvinger,
 Som rolig fremgroer,
 Til kief den udspringer —
 Er felden og stor.

Med Diger og Væle
 De standse dens Bey;
 Men reent den at qvæle
 Det mægter de ey.
 Snart atter den fluer
 Med hvirvlende Top
 Og skionnere luer
 Til Himmelen op.

Dg bryder sin Farve
 Med flammende Hav;
 Dg byder hver Farve
 Staae frem af sin Grav.
 Dg Kierlighed iler
 Fra Himmelens Skyer,
 Dg Sommeren smiler
 Dg Vinteren flyer.

Da Havfruen havde sunget denne Sang, saae hun op til Vaulundurs Vindue og smilte blideligt til ham, hvorpaa hun spommede hen ad Havsladen, som en Svane, endnu bestandig gribende i Strengene.

legen. Da hun var kommen et temmelig langt Stykke ud paa Dybet, duffede hun ned; hvorpaa Fuglen fley bort fra Vinduet og Maanen dalede bag Skoven. Vaulundur lagde sig derpaa til Hvile med et roligt Hierte, heel styrket ved Havfruens Sang.

En Dag kom Konning Midudr i Vaulundurs Fængsel, og fandt, blandt Andet, de trende Nøgler. Da nu Kongen trængte ind paa ham, hvortil de vare, og Vaulundur ikke vilde ud dermed, blev Kongen tilsidt saa forbittret at han tog en Øre og truede med at vilde fløve Vaulundurs Hoved, hvis han ikke sagde ham det. Nu maatte han da gaae til Befiendelse og sige deres besynderlige og hvistfortræffelige Egenfaber. Herover blev nu Kongen ganske glad og tog Nøglerne med sig, i den Hensigt med det første at undersøge, om det virkelige forholdt sig saa. Da han altsaa var kommen hjem, gjorde han strax Anskalter til Reisen op i Biergene, og begav sig faae Dage derefter paa Veien. Da han nu var kommen til det Sted, som Vaulundur havde betegnet ham, delte han sine Folk i trende Hobe, sendte derpaa de tvende af disse et affides Sted hen, og besluttede saa, med den ene Hob, at gaae ind i Bierget, dersom Kobbernøglen vilde giøre sin Virkning. Til den Ende gav han den til een af sine dristigste og fortroligste Mænd, hvilken

han befalede at sætte den imod Biergvæggen. Da nu denne havde efterkommet dette, revnede til deres store Forundring Fjeldet sonder fra oven til neden. Men da nu Kongen befalede sine Mænd at gange did ind, da var det nær gaaet dem alle galt. Thi Jorden, som lod til at være bevoret med grønne Urter, var ikke andet end et bundløst Kiær, hvorudi strax adskillige af hans Mænd styrtede, og først den, som havde Nøglen ihænde. Af de som en qvaltes i Kiæret, omkomme Nogle paa en endnu mere ynkelig Maade. Thi grønne Edderslanger, som hang under Loftet i Form af Chrystaller, dryppede deres Gift ned paa dem; hvilket opløste deres Jernbrynier, og trængte ind i deres Legemer, saa at de pludseligen maatte opgive Anden. Kun med Nød og Neppe slap Kongen og nogle faae af hans Mænd med Livet; thi de havde holdt sig længst tilbage. Da de vare komne ud, luffede Bierget sig pludselig. Konning Midudr var over denne sælsomme Begivenhed bleven saa svag af Skræk, at hans Mænd maatte bære ham hen paa Mossen, under et stort Træ, hvor han endelig kom til sig selv igien. Derpaa sagde han: Det er vel a Ingen i de andre to Hobe har været med, eller veed noget af Udfaldet; thi skiont jeg for al Verdens Guld ikke selv end een Gang vilde sætte mit kongelige Liv i Fare for disse Gøglerier og Trolddomskunster, saa er dog Begierligheden hos mig

efter at vide hvordan det vil gaae, naar man bruger
 de andre tvende Nøgler, saa stor, at jeg hverken kan
 eller vil dæmpe den. Tag du derfor, min hin gode
 Ven Storbiørn! disse Nøgler, og giv hver Hob sin, og
 sig dem, det er min Villie at de skal forfare, li-
 gesom jeg haver begyndt; men mag det saa, at den
 ene Hob ikke seer Udfaldet paa den Andens Foreta-
 gende. Storbiørn sagde: Giv mig kun Nøglerne,
 Herre Konge! Og skal jeg vel vide at mage det paa
 det Bedste. Og om end Troldeene nok saa argeligt
 have deres Spil, saa frygter jeg dem dog ikke, og
 vil selv være med. Dette tyktes Kongen vel at
 være. Gik derpaa Storbiørn bort, og kom til de
 andre tvende Hobe og sagde dem Kongens Bud;
 hvorpaa den Ene blev tilbage igien, men den Anden
 gik med Storbiørn til Fjeldet. Da de nu vare
 komne derhen, gav Storbiørn Jern-Nøglen til een af
 Mængden, og bad ham sætte den mod Væggen; og
 da nu Væggen, efter Sædvane, var reovet, befoel
 han dem gaae ind. Men neppe vare de Halve af dem
 gangne ind i Hulen, førend en Biergstrøm, skummende
 og med megen Vælde, som en blaa, fraadende
 Slange, styrtede sig frem, saa at de fleste druknede,
 og paa denne Maade maatte lade deres Liv. Nu
 sagde Storbiørn, at de som vare blevene tilovers,
 hvilke kun var faare faae, skulde begive sig hen til
 Kongen og sige ham hvordan det var tilgaaet, samt

blive der; men selv gif han nu til den tredie Hob og vandrede med den til Klippen, og gav en Mand Nøglen, og besøel dennem at gaae dristelig frem; men selv holdt han sig mellem de Bageste. Da nu Fjeldet var revnet, bød han Mændene gaae ind; og saa gjorde de; og mærkede til intet Ondt; men Væggene vare overalt rigtbesprængte med Guld og røde Edelfstene. Da nu Storbjørn mærkede, at der ingen Fare var paa Færde, men tvertimod saae det meget Guld, som forblindede hans Pine, glemte han al sin Frygt og gif ind i Fjeldet med de andre. Soer der da pludselig, med megen Bulder og Brag, i store Bugter og Krumninger en blodrød Lue frem, med Røg foran sig, ret som en sprudlende Drage, og qvalte og fortærede dem alle, uden en eneste Træl, der ikke turde gaae ind med, og som nu kom tilbage til Kongen og fortalte hvad hændet var. Da Konning Nidudr havde hørt dette, besøel han strax sin Hest at fremdrages, samt sin liden tilbageblevne Skof at skynde sig hjem med ham, over Hals og Hoved til Kongsgaarden.

Imidlertid havde Vaulundur siddet rolig og ufortroden, i sit Værksted paa Søvarfsted; og da Kongen havde befalet ham at smedde sig en Rustning af pure Guld, inden han kom tilbage, saa havde han hverken hvilet Dag eller Nat. Paa denne Maade havde han da nu ogsaa bragt et Harnisk, en Hjelme, et

Skjold og et par Brynhoser tilveie, hvis Pige ikke vare seete. Kongen havde ogsaa ladet indbyde mange mægtige og velbyrdige Mænd til sin Gaard, den Dag han kom hjem, i den Tanke at forfærde alle Tilstædeværende med det store Bytte af rige Skatte, som han haabede at hente sig. Til den Hensigt var ogsaa Guld-Rustningen bestemt. Da nu Kongningen kom hjem, mødte ham Dronningen hans Hustru og Baudvild hans Dotter, ved Borgeled, og fortalte ham at Salen var fuld af fornemme Gæster, spurgte ham tillige heel begierligen hvordan Sagen var løbet af, og om han havde gjort et godt Bytte? Tillige sagde de ham at Guld-Rustningen var færdig og laae i Baabenhuset, hvor han kunde drage den paa sig, inden han traadde ind for Gæsterne. Kongen var knap paa Ord, sagde at det var vel, og at de kun skulde gaae ind, han vilde komme bagefter; siden skulde de faae Alting at vide. Derpaa gik Dronningen ind i Salen med sin Dotter og skienkte for Gæsterne, men Kongen gik ind i Baabenhuset og drog paa sig Rustningen og satte Hjelmen paa sit Hoved, der var saa tung at han neppe mægtede at bære den. Derpaa tog han det gode og fortræffelige Sværd, som Baulundur forhen havde gjort, hvoraf Haandfanget var besat med de blaae Edelstene; gik saa ind i Salen blandt Gæsterne, og satte sig i Høisædet. Over dette Syn bleve Jarlerne og de

øvrige Kæmper saare forbausede; og troede de fast at
 flue Thor fra Thrudvanger, da Kongen traadde ind;
 men da de fluede noiere til, bleve de snart satte ud
 af denne Wildfarelse; thi hans Ansigt, som var lidet
 magert og blegt, havde Intet tilfælles med den dra-
 belige Strids-Gud uden Indsatningen. Imidlertid
 forundrede de sig meget over den rige Pragt, saa-
 velsom over de Smykker og Edelstene hvormed Dron-
 ningen og hendes Dotter vare prydede, hvilket især
 flødte den Sidste vel, som var saare skøn, men hos-
 færdig og grum, som Moderen. Da de nu alle hav-
 de holdet et prægtigt Maaltid, og Miodhornene vare
 vandret lysteligt vænk, adskillige Gange, bleve de
 alle muntre, og bade Kongen at sige og vise dem Op-
 havsmanden til denne kostbare og meget kunstige
 Pragt. Da nu Midudr havde druffet meget, og saa-
 ledes mistet endeel af sin sædvanlige Mistænkelig-
 hed, og da han desuden higede efter som snarest
 at kunne udføre den Hævn, han havde tiltænkt
 Baulundur, for sit mislykkede Foretagende og det
 Nederlag han havde lidt paa sine Mænd, saa over-
 antvordede han Nøglen til Tangetaarnet til en Jarl,
 som Eyvind heed, samt tvende andre Mænd, og besøel
 dem at bringe Baulundur hid; læggende den Advar-
 sel til, at hvis der manglede et Gran Guld, naar
 han kom der næste Gang, da skulde det komme dem
 dyrt at staa. Ligeledes besøel han dem at udrette

hans Befaling som skyndeligst. Kongens Mænd ginge altsaa og satte sig i Baaden, og foer over til Saxarsted. Paa Veien faldt den Ene af dem i Vandet af Drukkenskab, ham lode de Andre ligge, for ikke at spille Tiden, og komme saaledes i Hast til Fængselet, hvor de funde Baulundur beskæftiget med at arbeide, som sædvanlig. Toge de da og bunde Hænderne paa ham og lagde ham i Baaden, og førte ham i Hast til Kongens Gaard; der bare de ham ind, sort af Kul og Stov som han var, og satte hannem til Skue for Gæsterne. Hvorpaa Envind Jarl gik frem for Kongen og sagde: Have vi nu saaledes efterkommet din Villie, og ville vi nu skynde os tilbage, for at tage Guttorm op, der faldt i Søen, men som vi lode ligge til vi havde fuldført vort Erinde, for ikke at gjøre dig Tiden lang, Herre Konge! Nidudr sagde: Lader hannem ligge! Er han ikke druknet endnu, drukner han aldrig; men for Eders Huldskab og Hengivenhed for mig, modtager disse Gaver. Hvorpaa han hængte dem hver en Guldfiaade om Halsen. Gæsterne forundrede sig meget over den frogede Krobling, der kunde gjøre saamange mærkelige Ting. Nidudr sagde: Denne Dværg har eengang været en statlig Kæmpe, før og velbaaren; men jeg har gjort ham trætt af at staae sin hele Livstid. Dronningen og hendes Dotter forhaanede ham ydermere og sagde: Ilde skulle de

ffinke Møer lide saa magelig en Beiler, Vaulundur!
 Og ilde vilde du nu være stædt i Kamp med de over-
 faarne Hæser. Vaulundur sad ganske stil og
 taalte rolig alle disse Forsmædelser, indtil een af
 Kongens Sonner tog et Stegebeen og kastede ham
 det i Panden. Da blev Vaulundur vred, greb det
 igien og hug det til Midudr saa at Fiederen, hvormed
 Kongen havde fastspændt Hielmen, brast, og den
 faldt ham af Hovedet. Giefterne sagde at det var
 en drabelig Gierning af en Krøbling, og bade Kon-
 gen at han skulde lade ham føre med Fred tilbage
 til sit Buur. Men nu reiste Kongen sig og sagde:
 Ondt haver han alt noksom bedrevet, og er det Tid
 at han nu ogsaa faaer sin Straf. Fortalte dem der-
 paa sin hele Reise til Bierget og alt det Koglerie,
 som der havde mødt ham, samt sine Mænds onde
 Skiebne. Da Giefterne det hørte, sagde de: at det
 var billigt lig en arg og skadelig Trolld fik en
 skielig Straf. Hvorpaa Midudr sagde: Let kunde
 jeg berøve ham Livet, men liden vilde denne Straf
 være, da en saa uselig Krøbling maatte ansee det
 for en stor Lykke at døe. Da jeg desuden endnu ha-
 ver af Guld et klæffeligt Forraad, saa vil jeg lade
 ham leve, for at bruge ham; men for at han
 dog ikke skal sige at han ustraffet har tilført mig saa
 stor en Skade og Forsmædelse, saa fører ham bort,

mine Trælle! og stiuinger ud hans ene Nie; thi han kan vel herefter arbeide ved eet Lys.

Alt hvad nu Baulundur søgte at bevidne sin Ustyldighed, saa hialp det ham plat ud intet; ja Baudvild, Kongens Dotter, var saa forbittret, at hun selv tilbød sig at stiuunge hans Nie ud, da hun var øvet i Lægekunsten og forstod sig vel paa at forbinde Saar.

Baulundur blev nu bragt ud i et andet Kammer, afssides, og bundet fast, at han med Hovedet ikke kunde bevæge sig; hvorpaa Baudvilde med et blankt Jern kom frem, for at udslikke hans Nie. Da nu Baulundur saae hende komme og mærkede hvad hun havde istnde, da hævede han sin Stemme og sagde: Arm og ussel er jeg tilvisse bleven, siden jeg kom i Konning Midudrs Vold; og vel troer jeg at han lader det ikke blive derved, thi større Niding end han findes der ikke paa den hele Jord, hvortil ogsaa Naturen har tegnet ham, da den gav ham det grumme og skændige Alsyn. Men du, o Moe! vær ikke Freya, som laante dig sin Skionhed, ved at træde den bruneste Troldhæx i Niflheim ind i Embedet. Det sømmer sig din fagre og saare hvide Haand at fatte om en Rose, eller en anden af de smaae Blomster, som vøyer paa Marken, og ikke at føre et saadant skammeligt Morderstaal, hvormed du nu truer mit Nie. Lad dig derfor bevæge af

min Vøn, thi til dig vanderer det mig en at bede, og lemlæst mig ikke mere end jeg allerede er lemlæst. Jeg strænger dig høit ved alle Guderne at jeg er uskyldig i din Faders Gienvordigheder i Dag. Skönt nu vel flige Ord burde have rnsket den meest glubende Bjørn eller Ulv udi Skoven, og bragt den til Medlidenhed, meget mere et quindeligt Sind, saa havde de dog aldeles ingen Magt over den grusomme Kongedatter, der, ligesom en giftig Slange med truende Braad, nærmede sig, for at give hennem det smertelige og forsmædelige Saar. Efterat hun nu altsaa først havde befaleet een af Trællene at holde med Haanden over hans andet Øie, da hun ikke kunde taale hans skarpe og med Undergang truende Blik, saa stak hun Øiet ud, og lod det falde udi et lidet Guldbæger, hvilket hun bragte ind for Kongen, efter at hun først havde forbundet Saaret med lægende Urter. Fra dette Øieblik taug Baulundur stille, og sad i dybe Tanke henstunken i sig selv; Hvorpaa Trællene atter førte ham over til Sævarsted.

Da nu Baulundur igien sad overladt til sig selv og sit Arbeide, med eet Øie over den ene, og et blodigt Saar over den anden Kind, da sukkede han og sagde: Ti Gange værre end før er jeg nu tilredt! Mere og mere lemlæste de mig, og min Harne bliver daglig ligere en Qvindes asmagtige

Forbittrelse. Hvad Havfruen sidst sang om Farverne, oplivede min nedfaldne Siel med et dunkelt Haab, men Midudrs Midingsfærd og hans Datters Grumhed har udsløttet det igien, og er mit eneste Ønske kun nu, ved en hurtig og brad Død, at komme til Odin i Valhalla, eller i det Mindste med de forløste Trælle til Thor i Trudvanger. Men først I trende dybtstirrende Moer! Du Urd! Og du Varande! Og du Skuld! Hevn! Hevn over Midudr og hans ganske Huus!

Maa nu vel dette gamle og æroverdige Sagn, hvis fjerne og halv hendsede Toner jeg, saa godt det stod til mig, har samlet i min Siels Øre, og udfyldt med hvad en indvortes Stemme sagde mig var udsløtted af Tidens Haand; — maa nu vel det ansees for et besynderligt Speil paa Livets underlige Spil med sig selv; saa at hvad der bærer Spiren til Fordærvelse i sig selv, vel maa gaae til grunde, hvad derimod lever i en bestandig Fred med sig selv, og hvis Siende kun udvortes er sat, det seirer tilsidst, naar det med Taalmod og Sindighed udholder Nodens Time.

Det hændte sig nemlig engang, som Vaulundur sad om Natten i de sædvanlige bedrovelige Tanker, da han ikke kunde sove, at han fra sit Vindue saa toende røde Lys langt ude paa Søen, som bevægede sig op og ned, henimod hans Taarn. Da

han mærkede det, sagde han: Sikker er dette atter noget af Nattens Blindværk, som kommer for med uforklaelig sølsom Sang at bevæge mig til at beholde Livet, og saaledes længer at bære min Ulykke. Mens han gjorde disse Betragtninger, hørte han Nøglerne rasle i Fængselsdøren, og Nogen tale sammen udi Forstuen; paa Nøsten hørte han at det var Konning Midudr's Sønner, Gram og Skule. Skule sagde til Gram: Først ville vi begiere Nøglen af ham til Guldfrinet, og naar vi have taget ud hvad os godt synes, saa ville vi slaae ham ihjel, paa det han ikke skal forraade os for vor Fader, naar han kommer hjem. Da Baulundur det hørte, greb han flux en stor og skarpslebent Brydesøxe, som laae ved Siden af ham, og gienste den bag sit Sæde. Derpaa traadde Kongens Sønner ind i Fængslet, af hvilke den ældste, Gram, gik henimod Baulundur og sagde: Vor Fader, Konning Midudr, er paa en Reise oppe i Landet. Da nu hans store Gierrighed ikke tilstæder ham at give os, sine Ægtebørn, hvad os tilkomme, saa ere vi selver i Nat hidseglede, for at bemægtige os noget af Skatten, hvortil du skal give os Nøglen, og sværge paa at du ikke vil forraade os; eller vi ville slaae dig ihjel. Baulundur sagde: Kiære Herrer og Kongesønner! Vel haver Arbeid og Elendighed næsten ganske nedbrudt saa-

vel mine Siels- som Legemskræfter; men dog har
 ver Ulykken endnu ikke gjort mig saa vanvittig, at
 jeg skulle sætte mig imod Eders billige Forlangen-
 de, hvilket desuden vel ogsaa kun lidet vilde nytte
 mig. Hvorfor jeg strax her flyer Eder Nøglen til
 Kisten, samt gior Eder den forlangte Ed, i de høye
 Guders Navn, at jeg ikke skal forraade Eder. Hvor-
 paa han flyede dem Nøglen, og sagde: Aabner den
 Kiste der staar her jevnstides mig; der vil I til-
 fulde finde Maalet for Eders Nysker. Brødrene
 toge nu Nøglen og aabnede Kisten, i hvilken der
 laae meget Guld. Af denne Glands bleve de strax
 saa forblindede og indtagne, at de, for at betragte
 Skatten nøiere og mætte deres Pine derpaa, satte
 sig begge paa Hug, med Hovederne udludende over
 Kisteranden. Da Vaulundur det saae, greb han
 pludselig sin Øre, løstede den høit op og slog med eet
 Hug begge Hovederne af de tvende Brødre, saa at
 de fulde ned i Kisten; men Legemerne styrtede til-
 bage hen ad Gulvet i det udstrømmende Blod.
 Derpaa lukkede Vaulundur Kisten til og sagde:
 Mætter nu Eders Pine! Hvorpaa han grov et dybt
 Hul under Leergulvet, og nedgrov deri de døde
 Kroppe. Da han nu af de tvende Brødre havde
 hørt, at Konning Nidudr var paa en Reise, hvor-
 fra han ikke saasnart kom hjem, og at altsaa In-
 gen saasnart vilde forstyrre ham, da tænkte han:

Skiont denne Slange-Æt fra Niffheim ganske har berøvet mig min Kraft og min Dannished, og gjort mig til en verkbruden Træl, ja forenet sig, for med onde og skammelige Ord at bespotte mig og forøge min Skiendsel, saa skal jeg dog nu midt i min Afmagt tage en gyselig Hevn; haaber ogsaa at det ikke bliver derved, men at det kun er det første Beviis Nørnerne give mig paa at de ikke have lukket deres Øren for mine hævnraabende Bønner. Derpaa aabnede han atter Kisten med Guldet, og tog Hovederne ud, hvoraf han saugede Hierneskallerne og blegede dem i Sølven, hvorpaa han indfattede dem i Guld, og gjorde dem til et Par kostelige og sieldne Drifkekar. Lindserne i deres Pine vidste han ved Tilfætning paa en forunderlig Maade at hærde, hvorpaa han ligeledes indfattede dem, som om de kunne været de kostbareste Karfunkler, og satte dem i tvende Armbaand. Men deres Tænder filede han runde, som Perler, og gjorde et Halsbaand deraf.

Da nu Konning Midudr kom hjem fra Reisen og besøgte Vaulundur, forærede denne ham Drifkekaalerne, og sagde, at det var et Par sieldne Muslingeskaller, som af Søen vare drevne ind under hans Bindue paa Holmen, og som han med stor Besværlighed havde faaet bragt ind i sit Fængsel. Til Dronningen gav han Armbaandene med

Nielsenene; men Halsbaandet med Tænderne gik han Vandvild. Herover bleve de alle Tre saare glade, da de meente at være komne i Besiddelse af siældne Alenodier.

Da nu Gram og Skule endnu bestandig bleve borte, og nogle Færgemænd een Dag bragte deres Baad, som de havde fundet at tumle tom omkring paa Havet, saa troede Konning Midudr fuldt og fast at de vare druknede, paa en liden Søefart; lod derfor anrette et stort Giestebud, hvortil han indbød de fornemmeste Mænd i sit Rige, for at drikke deres Grav-øl. Til den Ende bleve de kostbare Skaaler ombaarne; ligeledes havde Dronningen og hendes Dotter Vandvild smykket sig, den første med Armbaandene, den anden med Halsbaandet, og desforuden med den skønne Guldring, som hendes Fader havde givet hende, og som han fordum havde taget af Basibaandet, i Vaulundurs Gaard. Giesterne bleve atter meget forundrede over al den Herlighed, som Kongen, samt hans Hustru og Datter havde at fremvise, og blev der druffet svarligen til langt ud paa Natten. Men ved Midienat, ret som Hanen goel, blev Glæden pludselig forstyrret; thi Konning Midudr, som just vilde sætte een af Skaalerne til Munden, følte sig pludselig betaget af en ganske usædvanlig Hovedpine. Dronningen, som aldrig kunde blive fied af at betragte de skønne

Armsmykker, følte pludselig den græffeligste Smerte i sine Pine, tilligemed en stor Forfærdelse; thi ved de døsiges Lys, som man havde glemt at pudse, straalte de formeente Edelstene saa sælsomt og forunderligt, at hun ikke kunde holde det ud. Baudvilde, Kongens Datter, som sad med Halsbaandet, følte sig ogsaa paa eengang overvældet af den heftigste Tandværk; saa at Giesterne pludseligen maatte bryde op, og de kongelige Frænder lagde sig tilsæms, hvor de dog ingen Husværelse nøde, førend Dagen brød frem.

Da det nu blev Dag feilede dem aldeles Intet; de troede altsaa at det kun havde været en Virkning af den usædvanlige Nattevaagen. Men Baudvilde var hele Dagen igiennem usædvanlig nedslaaet; thi ved den hurtige Afslæden i Afles, havde hun glemt at tage Guldringen af sin Arm. I de heftige Tandsmarter havde hun i Søvn stødt Armen mod Væggen, og brudt nogle Zirater istykker paa Ringen. Da den nu var giort overmaade kunstigt og var af stor Værdie, turde hun ikke aabenbare dette for sin Fader, som var en hidsig og grum Mand; ligesaa lidet turde hun sige Moderen det. Da det nu laktede mod Næt, gik hun ud i Punden, som omkrandsede Strandbredden, fra hvilken hun kunde see over til Vaulundurs Tangetaarn. Al! tænkte hun da, dersom jeg nu ikke havde tilføjet denne Træl saa

for Forsmædelse, saa kunde han nu vel hielpe mig. Men da Baudvild forresten besad et mandigt og uforsagt Sindelag, saa tænkte hun videre: Jeg vil, naar det bliver mørkt, løse Baaden, tage et Par smaa Aarer, roe mig selv over til hans Buur, og true ham til at giøre mig Ringen istand; sætter han sig derimod, da skal jeg vel vide at hævne mig, og vil det ikke falde mig vanskeligt at tvinge en lænket Krobbling. Da det nu var bleven temmelig mørkt, og hun ikke behøvede at frygte for at blive seet eller forstyrret, satte den medige Baudvilde sig i Baaden, der var lænket til en Pæl ved Stranden, og til hvis Laas hun havde lifet sig Nøglen; roede sig derpaa uforsagt og rolig ud paa Dybet. Da hun omtrent var kommen den halve Vei, hævede en gammel Nøkke, med et langt Skieg af Tang, sit Hoved op over Havfladen, i det han med den ene Haand standsede Baaden; og quod:

Havet er bedrægeligt !

Mere bedrægelig

Tangen Mands Troe.

Ej han boder paa

Brustne Smykke,

Snarere røver han

Dig et bedre !

Baudvild slog den gamle Nøkke med Aaren paa Hovedet og sagde: Synk tilbunds Tang - Skieg! Thi hverken hun eller hendes Forældre troede paa Guderne, eller de Barster hvorigiennem de ofte ligesom advarede Menneskene. Saaledes kom hun da nu til Baulundurs Taarn, som hun aabnede med en ligeledes tillisfet Nøgle. Neppe havde Baulundur seet hende, førend der strax opstod et Anslag i hans Hoved, hvis Iværksættelse tyktes ham at ville være den kraftigste Hævn. Tilstalte han derfor Baudvilde meget venligen, bad hende sidde ned, og lovede i en Hast at giøre Smykket istand igien; men for at Arbeidet skulde gaae hurtigt, sagde han: maatte hun træde Blæsebælgen. Baudvilde sagde: Hvoraf kommer det at disse Blæsebælge ere overstænkedes med Blod? Baulundur svarede: Det er af et Par unge Sælbunde, som længe have drillet mig, men som det endelig lykkedes mig at fange, da de mindst ventede det. Bad hende derpaa træde Bælgen vel. Da hun nu over dette Arbeid var bleven baade træt og tørstig, rakte han hende et Ølbæger, i hvilket han havde krydset døsiggjørende Urter. Dette uddrak hun slur, satte sig derpaa til Hvile paa en Bænk og faldt strax i Sovn. Da nu Baulundur mærkede at hun sov fast nok, filede han Lænkerne af sig og fik sin Villie med hende, hvorpaa han sagde: Gaf nu hiem til din Fader og siig ham, at nu doer Baul-

undur rolig og trost; thi skönt han paa en fiendig Maade har tilredet og svækket mig, og berøvet mig alt mit Guds, saa har jeg dog midt i min Asmagt hævet mig over ham og hans Et, paa den kraftigste Maade. Lad ham vide, at de Drifkeskaaler han saa begierlig fylder med Mød og lader vanke omkring, naar han har Gæster hos sig, ere hans fiendelige Sønners, Grams og Skules, Hierneskaller, hvilke jeg haver dræbt med egen Haand, og nedgravet her under Leergulvet; ligesom det ogsaa er deres Blod hvormed du seer disse Blæsebælge at være besprængte. Dog de vare ubetydelige Mænd, heller ikke var hans Kierlighed til dem saa stor, at jeg skulde holde deres Død for Hevn nok, mod den store Forsmædelse og Ondskab, mig var tilføiet. Men nu er jeg noksom og tifold hevet! Thi du, som berøvede mig det kostelige Alenodie mit halve Syn, uagtet min ynkelige Bøn, dig haver jeg nu berøvet det som kosteligere er. Og neppe vil nu Noget af de magtige Konger, som din Fader i Tanterne haver anseet for dine Beilere, faae Lyst til at ægte dig, der er krænkert af hans ussleste Træl.

Baudvilde smilte med et grumt Ansigt og sagde: Disse tykke Mure have ligesaa lidet Tunger, som Dine. Hvad der er skeet bliver en Hemmelighed hos mig, som jeg dræber med dig. En hemmelig Hevn er ingen Hevn, faer altsaa uhævet til Nis-

heim, Forræder! Hvorpaa hun tog et Spiud og skaf med det efter Baulundur. Men Baulundur undgif Stødet, greb Baudvilde, bandt hendes Hænder og Fodder og kastede hende ud i Baaden. Derpaa lufkede han Døren, tog en stor Guldplade, og indgravede deri alle sine Bedrifter, samt sin Hævn; hvorpaa han opstillede den saaledes at den maatte falde Midtude i Vinene. Da det var skeet greb han Spiudet og raabte: Nu er min Time kommen! Hvorpaa han satte det mod Væggen for at styrte sig deri.

Da hørte han langt borte en sagte og sød Sang, ledsaget med Strængelseeg; og skönt det allerede var høi lys Dag, og Himlen var reen og blaa uden Skyer, saae han dog fra Østen en stor, sunklende Stjerne, hvis Glands Solen ikke mægtede at svække; ligeledes blev han, til ikke liden Forundring, i det klare utaagede Veir, en stor og i alle Farver stærkspillende Regnbue vaer, som hvalte sig fra den Kant i Østen, hvor han saae Stjernen glimte, og sank ned i Havet, ligesom hans Buur. Baulundur glemte ganske sit Forsæt, ved dette saare skønne og høist behagelige Syn, og steg op i Vinduet. Her vorte nu hans Forundring ydermere. Thi Blomsterknopperne hiffet paa Jordtungen, som i den tidlige Vaar nyligen vare brudte frem, udfoldede sig synligen mere og mere, alt som Stjernen kom nærmere; og skönt der var et langt Stykke Wei mellem

Saarnet og Jordtungen, saa kunde han dog for-
 nemme den søde Lugt af de unge Roser, som aab-
 nede sig ved Stiernens Glands. Endelig, da den
 var kommen mod Enden af den dalende Regnhue,
 saa han, at hvad han havde taget for en Stierne
 var Freyas straalende Guldkarm. Paa Karmen
 sad den høje Alsynia selv, i al sin Pragt og Herlighed,
 og ved hver Side af hende tvende Moer, som han
 endnu ikke kiendte. Freya selv havde et stort, blaat,
 følgende Klædebon om sine hvide Skuldre, som
 slagrede langt tilbage og tabte sig i den rene Him-
 mel. Moen paa venstre Side havde en underlig
 Dragt af friske, sammenhæftede Blade og grønne
 Krands; men den, der sad paa høire Side, var iført
 en rød Dragt. Baulundurs Hierte bankede høit.
 Thi meget ligere tyktes ham de trende Gudin-
 der paa Guldkarmen at være Guldslumpen med
 Edelstenene, han og hans Brødre forðum havde
 fundet i Finmarken, end Moerne, paa Marken
 med de gule Blomster, havde været. En Skare af
 hvide, lyse Alfer omsvævede Karmen, medens den
 bevægede sig frem; Noale af dem spillede, Andre
 sang, atter Andre frembragte en mild Kiolning,
 ved at slagre med de brede Svanevinger. For Kar-
 men vare tvende store Vildkatte, der i Vext og Ud-
 seende fast lignede Pantherdyr, forspændte, som paa
 en sindrig og billedriig Maade gave tilkiende, hvor-

kunde det sømmer sig Bøllysten at være den rene
 Elfskovs Slave, i det den tillige, ved sin ubændige
 Higen, skynder den frem. Da Karmen var kommen
 til Regnbuens Ende, blev Vaulundur hartad for-
 færdet; thi det lod som om den vilde styrte sig ned
 i det bundløse Hav. Men denne Frygt blev ham
 snart betagen; thi en anseelig gammel Mand og
 Kvinde skode sig op fra Havsens Bund, omringet
 af mange skionne Havfruer. Den anseelige gamle
 Mand var Havguden Egir, Kvinden hans Hustru
 Ran, og de unge Havfruer vare hendes Døttre.
 Ran, som ellers altid pleiede at have en mørk al-
 vorlig Mine og et Næt i Haanden, hvori hun fan-
 gede de druknede Mænds Legemer, havde idag ikke
 dette Næt, og saae mild ud. De unge, smidige
 Havfruer, hvis lange Haar alle vare indflettete
 med Siv, og snoede sig rundt om deres smeffre
 Legemer, havde imellem sig en ung Hval. Hen
 paa denne Hval kiorte Freya fra Regnbuen. Hvor-
 paa Alferne gave sig til at flyve oven omkring
 hende, men neden omkring svømmede Havfruerne,
 blandt hvilke Nogle greb i Harpen og sang, hvilket lod,
 som naar milde Vaarbolger staaer op paa Strandbred-
 den, søger tusinde Udveie tilbage, giennem de smaae
 runde Stene, og skummer imellem Sivblomsterne.

Saaledes kom hun da nu til Vaulundurs aabne
 Fængselsdør, med de skionne Kvinder, der sadde ved

Siden af hende, hvoraf Vaulundur, da de komme nærmere, strax kiendte den i det røde Klædebon at være hans kiere Hustru Alvilde; kunde derfor ikke tale, men stod blot maalløs med udstrakte Arme, i det Taarerne runde ned af hans blege Kinder. — Da nu Karmen var kommen lige for Fængselsdøren, holdt Hvalfsken stille. Hvorpaa Freya steg ned med Alvilde ved Haanden, som hun ledte frem for Vaulundur og sagde: Din Frængselstid er nu forbi, Vaulundur Finneson! Den Spot og Spee, som dig vederfaret er, haver du selv hævnnet, men den Lykke, som dig herefter skal vederfares, bringer jeg. Den er dig ogsaa allerede for nogentid siden spaaet af en Havfrue, og vil du erindre dig hvad hun sang om Farverne, om Kierlighed fra Himlen, og om den smilende Sommer. Denne din Sommer skal nu blomstre; og skal din rødmende og luende Edelsteen herefter bryde frem igiennem og lege med alle Farver, uden hvilket Spil den ogsaa kun vilde røbe et dødt og glædeløst Liv. Her haver du din Alvilde, som Odin i Hlidskialf, paa min Forbøn, nu skienker dig for din hele Livstid; og naar du eengang døer, da skal hun tage dig i sine kierlighedsfulde Arme og svinge sig op med dig til Valaskialf, hvor du skal smedde straalende Drikkehorn og Harnisser for Guder og Einheriar! Derpaa vinkte Freya den skionne Dvin-

de frem, i den sølsomme grønne Dragt af sammen-
 flettede Blade. Hun havde en af Jorden opgravet
 Rod i den ene Haand, og en Skarp Kniv i den Anden.
 Da hun nu kom frem, skar hun nogle smaae Skiver
 af Roden og lagde dem paa Vaulundurs over-
 skaarne Ankelsener, samt paa hans udstukne Nie; der-
 paa tog hun nogle Blade af sit Skjort og lagde der-
 over, hvorefter hun gaaede derpaa. Da sagde
 Vaulundur: Nu føler jeg fuldvel at den hulde Eyr,
 Lægekunstens milde Disa, haver lagt Haand paa
 mig. Freya smilte i sit himmelblaae Klædebon
 og sagde hertil: Naar Sielen har en vis og vir-
 kelig kier Gienstand, da kan Eyr læge, og Freya
 lykfsaliggjøre Hiertet i dennes Følgefab; men uden
 den maa de hver for sig blive grumme Valky-
 rier, som Svanhvide og Alruner, der ikke lade sig
 noie med blot at dræbe paa Valpladsen. Da hun
 havde sagt dette, traadde hendes Nøe, den hin
 blide Siøfna frem, med de hulde Blik og de halv-
 tilstukkede Dienlaage, og med Valsmuefrandsen over
 de mørke Lokker. Hun rørte med sin Finger ved
 Vaulundurs Nye, hvorpaa han faldt hen i en mild
 Sovn. Derpaa bragte Alferne ham over Vandet,
 hen i en frisk Løvhytte midt i Skoven. Vaudvilde
 løste de af hendes Haand og lod Vaaden drive til Land.

Vaulundur sov nu sødt; men hen ad Dagnin-
 gen havde han en underlig Drøm. Det kom ham

for, som om han laae i sin kiere Hustru Albildes Arme, og at i det samme Slagsfidur og Eigil traadde frem for hans Geng, med bedrovelige, blege Kinder, blodige, og med sammensolbede Hænder, stirrende paa ham. Da de saae hans Lyksalighed smilte de, og han mærkede det var dem kiert. Slagsfidur, den Ældste, stod ham nærmest, og boiede sit Hoved hen over hans Leie, bestandig vinkende, som om han vilde tilkiendegive ham Noget. Eigil var længere borte. Han havde sat sig paa en Steen udenfor Hytten, og talde uophørlig; men saa sagte, forvirret, og Ordene saa hurtigen i hverandre, at Vaulundur ikke kunde forstaae et Ord. Da nu Vaulundur vaagnede, fandt han sig virkelig i sin kiere Hustru Albildes Arme. Men i det han hævede sine Øine i Beiret, saae han over sit Hoved en grøn, stor, gyygende Green af Lovhytten, netop i samme Stilling, som han troede at have seet sin Broder Slagsfidur, og ligesaadan vinkende. Eigil talede endnu bestandig de forblummede, sagte, hurtig paa hinanden følgende Ord. Da nu Vaulundur vendte sit Hoved til Udgangen af Lovhytten, mærkede han, at hvad der havde givet Anledning til Forestillingen om Eigil, var et lidet Kildevæld, som rislede lige forbi Hytten. Over alt dette kom Taarerne Vaulundur i Øinene; thi han havde elsket sine Brødre høit, og gierne ønsket dem den samme Lykke, som han nu selv besad.

Nu vaagnede ogsaa Alvilde, og da hun havde omfavnet sin Husbonde sagde hun: Udentvivl, kæreste Husbonde! vil du finde dig styrket efter denne Søvn, og ved dine forrige Kræfter. Gak derfor nu hen til Midudrs Gaard. Han sover endnu, og veed Intet af hvad der er hændet. Men paa det at Ingen skal kiende dig, og hindre dig Gienneengangen, men holde dig for een af Kongens Tienere, saa tag denne Kaabe over din Rustning. Gik ham derpaa at Vaulundur er brudt ud af sit Fængsel, og sporg ham hvad man nu skal gjøre? — Om dette Forslag syntes Vaulundur vel. Han klædte sig i sit Harnisk, tog derpaa Kaaben over sig, og kom saaledes uforhindret ind i Kongens Sovestue, da Drabanterne ved Døren holdt ham for at være een af hans Tienere. Vaulundur traadde frem for Kongens Seng. Midudr laae og sov og stielvede i Søvn. Vaulundur raabte: Vaagner op, Kongning Midudr! Midudr vaagnede og sagde: Hvo vover at vække mig af min kongelige Søvn? Vaulundur sagde: Bredees ikke, men en sælsom Hændelse er skeet igaar, som maatte mældes Eder. Hvi haver I ikke for længe siden dræbt Vaulundur, saa var ikke det skeet, som nu er skeet. Midudr sagde: Nævner mig ikke dette Navn! Jeg frygter ham midt i hans Uffelhed, thi siden han sendte mig de kostbare Skaaler, er jeg bleven betagen af en stærk

Zeber, som ikke vil forlade mig. Mit Hoved fryser og Tænderne klapper i min Mund. Vaulundur sagde: De Muslingeskaller disse Skaaler ere giorte af, vare dog intet imod de Perler, som de have hvælvet over, thi de vare Eders Sønners Vandeskaller, Herre! Deres Legemer kan I finde nedgravet under Blæsebælgen i Vaulundurs Bærsted, men Eders Datter svømmer omkring i en Baad paa Dybet, hvis sammenhobede Bølger dog ikke vare nok til at aftenette hendes Skamlet. Derpaa fortalte han hannem vitløftigen alt hvad hændet var; kastede derpaa Raaben tilside, drog sit Sværd og raabte med høy Røst: Og nu er jeg selv kommen herhid, du Niding! for at give dig dit Banesaar! Hævede derpaa sit Sværd for at slaae Nidubr ihjel. Men Nidubr var alt død af Skræk; og foer saaledes til Hel, hvor han nu betales, for alle sine Ildgierninger.

Vaudvilde, da hun vaagnede, styrtede sig i Søen, men Dronningen tog Gift til sig, da hun hørte hvad der var skeet. Derpaa udraabte Almuen Vaulundur til Konge over alt Nidubrs Land. Han regierede i mange Aar, og var en ligesaa giesmild og findrig Regent, som en duelig Krigskæmpe. Han døde i en graae Alder, og ligger begravet i en Høi, midt i Ulfsdalen, hvor hans Gaard skal have staaet. Inden i Høien finder man, endnu den Dag i Dag, en firkantet Bygning af store Kampestenene. Paa Stenen

mod Norden, er der udbugget en Mand, med sammenlænkede Been, som smedder et Sværd. Her holdtes ogsaa i mange Aar et Offer, og blev han anseet som en Gud efter sin Død, da man troede at hans Hustru Alvilde, efter Freyas Tilfagn, havde hævet hans Sjel i sine Arme op til Valhalla. Alle Smedde, naar de foretog sig et svært Arbejde, anraabte gemeenlig først Vaulundur; og havde man for nogle hundrede Aar siden i Sverrig, i det kongelige Rustkammer, endnu det af Vaulundur smeddede Sværd, med de blaa Edelstene, som altid længtes efter Kamp, og holdt sig i den dierveligen; men nu har det længe været borte! — Hermed endes Vaulundurs Saga.

Aladdin,

eller

Den forunderlige Lampe.



Et Lystspil.

Personerne:

Ganghinias, Prolog.
Goldman, Sultan i Persien.
Zulima, hans Husfrue.
Gulnare, deres Datter.
Efor: Begiren.
Calladin, hans Sen.
Mustapha, Strødder.
Morgiane, hans Kone.
Aladdin, deres Sen.
Nouredin, Troldmand.
Hindbad, hans Broder.
Celim.
Hindbad.
En Jøde.
En Kristen Kiebmand.
Bedreddin, } Kiebmand.
Ali,
Gulnares Amme.
En Urtekræmmer.
Ali Baba, Etierneyder.
En Staldkarl.
En vagthavende Officier.
Første Vagt.
Anden Vagt.
En gammel Kiebmand.
En Kobbbersmed.
Boddelen og hans Dreng.
En Karl.
En gammel Mand.

Morgianes Bærf.
En Apotheker.
Sultanens Hofnar.
En Persisk Digter.
Fatime, en hellig Kone.
Caravané.
Pilegrimme, Abdaßer og Calendere.
Soldater. Pøbel &c.
Lampens Aand.
Ringens Aand.
Paribanou, Seernes Dronning.
Tvende Biergpiger.
Sympha.
Zephyr.
En Gaarekølling.
En Spindelbæb.
Første Alf.
Anden Alf.
To Fugle.
Nattergaler.
Chor af Lampens, Ringens og Biergets
Aander, af Alfer, Gandsigerinder
og Fugle.
Phantasia, Epilog.

Prolog.

Sangvinitas

træder frem og siger:

Du Nordens mørke Møe, Melancholia!
 Som sidder hisset paa det tykke Bundt
 Af Kroniker fra Island, gamle Digte
 Fra Danmark, med en Harpe i din Haand
 Af Biornesener og af Egetræ,
 Modtag idag et lille kort Besøg
 Her af din Søster, af Sangvinitas,
 Den ældre, muntre, morgenlandske Datter.

Glem for et Dieblif, du vorne Møe!
 Tilføret, rank og ædel, svøbt i Maar,
 Din dybe Tungfind. Vaagn af din Erindring
 Om Frode, Athelstein og Tryggveson.
 Huf at den Sidste tyede hen til mig,
 Da Rygen havde lært ham elffe Cypern.
 Stir heller ey saa taareblændt til Skyggen
 Med den tredobbelt- tunge Demantskrone,
 Og til hans Fader, med et spaltet Skiæg,
 Der delte sig til England og til Danmark.
 O glem at en Forvorpen sprængte siden
 Knuds Kiste, og adspiltet flammeligt
 De hvide Been. Er det dig ey Triumf nok
 At Britten regner kun fra William Conqueror?
 Ræk heller nu paa Navnet Waldemar,
 Der blomstrede med Danmarks Ridderstid,
 Tag Saxo frem, og lad ham huldt erstatte
 Med spissende romantisk Farveblanding
 Det Støre i din Snorros Overblif
 Paa Livet om de sneebedækte Fjelde.
 Erkiend min Skionhed, yngre, blege Søster!
 Og mindes at din Knud, din Eyegod,
 Din Haarderaade, og saa mange Flere

Blev loffet af mit sydligsmilde Blik.
 Thi Nordens Kraft er uden Østens Jld
 Det samme som et hærdet Demant-Sværd,
 Der mangler en varmblodig Mussel-Arm,
 For stærkt at svinges. Blomsten, sund af Troe,
 Til Solen trænger, for at giennemglødes;
 Og bliver der for langt et Mellemrum,
 For Asianerne til Norden drage,
 For at forædle Slægten, varme den —
 Da bliver Slægten, som du seer desværre!
 En Blomst, forlængst engang fra Syden hentet,
 Men som vantrives Aar for Aar, hentorres,
 Blier bleg af Farve, søvnig, mat — og døer.
 Her ruller jeg fortrolig op for dig
 Mit rigeligt indspængte Blomsterflor;
 Som Østens Æther let og giennemsigtig
 Udruller jeg det paa dit sorte Skjold,
 At det kan laane det en hellig Grund
 Af nordisk Aftendæmring.
 Og finder du ey i det hele Billed
 Alt hvad der turde høre til mit Rige,
 Blier undertiden Farven mere mat,
 End Straalerne fra Orienten taaler —

Da tilgiv Kunstneren, som malte det.
Erindre dig, det var din Son, min Søster!
Der saae det Hele, skönt med henrykt Aand,
Dog giennem dit, sin Moders, Sørgeslor;
Og harmes ikke over den Natur,
Der sødt har bragt ham til at elske dig!

Første Akt.

Isphahan.

Et lidet fattigt Børelse.

Mustapha sidder paa et Bord og syer. Morgiane
spinder Bomuld.

Mustapha.

Nu Morgiane? Gøver du igjen?

Morgiane.

Nei Mustapha! der gjorde du mig Uret.
Jeg sad og læste just min Aftenbøn,
Dg lukte Vinene fast i, for en
At blive adspredt. Det er-ellers silde.

Mustapha.

Hvad silde? Kom mig en med saadan Snak!
Jeg siger det er tidlig. Hvem er Herre
I Huset her? Du eller jeg? Du er
Et Murmeldyr. Er det nu Tid at læse
Sin Aftenbøn, for fattig Folk som vi?

Morgiane.

Hvad kan det skade at man er gudsfrygtig?

Mustapha.

Meer end du troer. Imens du læser, seer du!
 Gaa spinder du en Bomuld. Af din Bøn
 Kan vi en leve. Gaaer man Brød for Bønner?
 Hvad? Kan man købe Kød for dem paa Torvet?
 Jeg er en gammel Mand — min Kraft er borte.
 Jeg kan en længer se saa flink som før.
 Du er min Medhielp, seer du! Det vil sige
 At du skal rappe dig og hielp mig.

Morgiane græder.

Jeg hielper dig med Alt jo hvad jeg kan.

Mustapha.

Nu nu, græd ikke. Jeg er god igien!
 Du er en stem, du kunde være værre.
 Da jeg var vel ved Magt i gamle Dage,
 Da var jeg selv en for du skyldte være
 For meget med. Da bad jeg selv dig skaaene
 De hvide Hænder og det smukke Ansigt
 For Golen. Men saa gaaer det nu i Verden!
 Nu er Forghjldningen af dig, og jeg er fattig.
 Nu maa du spinde. Ellers gaaer det galt.
 Det er en blot os selv, den lange Lommel,
 Som driver om og gjør slet ingen Nytte,
 Ham skal vi ogsaa føde.

Morgiane.

Altid har du

Gaameget nu imod den stakkels Dreng.
Han er saa ung, og med hans varme Blod
Er man en flittet til at sidde stille,
Med Benet overførs den hele Dag.

Mustapha.

Men at gaac om med Armen overførs
Den hele Dag, dertil er Blodet foldt nok.
Hør Morgiane!

Morgiane.

Nu saa vær dog rolig.

Der kommer han.

Aladdin

kommer ind.

God Aften, Fader!

Mustapha.

Ja

Jeg skal godastne dig, din lange Slynge!
Har du nu drevet hele Aftenen om
Paa Gaden med de andre Dreng? Hvad?

Aladdin.

Nej Fader! Jeg har ikke drevet om.
Se her er Penge fra den rige Kiøbmand,
For den violblaa Silkefastan. Manden
Var ikke hjemme selv, men som en Dreng

Har jeg frie Afgang i det hele Huus,
 Og naar jeg kommer der engang iblandt,
 Kan jeg en slippe fra hans Gruentimmer.
 Du hellige Prophet! hvad dog de Piger
 Er deilige. De gjorde Loier med mig,
 Og spurgte Hiemtviis om jeg ogsaa vel
 Forstod mig noget paa min Profession?
 At jeg nok var den rette Skrædder, jeg!
 Jeg svarte dem, at dersom de tillod det,
 Saa tog jeg Maal strax af dem allesammen.
 Dertil var de nu alle villige,
 Og bragte lange Strimler af Papir.
 Da skulde I kun seet en Maalen, Fader!
 Om Armene, om Livet, og om Barmen.
 O hvor det dog er skiont at være Skrædder!

Mustapha.

Ja jeg skal skræddre dig! Ja jeg skal skræddre
 Dig Kieltring.

Vil springe ned af Bordet, men glider og er færdig
 at styrte.

At du hellige Prophet!

Hielp! Hielp! Jeg glider. Hielp! Jeg brækker Halsen.

Alladdin hjælper ham.

Ja saadan er det at forhaste sig.

Mustapha

med indbidt Forbittrelse.

Min Søn! Tag mig den Alen, som der hænger.

Aladdin rækker ham Alnen. Mustafa hugger efter ham;
men Aladdin springer tilside, saa at han slaaer Bom-
uldstoffen paa Morgianes Nof ned i Lysen. Alad-
din løber ud.

Morgiane,

som vaagner af den Cern, hun nylig var falden i,
seer Totten brænde og raaber :

Brand! Brand! Brand! Ispahan! Brand! Ispahan!
Den store Hovedstad i Persien
Staaer i Iys Lue.

Mustapha.

Ney, det er for galt.

Jeg gamle Mand, det holder jeg en ud.
O stemme Skarn! Du liderlige Tugl!
Som en vil staae imens man straffer ham!
Som skiller mig ved al min Næring, hos
De rige, de mistænkelige Kiøbmænd;
Som — Morgiane! Er du fra Forstanden?
Du sidder stille og laer Totten brænde?
Sluk! Sluk! Om du saa aldrig slukker meer.

Morgiane ganske forstyrret.

Sluk! Hvormed skal jeg arme Kone slukke?
Her er jo ingen Sprønte eller Brandspand.
Ak! Ak! min Bomuld! Ak min Spindeløn!

Hun gaaer i Forstrækkelsen hen og tager den Silkekæd-
ning, som Mustapha nylig har syet paa, og kaster
over Ilden.

Muſtaſſa.

Ney, nu er det forbi. Kaſtanen brænder!

Jeg mægter ikke at betale den.

Jeg arme Mand. O Himmel! jeg ſaaer Dndt.

Gynker i Morgianes Arme.

A f r i k a.

Et ſtort Bærelſe, oploſt af en døſig Lampe. Rundtomkring
paa Væggene hænge alleſlags underlige Inſtrumenter.
Udſtillige Boghylder paa den ene Side. I Baggrunden
ſidder

Moureddin Troldmand,

i et langt ſort Klædebond, med et Agelſkierf om Livet,
bemalet med hemmelige Tiffer. Foran ſig paa et
Bord har han en liden Kaſie ſtaaende, fyldt med fin
Sand. Han ſidder meget fordybt og henſunken; teg-
ner Punkter i Sandet med en Ibenholdts Griffel, for-
binder dem med Streger og punkterer. Pludſelig bryder
han ud:

En Skat! En ſelden Skat! — I Verden ingen
Gaa ſtor. — Udi en Hule. Hvor? — I Aſien!
Og hvor i Aſien? — Ved Iſpanhan!
Dybt under Jorden; i en hvælvet Grotte;

Indkrandst af Bierge. — Hellige Prophet!
 Hvad Hemmelighed aabenbarer sig
 Her for min Siel! Saa lyfkes det mig dog,
 At efter fyrgetyve lange Aars
 Utrættede, vedholdne, strænge Glid
 I Midnatstunden — Stille! Lad mig see:
 Hvad er det for en Skat? — En Kobber-Lampe!
 En gammel, plump, anløben Kobber-Lampe!
 Hvori bestaaer dens Kraft? — I Taager skult!
 Det seer først Ehermanden. Og skal jeg
 (Min Tunge knap af Frygt og Haab indlænket
 Her mægte kan at tale Ordet ud)
 Skal jeg da blive denne Ehermand? —
 Det fine Sand, som Vandet, sammenruller,
 Og efterlader ikke Grisens Spor.
 Utydeligt! — Dog stille! Runde Vølger
 Sig taarner i det tørre Hav, som naar
 En Stormpind gaaer i Biledulgerid.
 Hvad sige disse Tøppe? — Jeg skal hente
 Hin gamle Digters Bog, som staaer paa Hylben,
 Øster i Galen. Paa den første Side
 Mit Die falder, naar jeg slaaer den op,
 Jeg læse skal. Det bringer mig paa Spor!

Han gaaer langsomt hen, tager en gammel Foliant,
 slaaer den op, og læser paa den første Side, han
 træffer:

Sælsomt er Lykkens Gaver rundt fordeelt,
 Som Junker er de spredt fra Syd til Norden,
 Og saare Faa besidde Lykken heelt.

Hvert Blomster har sit eget Sted paa Jorden,
 Hvor Druens Blod er varmest, lurer Død,
 I hule Jordbund buldre Lyn og Torden.

Blandt Østens Palmer mellem Frugten, sød
 Sig Brillelangen under Lovet sniger,
 Og Giften blusser giennem Blomsten, rød.

Fra kolde Nord snart varme Sol bortviger,
 Men uden Jordfielv, uden Gift og Pest,
 Nødtørstig Rugen groer for stærke Kriger.

Naturens muntre Søn er Lykken næst.
 Hvorefter Nattens Grubler slittig grunder,
 Naar Solen slukkes i det blege Vest,

Det finder han med Lethed ved et Under.
 Fast ubegribeligt ham Lykken gaaer
 Imøde, mens han sødt og sorgfrit blunder.

Og deri Lykken netop jo bestaaer,
 At den umiddelbar, ved skjulte Kræfter,
 Hen til sin elskte Gienstand sikkert naaer.

Den kommer selv, den vil en gribes efter.
 Det hjælper lidt kun at du søge vil,
 At du din Tanke paa dens Ankomst hæfter.

Du griber — Haabets Dør sig lukker til.
 Hvis en umiddelbar din Lod er falden,
 Da blier du for din Higen kun et Spil.
 Da hjælper en din Fortæen og din Kalden.

Han lukker Bogen langsomt.

En Dodelig har skrevet dette Digt.
 En ringe Sanger, uindviet i
 Naturens helligste Mystorium.
 Mild aabner den for mig sin fiulte Skat.
 Var det for strax derpaa at spotte mig,
 Af qvindligt Lune? Nej! Den vise Røst
 Var ingen Spottesugls; dens rene Lys
 Er ingen Lygtemand, som leder vild.
 Alvorlig, blid dens Finger peger hen
 Til Skatten, som den huldt for mig oplader.
 Men jeg forstaaer hvad, mystisk underlig,
 Den, og en Sangeren igiennem dette
 Umodne Digt, mig giver at forstaae.
 Adspredt er Jordens Kræfter, mange Hænder
 Forenes maae at lette svare Byrder.
 Mig givet blev, med dyb, skarpsindig Aand,
 At fæe i Naturens Underste,

Men det udvortes Redskab er jeg en.
 Naturens muntre Søn (en melkeblods
 Natur, hvis rene Battigdom paa Tanker
 Har alle Kræfter spart til Riid- og Blod)
 En ung ensfoldig Dreng skal hielpe mig,
 Skal tage Skatten, næsten som i Sovne,
 Og flye mig den, uklog paa dens Værdie.
 Er det en saa, du store Salomon?

Han sætter sig atter til at punktere.

Ja det er saa! En Ild med Røgelse
 Skal giøre Hulens Indgang kiendelig;
 Og en rødmosset, uopdragen Dreng,
 Som ved et Lotterie hist i Europa,
 Skal trække Lodden ud, til min Gevinst.
 Luf være dig, du mægtige Prophet!
 Min Siel er mat af sin Anstrængelse.
 Min Lykke fundet er. Det trætte Legem
 Lii Hvile stunder. Godt kan slumres nu.
 I Morgen staaer jeg paa mit blotte Ord
 I Aften; og inden Overmorgen
 Staaer jeg med Lampen, Jordens bedste Stierne,
 (Som Himlens lykkelige Stierner skienkte mig)
 Her atter i min Haand.

Gaaer.

I s p a h a n.

Mustaphas Stue. Mustapha ligger Eiig. Morgiane og hendes Naboesker staar omkring Kisten.

Morgiane.

Endnu engang, hav Tak, I gode Dvinder!
 Som hialp mig med min stakkels gamle Husbond.
 Han er nu død! Ak hellige Prophet! Græder.
 Han sidder aldrig meer paa Bordet der,
 Og syer og sfiender paa mig for min Søvn.
 Nu sover han langt stærkere end jeg.
 Hav Tak, min gode Mirza! Du Amine!
 Hav Tak! Isald Propheten skulde kalde
 Snart een af Eders Mænd, skal Morgiane
 Sig vise redebon, som I har viist Jer,
 Med Bæftning, Evætning, Kistelægning, Pynkning.
 Ak Allah! Tænk, det Tak han ligger i
 Det blev hans Død. Han vilde slaae Aladdin,
 Saa slog han i min Bomuldstot; den faldt
 I Lys; jeg, forfrækket af min Søvn,
 Sprang op og vilde slukke Ildbranden;
 Men da jeg ikke kunde stille Gort
 Fra Hvidt, i Angsten, tog jeg Silkefiolen
 Og vilde slukke med. Min arme Mand!
 Bleg sank han i min Arm, og døde fort
 Dervaa af Skræk. Græder. Du gode, gamle Mand!

Nu, den Vey skal vi alle gaae. Men Himmel!
 Det er dog tungt — og paa en saadan Maade!
 Aladdin er en Galgenfugl! — Farvel
 I gode Qvinder! Hisset kommer alt
 Lighærerne. Jeg holder det ey ud.

Lighærerne komme.

Mit Hierte brister! — Al I gode Mænd!
 Saa tag da Kisten, men tag ey for haardt.
 Det er en gammel Mand, at bær ham varlig,
 Han taaler ikke mange flere Stod.
 Og vend hans solvgraae Hoved imod Mekka,
 Og Gødderne, foldt udstrakt, mod Medina.
 Endnu et Kys! Al hvor han ligger roligt.
 For foer han altid op. Det er forbi.
 Farvel min Mand! Min Mustapha! Farvel.

Lighærerne gaae bort med Kisten. Qvinderne hyle
 over Lige.

G a d e.

Aladdin; en Hoben andre Drenge.
 I Baggrunden Moureddin, som giver Agt paa de-
 res Tale og Adfærd.

Selim.

Der er Aladdin! Saa, nu kan vor Leeg
 Begynde ret.

Aladdin.

God Morgen Kammerater.

Selim.

Hvor blev du af saalænge?

Aladdin.

Seer du vel,

Der var Begravelse her uden Byen,

Paa Kirkegaarden ved Moskeen hiit.

Det maatte jeg først see. Det er saa morsomt

At høre Sangen, og at see dem gaae

Saa langsomt graviteriff hen med Piget.

Selim.

Hvi har du ikke sagt mig det, saa var

Jeg gaaet med. Hvem blev idag begravet?

Aladdin ganske ligegyldig.

Min Fader.

Selim.

Hvad? Din Fader? Er han død?

Aladdin.

I Gorgaarsaftes døde han.

Selim.

Og derom

Har du ey talt et Ord?

Aladdin.

Saa har jeg glemt det.

Selim.

Og serger ey?

Aladdin.

Nu har jeg Raad til det!

Selim.

Jeg mener ey med Klæder, men med Sielen.

Aladdin.

Ey hvad! Den som vil sørge over Alting
Sik Nok at sørge over. Han var gammel.

Sindbad.

Naa kom nu! Kom! Den rige Kiøbmand hist
Paa Hiørnet, vil idag igien udkaste
Tre Pomeranzer her, i Gramsetag.

Aladdin.

Ja jeg er med.

Sindbad.

Er du? Det troer jeg nok.

Der kommer alt den Ene. Vaersko, Dreng!

En Pomeranz bliver kastet ud af et Vindue, Alad-
din griber den.

Selim.

Du er nu altid lyffelig.

Drengene.

Fleer! Fleer!

En Pomeranz kastes atter ud, som Aladdin ligele-
des griber.

Aladdin.

Det var den Anden. Nu har jeg alt To.

Noureddin.

Som bestandig vilde

At man sig Noget skulde tage for,

Dg ikke gaae paa Gaden om og drive.

Aladdin forundret.

Det er ham! Det er hans udtrykte Billed.

Noureddin omsavner ham.

Min Brodersøn!

Aladdin.

Hvordan? I er hans Broder?

Noureddin.

Hans kiædelige Broder! Muhamed

Du hellige Prophet! Jeg troede længst ham død,

Dg haabed en at træffe paa hans Slægt,

Dg nu jeg finder en saa vakker Yngling.

Kom! Kom! Hvad hedder du?

Aladdin.

Aladdin.

Noureddin.

Rigtig!

Det skrev han froe mig til, da du var født.

Chi — hvad du sagde om Emiren nys —

Aladdin

undseelig og bange.

Ik! brød Jer en om det. Det faldt mig kun

Saa ud af Munden, kiereste Herr Gætter!

Noureddin.

O kom Aladdin! Kiære Brodersøn!

Kom, bring mig til din Moer. Hun lever dog?

Aladdin.

Her boer hun! Her i dette lille Huus.

Noureddin.

Du hellige Prophet! Hvor Skiebnen fører

Dog Alt besynderligt i denne Verden.

De gaar ind.

Stue.

Noureddin, Morgiane og Aladdin

siddet om et Bord, ved et velmagende Maaltid.

Morgiane.

Høiskærede Herr Fætter! Kiære Svoger!

Broer Noureddin! (Tag ikke ilde op

At jeg saa dristig taler) Ney saa vilde

Jeg heller troet at Caucasus var fløiset,

At Solen havde tørret Euphrat ud,

End at min fiere, brave Egtesælle,

(Nu er han i Prophetens Paradis,

Hvor unge Houris, smukkere end jeg,

Omfavner ham og klæder ham af og paa,
 Og stryger ham med Mustum for sin Gigt.
 At lad dem det! Jeg er kun lidt jaloux)
 Men — hvad jeg vilde sige, kiere Svoger!
 Det kunde jeg, som sagt, dog aldrig troe,
 At Mustapha, det gamle stakkels Skrog,
 Var Broder til en saadan fornem Herre.
 Jeg har en heller i mit hele Liv
 Hørt Manden tale om Jer. Derfor troede
 Jeg ogsaa først — tilgiv min dumme Mistroe —
 At I nok var en Tyv, en Kieltringknægt,
 Som kom kun for at see paa Veiligheden.
 Men da jeg saa betænkte mig igien,
 At her var intet meer at stiele af,
 End paa en Banke Sand i Sahras Ørken,
 Og da I nu lod hente Mad og Sherbet,
 Og gav os et saa herligt Traktement,
 Da bortsvandt al min Mistroe, kiere Fætter.
 Thi af! hvad skulde bragt Jer til at giøre
 Mig arme Kone, med min stakkels Dreng,
 Saameget Godt; var det en Slægtskabs Skyld?

Mouredin.

Ja kiere Svigerfæ! Hvad jeg kan giøre
 For Eder, og for Eders gode Son,
 Det skal jeg giøre som en ærlig Fætter.
 Hvi hindred Skiebnen mig bestandig i
 At høre om min Broders trange Aar?

Jeg skulde vist forlængst, med villigt Hierte
 Og med uskromtet Glæde hiulpet Eder.
 Dog skeet er skeet og kan ey giores om.
 Det hjælper ey at klynke over det
 Som ey kan ændres, lad os altsaa nu
 Betragte det Nærværende. Gienker. Aladdin!
 Kom Son, og drif mig til.

Aladdin.

God Naar, Herr Fætter!

Moureddin.

Siig altsaa, fiere Morgiane! nu
 Hvordan I har det? Hvoraf lever I?
 Hvad gjør Aladdin? Er han slittig? Har
 Han alt bestemt sig? Hvortil har han lyst?

Morgiane.

At hvortil han har lyst? At gaae paa Gaden
 Den hele lange Dag, at spille Skofsteen,
 Nærmest til Væg, Klink, Pind, og Soe i Hullet;
 At sole sig i Snavset, som et Svin,
 At rive Buxerne itu for Knæet,
 At slide Hul paa sine Albueærmer,
 At staaes, at bande, og at løbe gal.
 At, kiereste Herr Fætter! I kan troe
 At han har gjort mig mangan Hierteforg.
 Han gjør mig ey saa glad; det staaer jeg for!
 Det er min Son, det er mit Kød og Blod.
 Han er en hæsli! Deilig rød og hvid,

Og Alle siger at han ligner mig!

Men Sandhed maa for Dagen, om den saa
Skal ud igiennem mine Sidebeen.

Jeg spinder Bomuld hele Dagen, men
Hvad vil vel det forlaae? Han gidder en
Bestille — Gud forlade ham, det Skarn! —

Saameget som at kamme selv sit Haar.

Alt ligger paa mig arme stakkels Kone!

Han skulde være Skrædder, som hans Fader,
Men af Gud bedre ham for Skrædd'r han er!

Ney, der vil Andet til, end gaae og drive. —

Da Mustapha var endnu levende

Eg jeg det Skarn i Forsvar. Himlens Straf

Nu kommer over mig, for al min Svaghed.

No ureddin.

Nu, fiere Svigerke! Giv Jer tilfreds.

Saa vidt som jeg kan mærke paa Aladdin,

Saa er han af en ædel, stolt Natur.

For ung til selv at aabne sig en Bane,

Nedtrykt af al den Armod rundt omkring sig,

Er han en vaagnet ret endnu; og derfor

Har Leeg og Lediggang bestandig tumlet

Den ubevidste Siel, som i en Bugge.

Jeg vædder, naar man satte ham istand

Til at begynde en anstændig Handel,

Alt naar man skaffed ham en Bod, med Varer

Af alleslags fortræffelige Stoffer,

Fra China, Indien og fra Levanten,
 Jeg vædder To mod Een at han blev fied
 Af al sin gamle Lidsfordriv, og fik
 Til bedre Gysler Lyst. Ey sandt Aladdin?

Aladdin.

Herr Fætter! I kan læse i mit Hierte.
 Af! jeg kan aldrig gaae en Bod forbi,
 Som hænger fuld af Guldmor og af Solmor,
 Af Flor, af Atlass og af Silketøier,
 Og klare Perlebaand, og slige Sager,
 For strax jeg tænker: Havde du dig dog
 En saadan herlig Bod! Saa kom hver Dag
 De skionne Perserinder i din Bod,
 Og slog de lange Solverslør tilside,
 For ret de smukke Varer at bese;
 Og mens de saa besaae min Herlighed,
 Besaae jeg deres Herlighed igien.
 O kiære Fætter! Skaf mig flig en Bod.
 Og her jeg lover Jer med Haand og Mund,
 At jeg skal blive ordentlig, fornuftig,
 Selv rede Haaret, vaske, tvætte mig,
 Og ikke lege med de dumme Dreng.

Moureddin

rækker ham Haanden.

Et Ord et Ord?

Aladdin tager den.

En Mand en Mand!

Noureddin.

Top Fætter!

I Overmorgen har du dig en Bod.

Morgiane.

Af hellige Prophet! Den arme Orm!

Hvor skulde han faae den fra?

Noureddin.

Kiere Moder!

Jeg kiober og forærer ham en Bod.

Aladdin

falder ham om Halsen.

Nu! det kan man dog kalde en oprigtig,

Og ærlig Fætter. Kiere, fiere Fætter!

J er af mine Folk. Men fiere Fætter!

Der er saa længe til i Overmorgen,

Var det ey bedre strax, — imorgen tidlig —

At kiobe Boen? Det er dog saa godt

At faae fra Haanden, hvad man skal; og jeg

Kan ikke taale godt at bie.

Morgiane.

Doømer!

Klodhoved! Lange Pommel! Er der da

Ey mindste Tanke i dit tykke Hoved?

Er det Taknemlighed? Og taber du

Ey Mælet over saa uventet Godhed?

Af jeg maa græde! Kiereste Herr Fætter!

Er I en Engel, sendt fra Himlen ned,

Alt hielpe denne faderløse Drom.

Den arme skaffels Dreng. Flux hen, dit Uffum!

Og kys Herr Fættren smukt paa sin Haand,

Og tak ham. — Ak er det ey alt en Drom?

Jeg er saa vandt til Sorg og Uffelhed,

Alt denne Lykke gior mig reent forplumret.

Moureddin.

Vær rolig, gode Kone! Nye Aladdin,

I Morgen er det Fredag, Helligdag,

Da kan man ikke kiøbslaae. Hver en Bod

Er lukket til, og Livet deler sig

I Gudsfrøgt og uskyldig Tidsfordriv.

I Morgen vil jeg skaffe dig en Klædning,

Som passer for din nye Stand, saa vil vi,

Isald din Moder ey er derimod,

Spadsere sammen ud af Stadens Porte,

Igiennem disse smukke kiolne Haver,

Som rundt omringe den. Du har dog Lyst?

Aladdin.

Stor Lyst, Herr Fættre! Grumme megen Lyst.

Moureddin.

Saa vil vi skilles ad i Aften; thi

Det er alt sildig, og jeg mærker at

Jeg er af Reisen trætt. I Morgen sees vi.

Farvel saalænge Børn.

Aladdin og Morgiane.

God Nat, Herr Fættre!

En vild Bierg-Egn.

Evende store Klipper staaene brat ned imod hinanden og danne et snevert Pas, i hvis Midte er en liden behagelig Estrækning, bevoxet med Græs og Blomster. Træerne fra Fjeldet lude tildeels derover, og ud af Klippen springer en Kilde, som snør sig ned i Afgrunden.

Noureddin, Aladdin.

De komme gaaende sammen, fordybet i en Samtale.

Aladdin.

Af kiereste Herr Fætter! I fortæller
 De bedste Eventyr, som jeg har hørt
 I al min Levetid. Det er en Lust
 At høre Eder saadan tale, Fætter!
 Det forekommer mig, som om jeg var
 Langt flogere, end da vi først gik ud
 Af Porten. I har viist mig rundtomkring
 I alle Verdens Dele. Hvad I siger
 Om Handelsdriften, er fornoieligt
 At høre paa; dog maa jeg tilstaae reent ud,
 At hvad I talde om Naturens Kræfter,
 Dens skjulte, underlige Skatte, om
 De Menneſker, som af en venlig Skiebne,
 Et pludselig faae det som Andre hige
 Forgieves efter deres hele Liv;
 Om det Usynliges Indvirkning i

Det Gynlige, og alle stige Sager,
 Det mored mig af alle Ting dog meest!

Noureddin.

Det er og det Mærkværdigste, min Son!
 Det Helligste, hvortil vor Siel sig hæver.

Aladdin

seer sig forbauset omkring.

Men Hillemand! Hvor er vi kommen hen?
 Henrevet af hvert Ord, I sagde mig,
 Har jeg saa reent forglemt at huske Veyen,
 At langt fra Haverne, ud over Marken
 Vi komne er, og staae nu midt imellem
 De vilde Bierge. Rigtignok det kom
 Mig for, som jeg blev træt engang paa Veyen,
 Men det var snart forglemt. Er det maaskee
 Saaledes ogsaa gaaet Eder, Fætter?

Noureddin.

Ney, elskte Son! Med Forsæt har jeg ført
 Dig usformærkt fra Stadens Larm og Bulder,
 Ind i den vilde, herlige Natur.
 Af barnlig Glæde slog dit unge Hierte,
 Da hiit igiennem Haverne vi gik,
 Der, som en stor uhyre Blomsterkrands,
 Den store Steenhob kioles og omduster.
 Og skönt jeg nægter ey at disse Lunde,
 Hvor Kilden risler, Pomeranzen lugter
 Og kvæger Tungen med sin hulde Gæst,

Er et husvalende og venligt Syn,
 Saa staaer dog denne smaalige Natur,
 Af Nødtorft sammentrængt i visse Grændser,
 Opvolet inden Eendommens Skranker,
 Og under Egermandens Herskerblik,
 Saa langt tilbage for Naturen, i
 Sin dristige og grændseløse Rigdom,
 Som Natte = Falken for den lyse Sol. —
 Tilsyneladende tilfældigviis kun,
 Men i mit Hierte stndrig overtænkt,
 Har jeg paa Veien ledt din muntre Aand,
 Fra ringe Gienstand til en større Udsigt.
 Jeg vilde stemme dig til, uformærkt,
 At vænnes til det høist Forunderlige.
 At ikke, som en rast og vælig Ganger
 Vel af Natur, men stakket paa Forstand,
 Du skulde stude ved uventet Afsald.
 Det har jeg gjort; og troer nu at jeg vel
 Kan uden Fare sige dig min Hensigt.

Aladdin.

Zael kun, Herr Fætter! Jeg er ikke bange.

Moureddin.

Saa viid, min Søn! At jeg i mange Aar
 Har grandstet i Naturens lukte Bog,
 Og at det endelig ved usfortroden,
 Anstrængt og usvækket Glid tilsidt
 Mig lykkedes at spore Sager op,

Som ikke sees af Mængdens matte Øye.
 Blandt Andet har jeg sikkert grundet ud,
 At netop her, paa dette Sted vi staae,
 En Hule hvælver sig dybt under Jorden,
 Hvor alt hvad Vierget gemmer i sin Savn
 Langt skønnere og mere glandsfuldt blomstrer,
 Med stærke Straaler i en evig Vaar,
 End Overfladens skrøbelige Planter,
 Hvor Farven salmer hurtig som den kom,
 Og efterlader kun den visne Stub.
 Hvis nu min Ven Aladdin! du har Mod
 Til at betragte denne skønne Hule,
 (For din Skyld gif jeg kun den lange Wei,
 Thi jeg har ofte seet sig Herlighed.)
 Gaa vil jeg, ved et mørkt forblummet Ord,
 Og ved at tænde Ild i nogle Dviste,
 Snart sikkert finde ud den skjulte Indgang.

Aladdin.

Hvordan, Herr Fætter! Her? Her er en Hule?
 Her under denne Plads, jeg træder paa?

Moureddin.

En deilig Hule, hvor Naturen har
 Gavnild forenet al sin spredte Skønhed.

Aladdin.

Og denne Indgang, som er ganske skjult,
 Den kan I finde ved at brænde Dviste
 Og tale nogle underlige Ord?

Noureddin.

Ja, elskte Søn! Det skienkte Allah mig.

Aladdin.

Nu har jeg aldrig hørt saa galt!

Noureddin.

Du er

Dog ikke bange?

Aladdin.

Bange? Paa det Lav.

Men — det er dog jo høist besynderligt!

Noureddin.

Hist hvor de tørre Grene hænge ned,
 Af Solen marvet ud, paa brændte Fjeld,
 Did gik! og hent en Dragt af trøstet Dvas;
 Men skynd dig Søn! Thi Natten skunder til.

Aladdin.

Herr Fætter! Eders Villie er min Lov.
 Jeg higer efter denne skionne Hule,
 Og henter Træ til den fornødne Ild.

Gaaer.

Noureddin.

Gaa er da nu den store Time kommen,
 Der sætter mig i fast Besiddelse
 Af alle Jordens mange Herligheder!
 Her er det lidet, ubekiendte Sted,
 Hvorefter jeg har ledt min hele Livstid,
 Og reist saa mange, mange hundred Mile.

h

Aladdin er mit Værktøi. Hiffet kommer
 Han sorgesløs, med en Dragt Ved paa Ryggen.
 Af Hastværk har han neppe Tid at see
 Hvorhen han flytter Foden, mens han gaaer.
 O du enfoldige Letsindighed!
 See dig omkring, og gåæg for sidste Gang
 Dit Nie i det friske Blomsterstær,
 Dit arme Legem i det blide Solskin.
 Snart gisper du i Mørket, uden Sol,
 Og uden Blomster efter Hungersdøden.
 Dog hvad Medlidenhed? Enfoldig Svaghed!
 Betænker sig Naturens Grubler paa,
 At stifte Naalen i Insektets Ryg?

Aladdin

Kommer tilbage med Brænde paa Ryggen.

Herr Tætter! Her er Brænde til en Ild,
 Hvorved I stege kan en Elefant.
 Men, medens jeg gif hiffet om, og ledte,
 Og samlede Dviste op, og bandt dem sammen,
 Og lagde dem paa Ryggen, og gif fort,
 Saa faldt det gamle Eventyr mig ind
 Om Abraham, som vilde offre Isak,
 Hvordan den arme Dreng selv maatte stæbe
 Det Træ hvorpaa han skulde været brændt.
 Men Allah sendte ham en Cherubim
 Til Hielp fra Himlen. Allah hjælper altid,
 Naar Nøden størst er. Iffesandt Herr Tætter?

Noureddin forbirref.

Ugrundelig er Allahs Wiisdoms - Bøyn!

Aladdin.

Den gode Isak var dog ganske vist
En lille bitte Smule alt for dum,
At ey han kunde mærke slige Stræger.
Det skulde været mig? Jo jo min Karl!
Dog, det er vel et Eventyr det Hele!

Noureddin.

Formodentlig. Saa! Læg nu Riset der.
Saa vil jeg strax slaae Ild. Men end et Ord.
Jeg stedse, fra det første Dieblif,
Jeg saae dig gramse Pommeranzen hist,
Har holdt dig for en vakker Dreng, en Knøs,
Der ey var bange, som en gammel Kierling,
Men rask og uforsagt, og gierne vilde
J Lav med det, som var besynderligt.

Aladdin.

Hvis det er Eders Tanker om mig, Fætter!
Saa haaber jeg J ey har taget feil.

Noureddin.

Velan da! Da du er min Brodersøn,
Og da jeg elsker dig og gierne vil
Forfaffe dig en Glæde, som tilforn du
Har aldrig nydt — saa gaaer vi nu til Sagen.
Naar jeg har slaaet Ild i dette Dvas,
Og kastet Røgelsen, og talt derover,

Saa ryfter Jorden. Og naar det er skeet,
 Saaer du en Steen at see, som skyder frem sig
 Af Jordens Skiod, sirkantet, med en Jernring.
 Den løfter du med ringe Kræfter op,
 I det du nævner sagte ved dig selv
 Din Faders og din Bæsfaders Navn.
 Og neppe har du veltet Stenen bort,
 Før strax du seer en Trappe, ned ad denne
 Du stiger. Frygt dig ey for Hulens Mørke,
 Det svinder snart; thi Grottens klare Frugter,
 Som Stierne spillende i alle Farver,
 Snart lyser atter, med langt mere Skionhed,
 End denne lumre, svoveltændte Sol.
 Først kommer du igiennem trende Grotter,
 Hvor Guld og Solv, ret som i store Tønder,
 Er sluttet ind udi Granitens Kloster.
 Gaae det forbi, rør heller ey derved,
 Det sidder fast, du spilder ikkun Tiden.
 Naar disse trende Kamre nu du først
 Har giennemvandret, af! da kommer du
 Ind i en Have. Paradisets Have
 Var ey saa smuk; maaskee dog var det den,
 Som flygted did ned efter Syndefaldet.
 De herligste og straaleri Frugter
 Af allehaande Farver, røde, blaae,
 Græsgroenne, violette, hvide, gule,
 Som Edelstene i en Sultanindes

Guldbørnring, hænge der i herlig Orden.
 Hvor gierne gif jeg ikke selv derned.
 Men af desværre! Een ad Gangen kun
 Kan nyde denne Fryd; for din Skyld dog
 Jeg gierne nægter selv mig denne Lykke.
 Alt hvad jeg fordrer for min Godhed mod dig
 Er, at du heelt gaaer op igiennem Haven,
 Til Muren ligesom i den dunkle Baggrund.
 Der hænger i en roget, mørk Jordybning
 En gammel Kobber-Lampe. Den skal du
 Hidbringe mig. Du veed jeg er en Ven
 Af gamle Snurrepiberier; jeg
 Har sagt dig at jeg samler slige Sager,
 Og Lampen, uden Værd for alle Andre,
 Har altsaa dog en indbildt Værd for mig.
 Paa Veien, naar du gaaer tilbage, maa
 Du gierne plukke dig saamange Frugter,
 Som du kan bære, for at bringe hjem.
 Men skynd dig kun, og bring for alt mig Lampen.
 Du har ey nødig selv at frygte for
 At den skal smudsse dig; naar du har slukt
 Dens Ild, og øst dens Olie ud paa Jorden,
 Saa tørres den strax ganske af sig selv.

Al. Ved in.

Godt, fiere Tætter! Jeg er redebon.

Mo u r e d d i n

tager en Væske frem med Røgelse, og kaster Noget deraf i

Jlden. Strax derpaa høres et svagt Jordenbrag. En Synstraale slaar ned i Jorden, hvor Regelsen brænder. Jorden skælver. En stor firkantet Marmorsteen skyder sig op, horizontal med Jordens Oberflade. I Midten deraf er besættet en stor Jernring.

Moureddin.

Kom nu Aladdin! Skynd dig! Ufortøvet!

Aladdin angest.

Af nej, Herr Fætter! Kiereste Herr Fætter!

Forskaan mig! Af! Jeg tør det ey! Jeg rykker!

Moureddin

slaaer ham i Hovedet saa han tumler.

Barnagtige, foragtelige Dreng!

Troer du at gieffe mig? Har jeg for din Skyld

Saa svart et Arbeid foretaget mig,

Af du, som en forkielet Skiedehund,

Skal slaae og rykke, mens man klapper dig?

Bliv grib i Ringen! Eller ved Propheten

Og ved den store Salomon, jeg lanker

Dig fast til denne Steen, og reiser bort

Til Afrika, hvorfra jeg kom, og lader

Dig og din Moder i Elendighed.

Aladdin.

Af kiereste Herr Fætter! Vær dog ey

Saa vred, saa grusom. Jeg vil gierne gjøre

Hvad I befaler mig.

Moureddin formisdet.

Ret saa, min Søn!

Saa vil du ogsaa vorde lykkelig.

Du bløde Sind! Staaer ikke Taarerne
Ham alt i Diet.

Klapper ham paa kinden.

Stam dig dog, Aladdin!

Vær en fornuftig Dreng, saa skal i mig
Du altid see en god, en gærmild Fætter.
Jeg staaer dig jo dog nu i Faders Sted,
Og derfor er det Pligt at straffe dig,
Naar du fortjener det. Det er jo til
Dit eget Bedste. Kom nu hid, min Søn!
Og lad mig see at du har Mod i Brystet,
Grib Ringen fat og nævn din Faders Navn,
Og saa din Vessesfaders.

Aladdin.

Nu velan da!

Han mumler sagte ved sig selv, griber derpaa i Stenen,
men kan ikke røkke den.

Noureddin

affides, i det han farer forfærdet tilbage.

Ha! hvad er det? Du hellige Prophet!
Hat jeg ey skuet ret? og gaaer jeg vild?

Aladdin

med en stille Forundring.

Ja tænkte jeg det ikke nok.

Noureddin.

Hvad tænkte

Du Døsmer! Nævnte du din Faders Navn?

Aladdin.

At Agtelse for Eder, fiere Fætter!

Jeg nævnte Mustaphas og Casems Navne,

Men Stenen ligger fast som Bierget selv.

Men vil I nu tillade mig at nævne

(At sige uden al Fortrydelse)

Emirens Navn, tilligemed hans Faders,

Saa skal I bare see.

Moureddin.

Ha nævn dem da!

Aladdin

i det han løfter.

Al Mamon og Al Gesh! — Der er Stenen.

Moureddin.

Du havde Ret!

Aladdin.

Naar vi skal see os om,

Saa blive vi paa denne Maade jo

Ey engang Fættene?

Moureddin.

Saa er vi Venner.

Gak nu kun ned og hent mig Lampen op.

Aladdin.

Det er en magelig, velhuggen Trappe.

Der seer ey farligt ud; og hisset skinter

Jeg allerede Lyset. Morsomt nok!

Nu er jeg ikke længer bange, da jeg

I Hullet staaer. For giød jeg, mellem os sagt.
 Det maa nu briste eller bære.

Moureddin.

Glem

Ej Lampen.

Aladdin stiger ned.

Hav kun ingen Frygt for det.

Moureddin.

Hør Tætter! Endnu Et. For at du dog
 Kan være ganske sikker i din Sag,
 Gaa tag her af min Finger denne Ring
 Og sæt paa din. Den skiermer dig for alt,
 Hvad maaskee ellers kunde møde dig.

Aladdin.

Godt, fiere Tætter! Lad mig nu kun gaae.

En underjordist Hvelving høi, ret som en Havn bram-
 mer,

Thi store Træer af blankt Metal udbrede deres Stam-
 mer,

Al Kobber, Jern, og Zink og Blue, med stærke Skud i
 Bugter,

Og paa hver udstrakt fielden Green nedhænge fieldne
 Frugter.

Thi nogle hvide er, som Mælk, og klare, som Kryp-
 staller,

Blodrede Nogle, Andre blegt kun rødme, som Co-
 raller;
 Og grønne, violette, blaae, og brunlige, og
 gule,
 Med Funken hænge rundt omkring udi den stienne
 Hule.
 De hvide Frugter Perler er, de klare Diaman-
 ter;
 Rubinen spiller i sit Blod med sine slebne Kan-
 ter,
 Smaragder er det grønne Græs, de blaae Saphirer
 finder
 Du lavt ved Træets stærke Rod, som smilende Kiemin-
 der.
 Og overalt hvor Giet seer det sig saa huldt for-
 lysket,
 Paa Jaspis, paa indsprængt Agat, violblaae Ame-
 tyster.
 En liden Biergesb slonger sig, snart stærkt, og snart den
 mattes,
 Dens Gang, stient lidt usydelig, kan dog af Sielen
 fattes.
 Og inderst paa den sorte Væg, imellem Røg og
 Dampe,
 Der brænder, i sit mørke Hul, den underfulde
 Lampe.
 Af den faaer Hulen alt sit Ekin, thi stient den
 lysket ene,
 Stienstraaler Lyset tusindfold, fra Guld og Edel-
 stene,

Usynligt Chor af Biergaander.

En buldrende Jorden
 Sit Lyn har nedsendt.
 Flur revnede Jorden,
 Hvor Straalen har brændt.

Andre Stemmer.

Det Liv, som saa herligt sig rører,
 Med Blodet, saa varmt og saa rødt,
 Hid Stiebnen nu venligen fører,
 Til hvad der er stenet og dødt.

Stemme fra Lampen.

Saa skal da længer ey min Straale,
 Uvirksom fængslet med sin Magt,
 Kun denne tause Hvalving maale,
 Og lysne rundtomkring til Pragt!
 Alt rasler, Biergets Dør! din Hængsel,
 Og alt betrædes nu din Stie!
 Fra dette dødningsstille Fængsel
 Vil evig Vijsdom mig befrie.

Stemmer fra Træerne.

Ik! skal vi miste dig, du Biergets Lue!
 Saa miste vi jo med vort Farvespil.
 Hvad er vor Skionhed vel, naar Hulens Bue
 For hulde Lysning grumt sig luffer til?

Stemmen fra Lampen.

Giv Eder kun tilfreds, I smukke Stene!
 En anden Ild snart tænder sig paa Stand.
 Eroer ikke det er mig, som lyser ene;
 I Bierget flammer der en evig Brand.

Nu Skiebnen har en Lykkelig forundet
 At trænge dybt udi Naturen ind.
 Da først det store Underværk er fundet,
 Naar Piet blander sig med Biergets Skin.

Naar Intet længer Jordens Herster blinder,
 Da seer han Undervirkning rundt omkring;
 En Aand til at udrette Alt han finder,
 Og Harmonia skienker ham sin Ring.

Den sterner fra hans Hierte Angst og Krampe,
 Den gjør ham let og lykkelig og mild,
 Mens Helligdommenes dybtsfundne Lampe
 Udretter Alting med sin Himmelsld.

En nye Prometheus atter vil forene
 Det høie Lys med Mennesket idag,
 En anden Odin, giennem Biergets Stene,
 Gaaer Driften, ved Gundlodes Favnetag.

A l a d d i n

Kommer ind, han studser og seer sig om.

Af hvilken deilig Have! Alle Træer
 Af Frugter hænge fuld. Hvor røde Æbler!
 Og violette Pærskner! Grønne Blommer!
 Og gule Pommeranzer! Hvide Ribs!
 Og Druer! Nogle ganske himmelblaae,
 Og nogle klare, som det rene Vand.
 Hvor Bækken huldt sig giennem Altting slynger!
 Af! det er Skade, her er ingen Fugle,
 Der synge kan i disse grønne Toppe.
 Alt er saa stille. — Hvilke smukke Blomster!
 Saa gule, som det rene, røde Guld.
 Jeg troer de kaldes Sandens Melkebøtter
 Hos os; her har de vel et andet Navn.
 Af hvilke hvide Lillier! Hvor de straale!
 Man skulde sværge paa de var af Guld.
 Jeg vil dog lugte Een. — De lugter ey.
 Af! det er Skade, de har ingen Lugt.
 Naa det er sandt! Det maa jeg dog tilstaa
 Min Fætter havde Ret, dengang han paaskod
 Alt sligt var værd at see. — Der hænger Lampen!
 Hvor underligt den med sit røde Skin
 Oplyser Alt, og giver det sin Glæde.
 Min Fætter er dog ret en egen Mand.
 Hvad nu han vil med den? De Kionne Frugter,
 Det er dog noget ganske Andet. Naa da!

Nu har jeg aldrig seet saa stor en Drue,
 Som denne her. Ak den maa lædse sødt!
 Jeg er saa tørstig. Jeg vil plukke den,
 Min Fætter gav mig Lov dertil. — Hvad nu?
 O vee! Det er ey en naturlig Drue.
 Den er af Glas kun. Slap det saadan ud?
 Maaskee at denne Rode smager bedre. —
 Hvad? — Ogsaa Glas? Nu har jeg aldrig seet!
 Det er kun malet Glas, den hele Stads.
 Ha ha ha ha! Det var da Pøyer, det. —

Grædefærdig.

Jeg tænkte det var Frugter, og saa er
 Det haardt, som Steen. Ney sikke Marrerie!
 Ja saa! Saa er det bedst at flynde sig
 At man kan komme hjem til Ispahan,
 For at faae nogen Mad, som laer sig spise. —
 Men smukke er dog disse glatte Stene.
 Hør mig! de andre Dreng, de vil vist
 Nok giøre store Pine, naar de seer
 Al denne Herlighed. Jeg plukker mig
 Saa mange jeg kan bære. — Saa! Nu er jeg
 Belæstet, som en reisende Kameel.
 Og nu afsked. — Men stop! Ha det er sandt,
 Jeg havde nær jo glemt den rare Lampe.
 Saa havde Pokker været løs med Fætter.

Han tager den ud af Hullet.

Saa kom da nu, dit gamle Skumpelsfud!

Stod det til mig — jeg lod dig heller hænge.
 Jeg vil en slukke den, før jeg kan see
 Daglyset, giennem Hulens Aabning hisset.

Seer sig endnu engang omkring.

Det er dog ret en grumme deilig Hule.
 Der hænger endnu Een! Den er saa blaae,
 Den kan jeg sagtens bære med de andre.
 Saa, nu farvel, du smukke Glasbontik!
 Nu maa jeg gaae; min Fætter venter paa mig.

Gaaer.

Det snevre Pas mellem Biergene.

Moured din

staaer ved Hulens Indgang, beier sig over den, og lytter.

Der kommer han! Jeg hører alt hans Sied,
 Han gaaer belæstet, langsomt, tynget ned
 Af Hulens Steen. Den vil beholde ham.
 Saa lad den det! Naar nu jeg Lampen har,
 Saa kaster jeg paa Ilden denne Haandsfuld
 Og mumler Ordet ud. Saa luffes Alt.
 Saa ængstes jeg ey daglig, at min Skat,

Min hemmelige Skat, skal blive røbet,
 Ved denne fløve Drengs Enfoldighed,
 Hvis Siel staaer aaben, som en ledig Lade.

Alvorlig og heitidelig.

O Muhamed! Vær nu din Tiener huld.
 Jeg slog Aladdin, for at vænne ham
 Til Lydighed. Thi strax, frivillig, mens han
 Er end i Huln, maa han Lampen række
 Mig, uden Trudsel, uden mindste Frygt.
 Ifald han kommer ganske op af Grotten,
 Er Lampen hans. Det vil den grumme Skiebne!
 Og har jeg eengang tryllet Huln til,
 Kan ey min hele Magt den atter aabne. —
 Der kommer han. Nuvel! nu gielder det.

Aladdin i Huln.

Her er jeg, Fætter! Ræk mig Eders Haand,
 At jeg kan komme op.

Noureddin.

Ræk mig først Lampen,
 Min tiere Son! saa skal jeg hielpe dig.

Aladdin.

Jeg har saamange af de smukke Stene,
 Her i min Kiortelslig. Den ligger mellem
 Det Øvrige. Lad mig først komme op!

Noureddin.

Snik, Snak! Giv mig først Lampen. Lad det Snas

Kun falde! Kommer du paa nye igjen
Med dine Barnefregger? Giv mig Lampen.

Aladdin fortrydelig.

Først skal man rende, som en Nar, og hente
En gammel Lampe, og naar det er giort,
Og jeg har fundet nogle smukke Stene,
Saa maa man ey engang beholde dem. —
I saaer ey Lampen før jeg kommer op!

Moureddin fatter sig.

Min Søn! læg dine Stene ned paa Jorden,
Og tag saa Lampen ud. Du kan jo siden
Opsamle dem igjen.

Aladdin.

Men hvor kan I

Dog bede mig om sligt? Det er jo bedre
At bide til jeg først er kommen op.
Kom, Kynd Jer, Fætter! Ræk mig eders Haand.

Moureddin.

Jeg hjælper ey, før du har flyet mig Lampen.

Aladdin opbragt.

Saa kan jeg flattre uden Eders Hielp.

Han er allerede næsten oppe,

Moureddin

fløder ham forbitret for Brystet, saa han falder ned
igien, og siger:

Du skal ey hofte Frugten af min Moie.

Kaster Røgelsen paa Jiden.

Luf dig igjen, du klippehaarde Fiend.

Bierget lukker sig; han staaer længe og stirrer hen paa
den svundne Indgang.

Hvad stod der i den gamle Sangers Digt?

"Du griber — Haabets Dør sig lukker til."

Den Lykke var mig altsaa en bestemt!

Men end er Moureddin dog en forsagt.

Naturen bukke skal for Sielens Magt.

Paa nye jeg søger Lykkens skjulte Bey;

Eh! denne lukte sig, den var det en.

Eil Afrika jeg atter haster hen,

Begynder paa min Grublen der igjen,

Og ved anstrængt, usforstyrret Glid,

Det lykkes maa at lokke Kraften hid.

Her er det ude. Sig du der og bliv

Eil Stov, du Ule! Staffet var dit Liv.

Her bort,

Trappen af den underjordiske Hule.

Alt er bølsmørkt; Indgangen tilsluttet.

Aladdin

Erpber omkring, samler og støder sig; endelig synker han
magtesløs ned.

Alt, kiære Fætter! Luk dog op igjen.

Jeg vil jo gierne gjøre alt hvad I

Befaler mig. Af Fætter! luk dog op. —

Han er alt borte! Af! langt borte er han.

Hvor længe har jeg siddet her og grædt,

I dette mørke, græffelige Dyb?

Ha! du er ingen Fætter. Nej du er

En Kammebig, en ond, en nedrig Troldmand,

Som søger at forlocke unge Børn.

Din Glæde er kun deres Dval og Død,

Dit blege Affkum. — Allah! Muhamed!

Forløser mig af denne Rædselsnød.

Jeg har jo aldrig dog endnu begaaet

Misgierninger, som kræve grusom Straf.

Hvad kan jeg dertil at min Fader døde?

O red mig, red mig, red mig, af min Smerte!

Lad mig en doe af Hunget store Allah.

Han synker hen i en magtesløs Taushed en tidlang, og
lytter rundtomkring. Derpaa siger han rolig, med
en barmhertig Adspredelse:

Hør Bækken, inde i den store Have,

Hvor rislende, besynderligt den rinder! —

Saadan den rislet har i mange Aar,

Ser jeg blev født. I mange hundred Aar!

Hvor underligt ned fra det høje Loft

Den bløde Drypsteen falder. Hvor det plumper!

Bestandig samme Lyd. Dryp! Dryp! Dryp! Dryp!

Baaer det da ingen Ende? End bestandig —

Den eensformige Lyd dypper ham lidt efter lidt i en blid
Gevn.

Tvende Biergpiger

Komme sagte snigende sig frem, giennem en Biergkæst, hvar med sin Kerte i Haand; de hælde sig hen over Aladdin og betragtede ham.

Den Første hvidstende.

Seer du, min Søster! den deilige Dreng?

Den Anden ligesaa.

Alf! hvo har redt ham den steenhaarde Seng?

Den Første.

Hvilken Ulyksalighed skienkes vort Bierg!

Den Anden.

Deilig, som han, er en Alf eller Dverg.

Den Første.

See hvor han bluffer!

Den Anden.

Alf hvor han er smuk.

Den Første.

Stielver og udstøder Sukke paa Suk.

De kysser ham.

Den Anden.

Gødeste Kys!

Den Første.

Nu hvi est du saa blye?

Den Anden.

Stille, han vaagner.

Den Første.

Alf saa maa vi flye!

De forsvinde.

Aladdin

farer sammen og seer sig om.

Hvordan? Endnu i denne mørke Hule?

Hvad kolde, flamme Læber rørte mine?

Ak! det var Døden, nok, som fygte mig.

Ehi Hungren plager. Ha! forbandet være

De haarde, stolte, de grusomme Frugter,

Som lokke kun og skaffer ingen Næring.

Springer op.

Ha! jeg vil ned til Kilden at faae Vand.

Jeg kan ey! Der er sat et Skillerum

Imellem mig og den. Fortvivlelse!

O Allah tag min Siel! —

Han støder den Ring, Moureddin har givet ham paa
Fingeren, imod Klippen. En Gnist springer ud deraf,
bliver ved at brænde og opklarer Hulen.

Ringens Aand

Iader sig tilsyne udi en stor Kæmpesikkertelse, og siger med
tordnende Røst:

Herre! hvad vil du mig?

See! jeg maa lyde dig.

Ringen er i din Haand,

Du byder Ringens Aand.

Ey er det mig, som maa

Ene tilrede staae.

Alle de Slaver, som

Hylde dens Helligdom,

Knæle til dyben Jord,

Lyfke dit Magtens Ord.

Aladdin

paa Knæ med sammenslæbte Hænder.

Al skrækkelige Magt! Ifald du kan,
Og hvis du redde vil et stakkels Barn,
Da fæs mig ud af denne fæle Hule,
Hiem, hvor min Moder boer, i Ispahan!

Anden.

Herre! du byder,
Din er min Magt.
Flux jeg dig lyder,
Som Ordet er sagt.
Snart, paa min Vinge,
Freidig og tryg,
Skal jeg dig svinge
Over Caucasus Ryg.
Paa Zephyrens Fod,
Over belgende Vand,
Over Euphrats Flod,
Til Ispahan.

Han tager Aladdin i sin Favn og flyver bort med ham.

A n d e n A k t .

Tidlig Morgen under Solens Opgang.

Aladdin

staaer udenfor een af Ispahans Porte, med Hjorteflignene
fulde af Hulens Edelftene.

Mit Hoved svimler! Nej en saadan Reise
Har jeg endnu en giort mit hele Liv.
Om Kroppen tog han mig. Det var som Vandet,
Naar det omslynger Een, i lune Bad.
Hvor høit han fløj, mens Maanen skinte klar!
Ak hvor besynderlig da Jorden lod!
Det store Ispahan, med sine Lys,
Som fluktes uformækt, lidt efter lidt,
Gaae ud kun, som en Smule brændt Papir,
Hvor Børnene gaaer langsomt bort af Skole.
Han svang sig rundtomkring med mig, en Omven,
For ret, i Nattens klare Tryllelys,

At vise mig den vidtudsfrakte Jord.
 Jeg glemmer en, da over Caucasus
 Han fløy, og hvilte lidt paa Biergets Linde,
 Og styrted sig saa kraas igiennem Landet,
 Som om han vilde druknet mig i Euphrat.
 For Stormen drev nu vældig Tremast hift,
 Midt paa det sorte Hav. Did fløy han hen,
 Berørte Skibets Vimpel med sin Laac,
 Og strakte sig stivt ud, ret som en Støtte,
 Paa dette faste Postament, med mig
 I Armene, høit opstrakt imod Himlen.
 Derpaa, da Maanen, som en Dødning bleg,
 Forsvandt ved første Glimt af Solens Glands,
 Forvandlede han sig til en Purpurskæ,
 Og sankte blidt sig ned med Morgenduggen,
 Imellem Blomsterne ved Stadens Port.
 Derpaa, forvandlet til en Lærke, steg han
 Igien i Luften, quiddrende, og svandt. —
 Ak jeg er træt, afmægtig; jeg maa hjem.
 Hvor vil min Moder gjøre store Pine!
 Ak! havde hun kun det fornødne Brød;
 Thi jeg er hungrig; meget, meget hungrig.

Saaer.

Morgiane, Aladdin.

Han sidder og spiser.

Morgiane.

Min hierte Søn! vær langsom, giv dig Tid,
 Spis ey for hastig — pust imellem lidt,
 Drik til din Mad — og spild ey paa Salveten.
 Skær dig med Kniven ey i Fingrene!
 Af Gud! Man har dog idel Qual og Kummer
 Af sine Børn. Den som Gud giver Børn,
 Den giev han Hiertesorg. Nu tænkte jeg
 Saa vist, den hellige Grav var vel forvart,
 At vist du skulde blevet noget Stort.
 At altid jeg mit Lærred skulde kiøbe
 Hos dig, naar først du var en fornem Kiøbmand.
 Jo paa det Lav! Af Himlen straffe dog
 Den skammelige Trold, for sine Streger.

Aladdin.

Ja Moder! Var det ikke fiendigt giort,
 At lukke i for mig, og overlade
 Mig grusom til den visse Hungernød.

Morgiane opbragt.

Og hvad som værre var: Slaae dig paa Dret,
 Saa nær du næsten havde tumlet om.
 Den Næsbis! Hvem har givet ham vel Lov til

Alt tugte fremmede Forældres Vørn?
Den flette Karl!

Aladdin.

Men hør nu, kiere Moder!
Hvad der er skeet, er skeet, og kan en ændres.
Men derimod er jeg endnu saa sulten,
At absolut jeg maa ha'e mere Mad.

Morgiane.

Al, hierte Søn! Jeg har en mere til dig.
Jeg giemte dig min egen Mundportion,
Og tænkte der var nok. Og Penge har jeg
Ey heller nu, at kiobe noget for,
For jeg faaet solgt min sidste Bomulds-Spind.

Aladdin.

Da var det ilde, thi jeg maa bekiende,
At jeg har en velsignet Appetit.
Men — stille — Alt kan blive godt endnu.
Giem I kun Eders Bomuld, kiere Moder!
Og ræk mig hid den gamle Kobber-Lampe,
Som jeg tog med fra Hulen. Jeg faaer altid
Saameget for den, hos en Kobber-Smed,
At vi kan kiobe Mad for tvende Dage.

Morgiane.

Her er den. Al hvad kan du faae for den?
Den seer jo ud, som om den havde lagt
I Jorden, hundred Aar paa samme Sted.
Det maa dog være nogle Gviin, som voer

I disse Bierge. Man kan neppe see
 At den er giort af ordentligt Metal.
 Jeg vil dog gnide den først af, en Emule,
 Og kan du saa faae solgt den, kiere Søn!
 Saa er det godt, hvis ikke maa du bie,
 Og styre Spiselykten til imorgen.

Hun tager et Klæde, gier det vaadt, dyster det Vand,
 og begynder at slore Lampen.

Lampens Mand,

en stor, men velstakt Kæmpe, skyder sig op igiennem
 Jorden og siger:

Nu, hvi gnider du saa voldsomt? See, jeg lystrer jo
 dit Vink.

Herskerinde, naar du kalder, kommer jeg som Ly-
 nets Blink.

Ikke jeg allene, Frue! men hver anden Lampens
 Mand,

Bukker sine Knæ og lyder den, som Lampen har i
 Haand.

Morgiane falder i Asmagt.

Al hellige Prophet! Al red mig, red mig!

Aladdin

som i Fersningen blev noget bestyrret, griber Lampen,
 og siger:

Al! jeg er mægtig hungrig, kiere Dievel!
 Hvis du kan skaffe mig et Maaltid Mad,
 Saa skal jeg tiene dig en anden Gang,
 Isald du skulde trænge til min Hielp.

Anden forsvinder; strax derpaa lader han sig igien til-
syne med et stort Gølbækket paa sit Hoved, tilligemed
tolv tildækkede Gølsfade, fulde af alleslags nydelige
Retter. Her hyder Brød ligge ovenpaa Tallerknerne.
Han har tillige to Flasker med kostbar Viin, og tvende
Glas i Haanden. Alt dette sætter han fra sig paa Bor-
det og forsvinder igien.

Aladdin

betrægter en tidlang med Forundring dette Syn, endelig
giver Madlysten ham Mod; han gaaer langsomt hen
til Bordet, lukker Laaget op paa eet af Fadene og siger
fuld af Glæde og Forundring, i det han lidt efter lidt
betrægter det altsammen:

Hvad? — Dyrefød? — Kødsuppe? — Kogte Riis?
Bagværk og Frugter! Fiskemad, Fasaner!
Min Livret. Ha! det kalder jeg en Mand,
Som veed hvad der kan smage. O hvor vil
Det gotte mig. Jeg er ret opsat til det.

Pludselig angest.

Men store Muhamed! Det skulde dog
Vel ikke atter være Glas, kun alting,
Som Frugterne, hist i den store Hule?

Putter et dygtigt Stykke i Munden.

Ney, Allah være lovet! Ney det er
Naturlig rigtig Mad, af Kød og Been.

Sætter sig tilbords.

Nu da! I Herrens Navn. — Men det er sandt,
Hvor blev min Moder af? Jeg troer hun faldt
Paa Gulvet, da hun saae den store Kæmpe.

Raabes.

Hey! Moder! Reis Jer dog og kom og spiis!

Han er alt borte, Moder! Reis jer dog. —

Gee om hun vil? Jeg faaer vel reise mig.

Fortrædelig, i det han staaer op.

Nu sad jeg just saa godt. Der er dog Intet

Guldkomment her i denne Jammerdal.

Ruster i hende.

Hey, Moder! Hvad er det nu værd at ligge

Paa Gulvet? Op! — Du hellige Prophet!

Hun er dog aldrig død af Skræk? O Himmels!

Saa var jeg faderløs og moderløs.

Han løber hen til Bordet og henter en Vandkaraffel,

putter med det samme en Mundfuld Mad i Munden,

kommer igien og stænker hende med Vand i Ansigtet.

Ik, fiere Moder! Gaae dog Eders Samling.

Hvis I er død, som Mastapha, min Fader,

Saa smager der mig en Mundfuld meer.

Morgiane

flaaer sine Bine op.

Ik, naadigste Herr Geist! Ik spar mit Liv.

Aladdin.

Han er alt borte. Kiender I da ikke

Aladdin, Eders kiadelige Søn?

Morgiane reiser sig.

Ik hvor blev Geisten af?

Aladdin.

Han gif igien,

Da først han havde bragt os Mad og Drikke.

Morgiane.

Har Geisten bragt det Maaltid Mad, der kaaer?

Aladdin.

Ja, fiere Moder! Tænk engang.

Min Søn!

Kast det i Kafferfulen. Skynd dig! Skynd dig!

Aladdin.

Ney, jeg er ikke gal. Kom fiere Moder!

Kom hid og smag hvor herligt at det smager.

Morgiane.

Jeg stikker ey en Krumme i min Mund.

Al! Al! Nu har jeg gaaet meget, meget

Igiennem her i Verden, jeg er gammel.

Jeg veed hvad Verden gier; men dette vidste

Jeg endnu ey. Du store, milde Gud!

Man lære skal saalænge som man lever.

Men sig mig, fiere Søn: Hvor gif det til,

At dette græsselige Affkum kom?

Aladdin.

Det kom af det I gneed paa Lampen, Moder!

Morgiane.

Hvordan? Er Lampen Skyld i den Ulykke?

Al, fiere Søn! Saa skynd dig, gaae og sælg den.

Jeg er ey rolig, før jeg veed med Visshed,

At den er ikke længer her i Huset.

Aladdin.

Jeg sælge Lampen? Slig en fælden Skat?

Nei, fiere Moder! kom dog til Jer selv,
 I taler endnu lidt i Feberheden.
 Ulykke! — Ja en stor Ulykke er det,
 At faae Fasaner, Dyreflod, og Bagværk,
 Og alle Aarets fiældne, gode Ting,
 Naar man paatager sig det Kæmpeværk,
 At giude Tjengren irret paa en Lampe!

M o r g i a n e.

Al, fiere Søn! Jeg raader dig, min Søn!
 Tag dig iagt. Det er kun Dievelskab.
 Og har Propheten en forbuden os,
 At giøre os gemeen med flige Dievle?

A l a d d i n.

Min fiere Moder, jeg har altid hørt
 At Dievleene var onde Folk; men denne
 Er saa honet og god af Hiertelav,
 At han kan gaae i Nodsfald for en Engel.
 Giv Eder kun tilfreds. Hvis en jeg feiler,
 Saa har den fiore, hellige Prophet
 Just gjort os lykkelig med denne Lampe.
 Nu kan jeg først begribe hvorfor Trollden
 Var saa begierlig efter den, den Skalk!
 Og kaldte den kun Snurrepiberie.
 Jeg er alt eengang vandt, at see det Syn;
 Thi flig en Aand (Gud veed hvordan han kom,
 Jeg maa vel have gnedet lidt paa Lampen)
 Har jeg at takke for Befrielsen

Af Biergets Hule. Det var Spot og Skam
 At lønne Godt med Ondt, og at foragte
 En saadan venlig Aand, som hjælper naar man
 Er meest i Nød, og trænger meest til Hjelp.
 See, hvilke rare Fæde! Det er Guld!
 Nu vil jeg tage eet af dem og gaae
 I Byen ud et Sted og sælge det;
 Og blive saadan ved til Alt er solgt.
 Thi det kan ikke fikke sig at kalde
 Paa Lampens Aand, undtagen naar det kniber.
 Kom Moder nu, og spis dog ogsaa lidt.

Morgiane.

Jeg kan ey spise efter denne Skræk,
 Men gjør forresten hvad du vil, min Søn!
 Jeg er en gammel og ensfoldig Kone,
 Jeg vasker mine Hænder, jeg har ingen,
 Slet ingen Deel i dette Hererie.

Aladdin.

Det skal I heller ey; men vær kun rolig.
 Nu vil jeg strax gaae ud og sælge Fadet.

Gaar.

G a d e.

Aladdin med et Sølvfad under Kiolen. En
gammel Jøde.

Jøden.

God Morgen, unge Herre! Har han Noget
At skaffe med? Jeg seer han holder Noget
Her bag sin Kiole. Vil han sælge det,
Saa kom til mig. Jeg være kan saa god,
Som Nogen anden Kiøber? Iffesandt?

Aladdin.

Det kommer an derpaa. Hvad byder du
Paa dette Sølvfad?

Jøden

griber begierlig derefter.

Dette Sølvfad? Jo

Nu kommer vi nok strax, min unge Ven!
Sin! Sin er ogsaa godt. Kom lad mig see.

Aladdin.

Jeg slipper ikke Fadet af min Haand,
Før først du har betalt mig det. Jeg kender
Nok Joderne. Du kunde løbe bort
Og sige det var dit.

Jøden.

Du store Gud!

Hvad har han dog for nogle Tanker om mig.
Naa, sig, hvad vil han have for sit Fad?

Aladdin.

Hvad vil du give?

Joden.

Beed han ikke meer

At Kiøbmandskab? En Kiøbmand siger altid
Hvad Varen koster. Siden prutter man.

Aladdin.

At! jeg forstaaer mig lidt kun paa at hofre.
Siig reent ud hvad det vel kan være værd,
Og jeg vil troe dig paa et ærligt Ansigt.

Joden

Betragter først Fadet nøie, derpaa Aladdin.

Et ærligt Ansigt? Nu det kan jeg lide.
Han troer endnu paa Ærlighed i Verden!
Han er en vakker Søn, en vakker Søn.
Han seer saa ærlig ud. Han har vist ikke
Endnu ret seet sig om i Verden. Hæ?

Aladdin.

Hvad hyder du mig Jode, for mit Fad?

Joden.

Nu! Faddet er ret smukt; det er af Guld;
Men man kan ogsaa kiobe Guld for dyrt.

Tager tvivlsraadig en Guldpenge op af Lommen for at
prøve Aladdin.

Hvad siger han om saadan Een, min Ven?

Aladdin tager den.

Dermed er jeg tilfreds. Affædes. Den er af Guld!

Ha! jeg er bange, han betænker sig,
 At han fortryder paa sit Kiøb, og fordrer
 Sit Guld tilbage. Jeg vil smøre Hafer.

Leber bort.

Jøden.

Hør, unge Ven! Han er alt sloiten. Ha!
 Han troede vist jeg skulde angre Kiøbet!
 Jeg Sviin, jeg Klodrian, jeg dumme Bæst!
 Han havde solgt mig det for halv saa meget,
 For Fierdeparten, ja for Sietteparten. Naaber
 Hei! Stop ham! Hold paa Tyven! Han er borte.
 Ha gamle Døsmer! Laabe, som jeg er.

Betragter Gadet.

Nel er det tredsindstyve Gange mere værd,
 End jeg betalte ham. Tiint, herligt Golv. —
 Maaskee han kommer tiere. Det faaer være
 Nu som det er. Hvad hjælper det at klage,
 Nu det er giort? Ak Moses! hvilken Skam
 For sig en gammel, rynket Skielm, som dig,
 At syndes af en sig glathaget Toffe.

Gaaer.

En fornem Kahn.

Adskillige Kiøbmænd sidde hist og her, ryge Tobak og
 drikke Sorbet.

Ali og Bedreddin staae i Vinduet,

Ali.

See! hist paa Gaden kommer atter hid
 Det smukke unge Menneſke, som var her
 I Gaar og Overgaars. Han, med den lysblaa,
 Guldsnorte Kaftan, og den høie Turban.

Bedreddin.

En vakker Knøs.

Ali.

Saa vidt som jeg har hørt,
 Saa skal det ikke være længe siden,
 Man saa ham gaae paa Gaden om og lege
 Med Drengene. Men nu, paa ganske kort Tid,
 Har han saa mærkelig forandret sig,
 At man kan neppe kende ham igien.
 Nu gaaer han altid ordentlig og velklædt,
 Besøger Kahnerne, og hører altid
 Med stor Opmærksomhed og heel besæden,
 Hvad lærde Folk og gamle Kiøbmænd taler.

Bedreddin.

O see, den Skielm! See hvor han fløtter op
 Til Eben Hassans Vinduer. Han venter

At see den smukke Kone. Ha, din Strik!
 See hvor uskyldig dog han gaaer forbi.
 Gik du en Næse, som var lidt for lang,
 Min smukke Sommerfugl?

Ali.

Han kommer hid.

Bedreddin.

Ha! vi skal drikke ham.

Alad din kommer.

Propheten og

Den store Allah signe Eder!

Ali.

Vel talt!

Men hor, min unge Ven! Om ieg maa spørge,
 Hvad har da Eders Pine vel at giøre
 Ved Eben Hassans Vinduer?

Bedreddin.

Ih nu!

De vilde see om Vinduerne stod
 I samme Retning, som de stod igaar.

Ali.

Du gjør ham Uret, Broder! Denne Herre
 Gaae ey paa Eben Hassans Vinduer,
 Han saae kun giennem dem.

Bedreddin.

Og smilte til
 Jernstængerne, som staae saa ranke, smukke,

I Vinduerne fra Morgen og til Aften.

Ali.

Og tale, stumme skion, et kraftigt Sprog,
 Ildet de sige: Fatme er saa smuk,
 Som hendes gamle Egtemand er nidkier.

Aladdin.

I gode Herrer! Jeg er kun et ungt,
 Enfoldigt Menneſke, ſlad paa Forſtand
 Og nogen, ſom en Skive. Det er let
 Paa mig at ſigte Vittighedens Piiſ.

Bedreddin.

Af en Enfoldighed at være, var
 Dog dette Indſald ikke ſaa enfoldigt.
 Ih nu! Hvad er det meer det Hele da?
 I ſinder Eben Haſſans Huſtrues ſmuk.
 Hun er det og. Jeg kiender ikkun Een,
 Som rigtig nok gjør hende Rangen ſtridig.

Aladdin hurtig.

Og hvem er det?

Bedreddin.

Vor ſtore Sultans Dotter,

Den deilige Gulnare. Hun er ſkion,
 Som Morgensolen, i en giennemſigtig
 Mild Purpurtaage. En den runde Maane
 Ombolges ſaa veltlyst af en Solſkive,
 Som Solversløret ſødt ombolger diſſe
 Hoithvalte Hvalvinger, hvor Alt er Sne.

Blikt, som naar Graven aabner sig og sender
 den saliggjorte Siel til Paradis,
 Saaledes aabner hun det hulde Dynlaag,
 Og hæver op til Himlen sine Blik.
 Naturen har i hende prøvet paa,
 At bringe hver Modsigelse til Skionhed,
 Til Harmonie. Den hvide Biergsnee brænder,
 Og venligt, under Sneens kridne Lag,
 Sødt blaaner Pussens røde Purpur-Kilder!
 Hvo skulde troe at Mørket kunde lyse?
 Og dog er intet Mørke halv saa sort,
 Som hendes store, straalerige Nie.
 Smekker og fyldig! Jordist og ætherist!
 Glat, som et Elfenbeen, og dog et Haar
 Der strømmer ned fra Nassen, som en Flod.
 Snart sparsom fin, snart yppig overflodig.
 En Gang, som Sommerfuglens Flugt; En Fromhed
 I Sindet, som en sneehvid Turteldue.
 Hvad vil jeg male meer? De matte Ord
 Blier Spottegloser over mit Forsøg kun!

Aladdin.

At kiere Herre! Tael en heller længer.
 Om Hiertet fast jeg bliver ganske trang;
 Thi Anden, saa nødvendig dog til Livet,
 Beskæden holder sig tilbage, for
 En daarlig at bedøve Eders Ord.
 At! I har ret. Hvis dette Billed ligner,

Saa maa Prindsessen være saare skion.
 Men hvor er det vel muligt, for en Mand,
 At see den Deilige i al sin Klarhed?
 Bestandig det misundelige Glor,
 Ret som en gammel, skinsyn Egtesælle,
 Jo ruger om den skjulte Skionhed. Hvad?

B e d r e d d i n.

Hver Dag, og næsten nu ved denne Tid,
 Gaaer hun i Bad. Ifald I havde Mod til
 At skjule Eder bag en Ville, ved
 Den smukke Indgang, (Saa har Flere gjort)
 Saa kunde I vel faae Jer Pængsel stillet.
 Thi hun slaar altid gierne, Gløret op,
 For Kiolnings Skyld, for hun i Badet træder.

A l a d d i n.

Om jeg har Mod? Hvad Straf var der at vente,
 Ifald man grebet blev?

A l i.

En Bagatel!

Hvad Vender og hvad Gæds saa tit maa taale:
 At blive speddet; eller kom det høit,
 At springe ned paa Krogene fra Taarnet.

A l a d d i n.

Jeg sagde nys at kun jeg var enfoldig,
 Og ved en Gæds at ligne paa Forstand.
 Men for sig Gædsstraf betakker jeg mig.

Bedreddin.

Ik! troe ham en. Vor Sultan en god,
En venlig Herre, som det altid smigrer,
At lidt man vover, for saa smukt'et Gyns Skyld.
Den største Straf, hvis det blev aabenbaret,
Var, hoit, et Klaps af Gildingernes Oberst.

Aladdin.

Er det og sandt?

Bedreddin.

Ved Allah og Propheten!

Aladdin.

Naar jeg engang faaer Tid og Lyst dertil,
Skal jeg dog prøve det. Nu kan jeg ikke,
Nu har jeg Ting af mere Vigtighed
At passe. Derfor maa jeg gaae. Farvel!
Propheten glæde Eder, mine Herrer!

Gaaer.

Bedreddin.

O hvor det unge Menneſke er snild!
Hør Ali! vil du tro han gaaer derhen
Paa Diebliffet?

Ali.

Ja naturligviis.

Men det er Synd at sætte unge Folk
Deslige Kluer ind i deres Hoved.
Hvis nu den arme Dievel bliver forelsket?

Bedreddin.

Saa blier han, hvad vi alt har været, Ven!
 Og svæder snart sin Elskov ud igien.

En skøn Plads, noget affides i Byen. I Baggrunden Prindsesse Gulnares Badehuus; en prægtig Bygning, hvis Indgang paa begge Sider er prydet med høie Marmorpiller.

Aladdin Epimær.

Her er det! Her. Hvor disse Piller staae
 Skal jeg forvandles til en Marmorpille,
 Henrevet af Forundring og Elskov.
 Her skal jeg from, som en kaldæisk Hyrde,
 See Stiernen, naar den gaaer mit Blik forbi.
 Ha stille! Dø! Hift kommer hun, hun kommer,
 Omringet af de sorte Gildinger,
 Som Castopeia eller som Capella,
 Livsalig paa det mørke Firmament.
 Op da! — Men hvis nu Gildingerne see mig?
 Hvis her de blive, mens hun er i Badet?
 Nei, det er sandt! Der er en Forsal inde,

Hvor de maa holde Vagt! Der kommer hun!
Nu hurtig op da bag ved Marmorpillen.

Prindsesse Gulnare kommer, fulgt af sin Amme
og en stor Skare sorte Gildinger. Ved Indgangen
flaer hun Gløret op og bløtter sit Ansigt.

A m m e n

sagte til Prindsessen,

Min Dotter! Hvilken Uforkammenhed!
Seer du den unge Knos, bag Villen, der?
Der har han skjult sig, for at see dit Ansigt.
Glaa Gløret ned.

G u l n a r e befragter ham.

Jeg er saa heed, min Moder!

Af! lad ham see, jeg seer jo ham igien.
Kan du ey unde ham det korte Syn?

De gaar ind i Badet.

A l a d d i n

Kommer frem paa Posalementet; han stirrer stift og ubevæ-
gelig hen for sig, med sammenfoldede Hænder.

O! hvi er Marmor ikke giennemsigtig,
Som Glas? O! hvi besidder Diet ey
Den Egenkab, at ksee giennem Alt?
Hvi kan mit Blik ey giennemtrænge Muren,
Da hendes giennemtrængte dog mit Hjerte?
O skionue Houris! Underfulde Syn!
Her vil jeg vente din Tilbagekomst.

Han staaer ubevægelig, som en Støtte.

Morgiane

Kommer gaende med en Torvespand paa Armen. I det
hun gaaer forbi, bliver hun staaende lidt, og betragter
Badehuset.

Skiont jeg har ikke megen Tid idag,
Men skal paa Torvet, efter Kiød og Urter,
Saa maa jeg altid dog betragte dette
Fortræffelige Hus; hvergang jeg nu
Gaaer her forbi. Ak hvilke smukke Støtter!
Hvor her maa være rart at bade sig.
Men hvad er det? Der er jo bleven opsat
En splinternye og deilig Billedstøtte,
Der forestiller et ungt Menneſke,
Et ſikkeligt Mandſ Barn, i dybe Tanker,
Med sine Hine vendt til Døren hiſſet.
Jeg maa dog have mine Briller frem.

Gættter Brillerne paa.

Hvad nu? Du ſalige Prophet fra Mekka!
Det er min Søn! Min kiødelige Søn!
Med Kaſtan paa, med Buxer, Turban, Støvler,
Livagtig, ſom han ſtaaer og gaaer paa Jorden.
Hvorledes kommer han til denne Ære? Bemodig.
Det ſkulde dog vel aldrig være Spot,
Fordi det er et fattigt Skrædderbarn?
Jeg maa dog gaae lidt nærmere. — Nu rører
han Haanden lidt. Nu ſlog han til en Glue,
Som havde ſat ſig midt paa Næſen af ham.
Nu kloer han ſig paa Næſen. Nei det er

Umuligt! Det er Hæxerie; det er
Formeget fordret af en Billedstøtte.

Hun gaar nærmere

Aladdin! Hierte Son! Af svar mig dog.
Giv dog en Lyd fra dig, at jeg kan høre
Om det er dig, min Son! Men taer jeg feil,
Og er du en Aladdin, Men en Anden,
Saa bliv en vred; men tilgiv smukt din Moder
Som en god, kierlig Son.

Aladdin

Bliver Moderen bær og springer ned.

Hvad nu? Min Moder?

Hvad gier I her, min Moer?

Morgiane.

Jeg kjober Skod.

Men hvad gjør du paa Huset, som en Støtte?

Aladdin henrykt.

Jeg stod fordybet i Betragtning over
Den skionne Bygning.

Morgiane.

Ja, min kiere Son!

Om det er mig, som kun forstaaer mig lidt
Paa Arkitekturen, eller hvad den hedder,
Saa maa jeg dog betragte den hver Dag.

Aladdin.

Hvad? Kryber ogsaa I, min Moder! op,
Og staaer bag Pilsen?

Morgiane.

Nei, min fiere Son!

Thi først kan jeg slet ikke veltigere,
 Da mine Been er gamle. Og desuden
 Er der ey Bidde nok i mine Skjorter.
 Desuden skifter det sig heller ey.
 Men stille! Døren bliver lukket op.
 Prindsessen kommer ud af Badet. Skynd dig!
 Lad os gaae bort; thi ingen Mandsperson
 Maa være, hvor Prindsessen gaaer forbi.

Aladdin

dvæler og seer sig tilbage.

Ak, fiere Moder!

Morgiane

trækker af med ham.

O! saa kom dog med.

Følg mig paa Torvet. Vær min Torvespand.
 Gjør nogen Nytte for din gamle Moder,
 Og skab dig ikke længer som en Nar.

De gaae.

Aladdin

Kommer med det store Sølvbækken under sin Kappe.

Ak Himmel! Ak! Nu har jeg hende seet,
 Jeg stod og saae; og saae, og saae, og saae.
 Jeg har en mindste Noe, blier hun en min,
 Saa er det reent forbi, saa var det bedre
 At jeg var bleven qvalt i Biergets Hule.
 Min Moder spørger, for at undgaae hende
 Løb jeg herhid, at sælge dette Bækken.
 Det sidste! Saa kan jeg vel atter vove
 At kalde Lampens Aand. Maaskee! — hvem veed! —
 Ak! saadan har jeg aldrig været før.
 Nei! Saadan har jeg aldrig, aldrig været!

En gammel Kristen Guldsmed

Kommer ud af sin Bod, og gaaer hen mod Aladdin.

Bliv ikke vred, min vakkre, unge Herre!
 Jeg ofte alt tilforn har Eder seet,
 Her uden for min Bod. I kiøbslaaer med
 En Jøde. Der kan gives brave Folk
 Blandt Jøderne, som iblandt andre Sekter,
 Og Skielmer iblandt dem, som iblandt Andre.
 Den Jøde, som I handler med, det er

En Erkefielm. Hvad gier han Eder vel
 For flige Bæde, som I alt har solgt?

Aladdin.

En god Zechin.

Guldsmeden

flaaer Hænderne sammen.

Du milde Fredsens Gud!

Jeg giver Jer femhundrede Zechiner
 For dette Bækken. Hvis der er en Guldsmed,
 Som troer at kunne give noget mere,
 Saa vil jeg giøre det, saavel som han.

Aladdin.

I er en ærlig Mand. Afledes. Hvem skalde troe,
 At der var flige Folk iblandt de Christne? —
 Kom lad os da gaae ind i Eders Bod.

Jøden kommer farende.

Hei! Holdt! Gvalt! Ha Skarn! Du Christenhund!
 Berøver du mig lumst min Næring! Hvad?

Guldsmeden.

Lie! Eller jeg skal rykke dig saalænge i
 Dit røde Skieg, du gamle, blege Snyder,
 At du skal aldrig snyde Nogen meer.

Jøden rasende.

Hvad snyde? Snyde! Det er en Idee,
 En Phantasié. — Det som man vil, det vil man!
 Det som man sælger, see det sælger man!
 Og det, man faaer derfor, det faaer man for det.

Dg har man A sagt, skal maa sige B.
 Det er med andre Ord: Er Gadet solgt,
 Saa skal man ogsaa sælge Bækkenet.
 Men den, som lumsk berøver Een sin Næring,
 Det er en Tyv! en Kjeltring!

Aladdin.

Visne Jode!

Men er du gal?

Joden.

Ja, hvis jeg en faaer Bækk'net,
 Saa blier jeg gal; thi Bækk'net maa jeg have!
 Thi Bækk'net havde jeg gjort Regning paa!

Aladdin pryglar ham.

Gaae hiem med det, du blege Lumpenhund!
 Dg siig at du har snydt en Musselmand.

Joden.

Hvad Musselmand? Hvem spør. om Religion?
 Naar kun det gielder om at snyde, snyder
 Jeg alle Mennecker, om det saa var
 Vor Herre selv.

Guldsmeden.

Kom med mig. Han er gal.
 Han ofte har et Anfald, som idag,
 Af Kaserie, af Guldtørst. Lad os gaae.

Aladdin.

Da du er gal, saa vil jeg skienke dig,
 Hvad ellers godt du kunde have fortient.

Du burde føres frem for Eadi, Skielm!
 Og bankes under Fodder til du gisped.

De gaac.

Jøden.

Abraham! Isak! Jakob! Spyttet. I Halunker!
 Er det at hielpe Eders Slægt og Affom?
 Ha! jeg vil hænge mig! Ja, jeg vil hænge.
 Jeg havde sikkerlig giort Regning paa
 Det skionne Fad. Det hvide, blanke Sølv!
 Al! hvad er Livet uden Sølv og Guld?
 Hvis jeg for Døden laae, med brustne Vine,
 Og Een kun vilde komme hid, og holde
 Et saadant Fad hen over mine Blik,
 Saa fik de Liv igien, og jeg blev frisk;
 Tilbage i de dødblaae Fingrender
 Da Blodet foer, og de fik Muskelfraft,
 Og rørte sig med Vellyst op mod Sølvet. —
 Nu er jeg syg. — Jeg ryster! — Jeg er kold.
 Det Fad var en uhyre Summe værd!
 Jeg hænger mig; — thi efter dette Smæk
 Har jeg en længere til at leve raad.
 Jeg hænger mig! — Men først vil jeg gaae hen,
 I næste Christen-Bod, og stiele Strikken.

Gaaer.

S t u e.

Morgiane

siddet og spinder Bomuld.

Jeg veed en hvordan det er med min Søn.
 Han skulde dog vel aldrig være syg?
 Han trækker Beiret tungt, og stirrer hen
 Beständig i den samme Krog, og taler
 Fast en et Ord. Og taler han engang,
 Saa er der ikke mere Samling i,
 Og ikke mere sund Philosophie,
 Som man jo kalder det, end hos min Kat.
 Jeg var saa glad, thi paa den sidste Tid
 Har han dog lagt sig efter noget Klogt;
 Fortiener og sit Brød med denne Lampe,
 Og er paa denne Maade kommen dog
 I en Slags Næringsvej. Det er endda godt.
 Men dette Væsen, paa den sidste Tid!
 Han skulde dog vel aldrig have Svindsot,
 Sting, Battersot, Smaafopper, eller Sligt?
 Der kommer han. Af Gud! hvor han seer ud.

Aladdin kommer.

God Aften, Moder! Her er Penge nok.

Lægger en Pung paa Bordet.

Morgiane.

Himmel og Jord, min hierte Søn! hvor har

Du faaet alle disse Penge fra ?

Saa riig har du jo aldrig været for.

Aladdin sukker.

Saa fattig har jeg aldrig været for.

Morgiane.

Hvorned er denne Pung da fylt ?

Aladdin.

Med Guld.

Morgiane.

Min Son !

Aladdin.

Min Moder, giv mig noget Sorbet.

Morgiane.

Du er saa heed. Det er en godt at drikke,
Naar man er saa heed.

Aladdin.

Men da er Torsien størst.

Morgiane.

Det var fornuftig talt. Det glæder mig

Hvergang du siger et fornuftigt Ord ;

Ehi paa den sidste Tid, min fiere Son !

Saa falder dine — Slutninger, — Sentenser, —

Og Meningsfriheder, — og saadant Noget —

(Jeg veed kun lidt hvad alt det Missmaß hedder)

Saa vidt mig synes, Noget i det Gale.

Aladdin.

Hvad mener J ? Hvad falder i det Gale ?

Morgiane.

Jeg siger jo at jeg forstaaer det ey.
Jeg er beskeden, en ensfoldig Kone,
Som kiender lidt til Meningen i Verden. —
Men hvad jeg mener, maa jeg sige dog!

Aladdin.

Hvad mener I da, Moer? Siig Eders Mening.

Morgiane.

Det som jeg mener, Son! er at jeg mener,
At hvad du mener, er ey rigtig meent.

Aladdin.

Hvad mener jeg da, Moer?

Morgiane.

Ja, det veed Himlen!

Derom bekymrer jeg mig ey, min Son!
Jeg spinder Bomuld, der er Mening i,
Og bryder ey mit Hoved med deslige
Hoithentet Hiernesvind.

Aladdin.

Nu, det er vel giort.

Enhver bør spinde paa sin egen Rok.
Isald den Hør, som jeg nu spinder af,
Er Eder lidt for fin, og sidder Totten
For hoit for Eders Haand, og er jert
For svagt, til Traaden overalt at see,
Saa at den brister under Eders Hænder,
Saa hold jer smukt til Eders gamle Rok.

Du spind paa den fra Morgen og til Aften.
 Men smør den med Undseelighedens Olie,
 At ikke den skal snurre alt for høit;
 Kald en dens tit gientagne Gladdren Blisdom,
 Og spot en den, som kræver mere Kunst.

Morgiane.

Nu nu, min Søn! Jeg gad dog gierne vide,
 Hvad der er mere Arbeid ved og Glid:
 At spinde, eller gnide paa en Lampe?

Aladdin.

Jo mere Kraft, desmindre Glid, min Moder!
 Mens Ormen borer sig et Hul i Træet,
 Omsvinger Allah Solen flere Gange.
 Og hvo anstrænger sig vel meest derved?

Morgiane.

Den Stræbsomste, min hierte, fiere Søn!
 Er dog jo altid den Agtværdigste.

Aladdin.

Ja, saa er Allah intet imod Ormen!

Morgiane.

Du blander Altting sammen: Koffen, Lampen,
 Fornuftig Snakkerads og Kunst; Orm, Allah!
 Min Søn! jeg troer du er en rigtig klog,
 Fra den Tid du fik fat paa disse Bøger.

Aladdin.

J taler en ubilligt. Jeg, som J,
 Snart vilde dømme Indiens Bramin

Fra Sands og Samling, hvis det faldt ham ind
At tale Sanskrit, naar en fiendelig Storm
Ham havde kastet hen paa Madagasgar.

Morgiane.

Saa lad os tale da om noget Andet.

Hvad feiler dig? Hvorfor er du saa bleg?

Hvi sukker du, og stirrer altid hen

Paa samme Sted. Hvad feiler dig, min Son?

Aladdin.

Jeg er forelsket, Moder! Inderlig

Forelsket. Derfor trækker jeg mit Veir

Saa dybt, med en saa langt nedsænket Spand,

Som I, ved Sommerstid, naar Brønden slipper.

Morgiane.

Forelsket, kiere Son? I hvem, min Son?

Aladdin.

Ak! I vor Sultans Datter.

Morgiane.

I Gulnare?

Aladdin.

Ja Moder.

Morgiane.

I Prindsessen?

Aladdin.

Ja, min Moder!

Morgiane græder.

Aladdin.

Hvi græder I?

Morgiane.

Alt! det gjør mig saa ondt

Alt du har mistet din Forstand, min Søn!

Aladdin.

Hør, Moder! Jeg veed en hvordan det er,

Jeg gidder ikke længer snakket saadan,

Syv Lange og syv Brede, saa som før.

Jeg hader fast at lukke Munden op.

Min Fryd er nu at gaae i Eensomhed,

Hvor Skoven tykkest er, hvor Fuglens Fløite

Ledfager Bækkens duse Strengelseeg.

Der tolker alting mig Gulnares Navn.

Hør altsaa mine Ord, og vil I en

Alt Eders Søn skal vise, som en Blomst,

For tidlig fremskudt i den kolde Vaar,

Saa gaae og gjør det, som jeg beder om.

Morgiane.

Hvad skal jeg gjøre?

Aladdin.

J skal frie for mig,

Hos Sultan Soliman.

Morgiane.

Hos Sultan So —

Min Søn! Er du da reent forrykt, min Søn?

Hos Sultan Sol — Af Gud! jeg kan for Skæf
E, tale Ordet ud. Hos Sultan Solo —!

Aladdin.

Hvis ikke I vil see mig doe paa Stedet,
Saa maa I love mig at gaae derhen.

Morgiane.

Aladdin! Men hvad bilder du dig ind?
Et Skrædderbarn!!

Aladdin.

Om Skræddernaalen just
Har nogen Deel i dette Arbeid havt,
Det troer jeg ey. Al Gesti er min Fader.

Morgiane.

Af! stemme Dreng, hvad siger du mig paa?
Du tvinger Blodet op i mine Kinder;
En Tour, det ey har giort i mange Aar.

Aladdin.

Spring altsaa over denne Punkt, min Moder!
Jeg er en vakker Son af en Emir.
J er en Dotter af en Haandværksmand.
Vor Sultan er jo fødte af en Slavinde.
Han har et Kongerige, jeg en Lampe.
Seer I da endnu ey Balancen?

Aladdin.

Nei.

Du vipper op, min Son! du vipper op.
Hans Majestæt, han hænger dig i Nøg.

En Lampe og et udskrift Kongerige!
 Det er det samme, som jeg vilde sige:
 En Skammel — og en Sopha silkeblød!
 En Kringle — og et stort Huusbagerbrød!

Aladdin.

Glem en kun, at min Lampe har den lille
 Vi-Egenskab, som en hver Lampe har,
 At den kan bringe Vnder frem, som staae
 Parat, at giøre Alt, hvad jeg befaler.

Morgiane.

Mad kan de bringe dig i smukke Tæde,
 Det er vel sandt; men Eet er Mad, min Søn!
 Et Andet er Prindsesser. Overalt
 Gaa frygter jeg, at Kruffen gaaer saalænge
 Tilvands, at den tilsidst gaaer hantløs hjem.
 At Geisten, naar han eengang er i flet
 Humør, (det kan vel hændes ham, som os) .
 At han da dreier Halsen om paa dig.

Aladdin.

Derfor er jeg aldeles ikke bange.
 Nok sagt, det som jeg beder om, maa see,
 Hvis I vil ikke see min Undergang.

Morgiane.

Og naar jeg kommer der, — hvad skal jeg sige?
 "Herr Sultan! vil I ikke hae den Gudhed,
 At gifte Eders Dotter med min Søn?"
 "Hvem er I Moer?" "En fattig Strædder-Enke."

"Og hvem er Eders Søn?" "Han er min Søn."
 "Og ellers Ingenting?" "Nej, strænge Herre!"
 "Og han vil giftes med min Datter!" "Ja
 Mænd vil han saa." — Saa staaer jeg, som en Nar.
 Og maafee at vor Sultan blier saa opbragt,
 At han befaler sine Embedsmænd
 At prygle mig, med Tampe, ud af Huset.

Aladdin.

O! det har ingen Nød. Han er en grum.

Morgiane.

Og endnu Fæt! — Af, hvor du dog er daarlig!
 Der er jo et Re — skript, en Lov, en Tingest,
 Som siger os, at ingen Undersaat
 Kan faae hans keiserlige Majestæt i Tale,
 Med mindre at man har en Gave, til ham.

Aladdin.

Nu kommer I til det just, som jeg vilde.
 I kiender jo de store, smukke Frugter,
 Som ligger oppe paa vort Pulterkammer?

Morgiane.

Af malet Glas? Skal jeg forære det
 Til Sultan? Er det Gaven den, min Søn?
 Nu da, saa kan man sige ret med Sandhed:
 Som Allet er, er Grimen! Hun græder.

Aladdin.

Kiere Moder!

Det, som I holder for at være Glas,

Det er kun lutter klare Diamanter,
 Rubiner og Smaragder og Saphirer,
 Af en uhyre stor Værdie. Vor Sultan
 Har ikke Mage til dem i sin Krone;
 Det har jeg siden først erfaret. Disse
 Fortræffelige Stene skal I bringe
 Ham, Moder! og fortælle ham, at dette
 Altsammen kommer fra Gulnares Beiler.
 Troe mig, det vil forhindre hver en Brede.
 O i det mindste kan I være vis paa,
 At en I falder Soliman besværlig.

M o r g i a n e.

Hvad, er det sandt? Og er det virkelig
 Demanter og Smaphirer, disse Stene?

Aladdin.

Saa virkelig, som at I er min Moder,
 Og at jeg er Aladdin, Eders Søn.
 Gaae altsaa kun. Forret mig alting godt.
 Men nævn dog en en Loddel om min Lampe.

M o r g i a n e.

Af! hvad man har Fortred af sine Børn.
 Jeg faaer vel seie mig da i din Villie,
 Hvis det er Edelstene, som du siger.
 Men først maa jeg dog somme Multummet
 Fast til min Søndagskaabe, det er løbet
 Lidt op, og vaske mine Hænder først
 Med Skiege-Sæbe, thi den grønne lugter.

Et Flor jeg ogsaa ſkulde have kjøbt,
Hvis kun jeg havde Raad dertil.

Aladdin.

Hvad Raad?

Der ſtaaer jo Penge nok paa Bordet, der.
J huſker aldrig paa min Kobber-Lampe.

Morgiane.

Ak! gid den aldrig kommen var i Huſet.

Aladdin.

Nu gaaer jeg hen i Lunden, uden Porten,
Og ſætter mig ved Kilden til i Aften.
Der kan J finde mig, og ſige mig
Om jeg ſkal leve, eller jeg ſkal døe.

Morgiane.

Saa vil jeg nu da pynte mig en Smule.

D i v a n.

Soliman ſidder paa ſin Throne. Storbe-
ziren og Raadet. En Mængde
Tilſkuere. Parterne have talet deres Sager. Raad-
et er endt. Mængden fordeler ſig.

Beziren.

Befaler Eders høie Majestæt,
At jeg ſkal lade Raadets Porte lukke?

Soliman.

Wie lidt endnu. Den gamle Kone, hisset,
 Som seer saa fattig ud, der, midt i Døren,
 Har været her tre Gange nu i Træk,
 Og altid stillet sig ret for min Throne.
 Hun slæber paa to Bylfter; sagtens er
 Der noget, som hun kræver Retfærd over.
 Maaskee har een og anden Bager givet
 Et Lod for lidt, og af en Enfoldighed,
 Istedet for at gaae til Cadi med det,
 Skal Soliman nu veye hendes Brød.
 Det være som det vil. Lad hende komme.

Begiren henter Morgiane, hun kaster sig paa Knæ for
 Sultanens Throne.

Soliman.

Jeg har alt ofte seet dig staae i Døren,
 Og stirre stivt paa mig, som om du ventede,
 At jeg det Indfald skulde faae, at kalde
 Dig frem. Det har jeg gjort. Siig din Begiering.
 Hvad har du i dit Klæde? Er det Brød,
 Som Bageren, skiont født en Musselman,
 Beskaaret har, som Joden en Zechin?
 Har Slagteren paa Lovet havt det Indfald,
 At hugge Riødet Skanken lidt for nær?
 Hvad? Eller har en Handlerske med Frugt
 Bidt Hodet af al Skam, og narret dig,
 Og solgt dig raadder Frugt, for dine Penge?

Morgiane.

Stormægtigste, velbaarneste Herr Keiser!
 Herr Sultan! Tag til takke med, hvad saadan
 Jeg falder paa at titulere Eder.
 Jeg har en læst i Rangsforordninger.
 Jeg er en fattig Skrædderenke, som
 Kun hedder Morgiane, slet og ret.
 Min Mand, nu er han død, men da han leved —
 Saa heed han Mustapha; hvad nu han hedder,
 Det maa Propheten og Vor Herre vide.
 Min Søn er heller ikke høit paa Straae, just!
 Han hedder — hvis jeg ogsaa mindes ret,
 (Thi jeg er lidt forstyrret ved at tale
 I et saa talrigt Selskab, kan ey heller
 Godt taale saa at børe mine Knæ,
 Thi jeg har gamle Been. Men hvis I først
 Vil lade denne store Sværm gaae bort,
 Og saa tillade mig at reise mig,
 Saa tænker jeg, jeg skal nok komme paa det.

Soliman giver et Vink, Alle gaae, uden Storvegiren.

Soliman.

Reis dig kun op, min gode, gamle Kone!
 Og har du Lyst, saa sæt dig ned paa Teppet.

Morgiane.

Ney, min bevaagneste Herr Sultan! Ney
 I maa en troe, fordi jeg kun er fattig,
 At jeg saa lidt forstaaer mig paa at leve.

Soliman.

Nu, sig mig da, hvad har du i dit Klæde?
Brod eller Kiød. Hvad? Eller raaden Frugt.

Morgiane.

Det sidste, naadigste Herr Majestæt!
Det sidste, Frugt. Dog er den ikke raaden.
Man kunde sende den op til Siberien,
Dog stod jeg inde for den fik ey Skade.
Det er en Hoben gode Vinteræbler,
Som godt kan taale Frost. Men Alt har sin Tid,
Som Eders naadige Tipoldefader,
Kong Salomon, engang skal have sagt.
Nu altsaa — som jeg sagde Eder for —
Jeg har en Søn; Aladdin er hans Navn.
Lidt over sytten Aar. Hoi, rank, og velskabt.
Og deilig rød og hvid, som Mælk og Blod.
Og vittig; nem, naar han vil lære Noget,
(Som dog er sielden.) Hidstg af Gemnt,
Men dertil god, som Dagen den er lang.
Jeg vædder paa, Herr Sultan! I og han,
I vilde komme godt ud af det sammen.

Soliman.

Jeg mærker hvad du ønsker. Ved mit Hof
Du saae vel gierne denne Knos antaget,
Imellem mine Gildinger.

Morgiane.

O nej!

Widt feilet, Eders Herlighed, Herr Sultan!
Widt feilet. Nej, hvad denne Post angaaer,
Saa ønsker han at blive, som han er.

Soliman.

Hvad vil han da?

Morgiane.

Hvad ikkun den kan ville,
Som usformærkt, har faaet sig et Hul
Paa Bunden af sin Hierne-Pomme, Herre!
Og drattet Altting bort, lidt efter lidt.
Det er min Son! Man siger: Æblet falder
Ey langt fra Træet; at man skuer Hund
Paa Haarene; at Koen kiendes vel,
Som Kalben bar. Men der er nok et Dedsprog,
Som siger: Der er Tæt i hver en Æt;
At Brodre har eet Blod, men ey eet Mod;
At ey fordi eet Træ er Kievt i Skoven,
De derfor er det alle. Altsaa maa
J ikke troe, bevaagneste Herr Sultan!
At jeg har nogen Deel i dette Indfald.

Soliman.

Hvad er da faldet Eders Son vel ind?
Giig det i Hast, og siig det kortelig.

Morgiane.

Det vil jeg da. Men først, Herr Sultan! maa J
Dog love mig, at ey J bliver vred,
Saavel paa mig, som paa min stakkels Son.

Soliman.

Nu, for et Indfald blier jeg ikke vred.
Hvad vil han da?

Morgiane.

Uk, naadige Herr Sultan!

Han vilde gierne gifte sig, isald
Partiet kun stod Eder an.

Soliman.

Med hvem?

Morgiane.

Med Eders Dotter.

Soliman.

Med Gulware?

Morgiane sukker.

Ja!

Soliman smilende.

Det kommer lidt uventet, gode Kone!
Dg sligt et Skridt er dog af Bigtighed.

Morgiane.

Ja deri har I ret, høvbaarne Herre!
Man elsker dog sit eget Kied og Blod,
Dg vilde gierne see det vel forsoget.

Soliman.

For en da at gaae længer, denne Gang,
Saa sig mig, hvad I har i Eders Bylster.

Morgiane.

Det er jo Skif og Brug i dette Land,

At man skal give Eder en Present,
 For at faae Eders Majestæt i Tale.
 I andre Lande, har jeg ladet mig sige,
 Gaae Dienerne et saadant Gratias;
 I taer det selv, det er og meget bedre.
 Man er sig alletider selv dog nærmest!
 Da altsaa nu jeg skulde snakke med Jer,
 Saa gav Aladdin mig de tvende Bysdter,
 Til en Present og en Slags Morgengave.

Soliman.

Nu, det var ret. Saa vidt som jeg har hørt,
 Saa er det gode haarde Vinter - Æbler.

Morgiane.

Ja, naadigste Herr Sultan! Men der er
 Og anden Frugt iblandt. Vær nu saa artig
 Og tag til Takke.

Soliman.

Tag det Alt, Bezir!
 Og lad det bringe til min Kiøgemester.

Beziren.

Hvad? Det er tungt, som Steen, og glat, som Glas.
 Det er af Glas.

Soliman.

Af Glas? Saa lad mig see.
 Maaſkee en ganske kunstig Esterligning.

Beziren leser Klædet op. Sultanen betragter Frugterne
 og sater forfærdet tilbage.

Hvordan? Rubiner! Perler! Diamanter,
 Som Hønsæg! Som Blommer blaae Saphirer!
 Og mange andre skionne Edelsstene.
 En stor, uhyre Skat! Og den fra Eder?

Morgiane.

Ey fra mig selv, Herr Sultan! Fra min Søn.

Soliman.

En ubetalelig, uhyre Skat!
 Mod disse Stene seer min Krone ud,
 Som en udklippet Tot af Guldpapir.
 Hvem er din Søn?

Morgiane tiephøiet.

En fattig Skrædderdreng.

Han bad mig sige Eders Majestæt,
 At ey det skulde blive derved, naar
 Han først var bleven Eders Svigersøn.

Soliman.

En herlig Skat. O see de skionne Farver!
 Som nylig sprungne ud af Morgensolen,
 I tusind Straaler brudt paa Morgenduggen,
 Saaledes spille de. Ha, skionne Stær!
 Her Allah samlet har den stærke Pragt,
 Som spiller broget om i Østerland.
 Af skionne Stene! hvor I glæde mig.
 Gaae Kone! gaae; og siig din elskte Søn,
 At den, som give kan sig Morgengave,
 Kan ogsaa blive en Prindsesses Husbond.

Beziren

affides til Morgiane.

Gaae hiem! Vær rolig. Vent med Ydmyghed,
Til Sultan Soliman dig atter falder.

Morgiane

gier et lille Sniks og gaaer.

Soliman

vender sig begejstret til Beziren.

Nu, Muschirvan? Hvad siger du, min Ven!

Om disse Ting?

Beziren fold.

At det er smukke Stene.

Soliman.

Dg ellers intet?

Beziren.

At det er en kostbar

Dg fielden Skat.

Soliman.

Ja ubetalelig!

Beziren.

Men at min store Sultan eyer dog

En Edelsteen af meget større Værd,

End alle disse.

Soliman.

Jeg en Edelsteen?

Jeg? Drømmer du, Bezir! Dg hvor er den?

Beziren.

I Eders Pallads, store Soliman!
 En Diamant; og af saa fieldent Band,
 Som kun jomfruelig Ufkyldighed
 Kan giøre Fordring paa.

Soliman.

Ha! Jeg forstaaer dig.

Min Dotter mener du.

Beziren.

En Edelsteen,

Der ikke finner blot i Skionheds Praat
 Kold, som en Steen; men varm og blid, som deilig.
 En Edelsteen, der er sig selv bevidst.
 En levende, en dobbelt Edelsteen,
 Hvoraf den Indre overgaaer den Ydre.
 En Edelsteen, som indbefatter alle;
 Hvis Purpurkind er som en rød Rubin,
 Hvis Nie straaler klart, som Diamant,
 Hvis Tænder er en fielden Perlerad;
 Alt i et Marmorlegem, hvidt, som Snee,
 Og varmt, som fyrig Ungdoms Rosenblod.
 Og denne sodt bevægelige Blomst,
 Opvøret i en ædel Jord, og under
 Saa høy en Gartners kongelige Blik,
 Den vil I tuske bort for denne Steenhob?

Soliman.

Ha Muschirvan! du taler vüist.

Beziren.

Den vil I

Ombytte til en ringe Knos, som fandt
En fielden Skat i Eders eget Rige?

Soliman.

Hie, Muschirvan! Den skionne Farveglands
Henrev i første Øyeblik saa reent
Min Siel, at ey den lagde Mærke til
Hvad Munden fladdrede imidlertid
Paa egen Haand. Jeg har jo givet alt
Mit Løfte til min Dotters Giftermaal
Med Saladin, din Søn. Var andet ey,
Saa var jo dog mit første Ord i Veyen,
For dette sidste, ubevidste Tillsagn.

Beziren.

Naar, store Sultan! vil du holde Bryllup?

Soliman.

I Aften. For at du skal see hvor lidt
Den sidste Ruus har rokket min Beslutning.
Dumt var det dog, at disse Ord slap ud
I Glæden, til den gamle Skræderenke.

Beziren.

Ey hvad, min Sultan! Ord, blandt andet, har
Den Egenskab, at de er, Ord: En Lyd,
Der svinder let og hastig, som den kom;
Og endnu fødes skal den rappe Haand,
Der kan forstaae at gribe dem i Flugten.

Foruden Ord, der noget er i Verden,
 Som man Drabanter kalder, stærke Karle,
 Som staae med Spyd i Haand, og jager alle
 Næsvise Giesfer bort, fra Slottets Porte.
 Hvis ey en Sultan var saa frie en Mand,
 Og blev hvert Ord han sagde, til en Lænke,
 Hvad Forskiel var der da paa ham og Slaven?

S o l i m a n.

Vel talt, min Ven! Du est et værdigt Monster
 For hver en vis og duelig Bezir.
 Følg med nu i mit inderste Pallads;
 Jeg maa dog vise Zulima min Gave.

De gaar.

G a d e.

Aften. Stor Tummel i Byen af Menneſker. De fleste
 Huse ere illüminerede. Man hører Musik langt borte.

Morgiane

Kommer gaaende og banker paa hos en Urtefræmmer.

Urtefræmmeren

stiller Hovedet ud af Vinduet.

Hvad nu? Hvem banker atter paa min Dør?
 Jeg sælger ikke Noget ud i Aften.

En Urtefræmmer er dog ingen Hund,
 Som altid skal for Disken staae i Lænke,
 Og fare ned med Næverne i Sæben,
 Rosinerne og Theen, naar I sloiter?
 I Aften er der Glæde overalt,
 Saa vil jeg ogsaa glæde mig i Aften.

Morgiane.

Herr Naboe! Glæd han sig i Herrens Navn,
 Gaameget som han vil, det er ham vel undt!
 Men vil han ikke ogsaa glæde mig
 Med for en Skilling Olie til min Lampe;
 Thi ellers maa jeg sidde hele Tiden
 I Mørke, mens den hele Bye forresten
 Har slig en Overflodighed paa Ild,
 At det slaaer frem, som Hidsighed paa Huden,
 Saa Gaderne seer ud, som om de havde
 Skarlagensfeber, Frisler eller Snat.

Urtefræmmeren.

Ey Morgiane! Er det hende Moer?
 Saa kom kun. Disse ubevante Lys,
 De blinde mig. Jeg kan ey see for Lys!

Morgiane.

Og jeg kan ikke see for Mørke, Naboe.

Urtefræmmeren.

Ja, saadan er det. Begge gjør os blinde,
 Man skalde troe at Dæmringen var bedst. —
 Maa siden det er hende, Moer! saa skal det

Saa nøye iust en komme an derpaa.

Forlanger hun den bedste Olie?

Morgiane.

Nei,

Isald jeg turde bede Eder om

Den Gletteste; men det maa være Noget,

Som der er godt.

Urtefræmmere.

Hun er en Deconom.

Morgiane.

Ja ellers saae det galt ud. — Men hvad vil

Dog al den Stads og denne Pynting sige?

Jeg hører ogsaa hiffet en Musif.

Urtefræmmere.

Er hun den Eneste i Ispahan,

Som ikke veed, at Soliman, vor Sultan,

Sin Datter gifter bort i Aften med

Bezirens Søn, den unge Saladin?

Morgiane smiler.

Hvad siger I, Herr Naboe? Hvad, Herr Naboe?

Det forekom mig som I talde, Naboe!

Urtefræmmere.

Saa tog I heller ikke feil, Moerlille.

Morgiane.

Af, fiere Naboe! Saa maal om igien,

Og giv mig noget Vand at lugte til,

For Skillingen, jeg skal hae Dlie for;
 Thi jeg saaer ondt.

Urtefræmmere.

Du hellige Prophet!

Hvad feiler Konen? Kiære Morgiane!

Hvad har I mod Partiet?

Morgiane.

Af, ieg skødte

Min Pigtorn, Naboe! Det er hele Sagen.

Farvel! Jeg har en Tid at see mig for,

Jeg strax maa ind og tale med min Søn.

Saaer.

Urtefræmmere ængstelig.

Nu render hun sin Ven, og laer mig staae
 Med hendes Skilling. Hm! Hvad skal jeg gjøre?

Hei! Morgiane. Hun er sloiten alt. —

Jeg er en ordentlig, en redelig,

Ketskaffen Mand, som ikke Folk vil snyde.

Jeg har endnu til Dato aldrig stiaalet.

Hvad saadan man kan vinde ved sin Næring,

Det er en anden Sag, deri er hver

En Lyv. Men denne Skilling. Hm! Hm! Hm!

Det er en fattig Enke, Det har tit

Mig staaet i mit Hierte, naar jeg mærkte

Af en der var en Krumme Brød i Huset.

Man kan en hielpe alle Folk. Forleden

Gav jeg den stakkels Kone dog to Svedsker,

For ingenting, at stille Hungren paa.
 Men denne Skilling! — Hvis jeg skulde døe!
 Jeg vil dog føre den til Bogs. Striber. "Betroet
 En Skilling af den gamle Morgiane.
 Om der skal gives Olie eller Hødvand.
 For samme, vides endnu ey med Bished."
 See saa! Det lettede! Det er saa godt
 At skrive Gaadant op, for Livs og Døds Skyld.

Gaaer ind.

Aladdins Kammer.

Han staaer forbitstret med Lampen i Haand. I det han gni-
 der den aabenbarer **Lampens Aand** sig strax og siger:

Stærke Herre! sig hvad vil du? See jeg venter
 paa dit Bud.

Aladdin.

Knap tilstæder mig min Harmes her at tale Dr-
 det ud.

Hør, i Korthed, givne Løfte, hør i Korthed Løftets
 Brud.

Sultan Soliman mig loved, med utvungen, vil-
 lig Hu,

Hende, som mit Hierte elsker. Af, det smekkne
Lilliefud!

At Gulnare skulde worde min, jeg troede sikkert
nu.

Ha! men, med et trolost Hierte, vendte han sin Vil-
lie, lumsk.

Nu Bezirens Son den hulde Moe han giver hen
til Brud.

Derfor stormer høit mit Hierte mørkt i Nattens
Midnatssulm.

Hør da nu hvad jeg dig byder, kief, af vældig Harme
fuld:

Naar Bezirens Son er kommen, sig til Fryd og
mig til Gru,

Inden Brudekamrets Vægge, til Gulnare, huld og
smuk,

Tag da Sengen, hvor han hviler med den hulde
Rose, flux,

Sving dig derpaa giennem Lusten, bring dem her-
hid. Hører du?

I de høie Ætherstrømme kief dem giennem Him-
len vug.

Sæt saa Sengen her i Kamret, men sæt ham af
Døren ud.

At han plat sig en kan røre, sit ham med din Aan-
de puff;

Men lad hende roligt hvile smækker, rød og hvid
og rund.

Snart en Anden ved sin Side skuer og omfavner
hun.

Dg naar hist i Østen Solen atter rødmer pur-
purfuld,

Kom da hid at hente Sengen. Sæt den hvor du
tog den flux.

Det er alt hvad jeg forlanger. Adlyd nu din Her-
res Bud!

Anden.

Hvad du byder, snart jeg lyder. Men det var paa
Tiden nu.

Harde du end tøvet lidet, var det hulde Blomster
brudt.

Han forsvinder et Øjeblik; men kommer strax tilbage igien
med Brudesengen i sine Arme, hvori Gulnare og Sa-
ladin ligge. Han tager Saladin ud og siger til
Maddin:

Glæd dig nu, min ædle Herre! Denne Svend skal
holde Vagt

Uden Huset, fige Stierne, paa den fiolige
Altan.

Han forsvinder med Saladin.

Gulnare

reiser sig op i Sengen.

Af, hellige Prophet! Hvor er, hvor er jeg?

Hvo redded mig? Hvad stor, usynlig Magt?

Da plad fortviblet, uden Haab om Brelse,
 Jeg Fielved alt i den Forhadtes Arme?
 Hvor er jeg? Er det alt en venlig Drøm?
 Det kom mig ogsaa for, som om jeg saae
 Den skionne Ungling, som bag Pillen stod,
 Hist ved mit Bad, og som bestandig svæver
 Sædt for min Siel, fra dette Dieblif.
 Hvor er jeg? Hellige Prophet! hvor er jeg?

Aladdin

triner frem og kaster sig ned for hendes Føie.

Tilbedte! I din Elfers Baretægt.
 Han, som er intet, intet uden dig,
 Som elsker dig, og som den store Allah
 Gav stærke Midler til at vorde din.
 Fat Mod og Fiels ey. Din forhadte Brudgom
 Er borte, frygt dig aldrig meer for ham.
 Han staaer paa Taget, som et Kirkespir.
 Men sig oprigtigt, deiligste Prindsesse!
 Om vel du muligt kunde elske mig?
 Du nævnte mig jo nys. O! du har seet mig,
 Og ikke glemt mit Afsyn. Gode Haab!

Lager hendes Haand.

Gulnare.

Est du en hellig Engel, som Propheten
 Har sendt mig til min Redning, skionne Ungling?

Aladdin henrykkt.

O! hvor hun hviler sædt. Det tynde Flor

Forgieves prøver paa at hylle ind
 De yppige, de søde Indigheder.
 Ha siig, du deiligste Ufskyldighed!
 Siig! Kan du elske mig?

Gulnare.

Jeg elsker dig
 Fra første Dieblis jeg saae dig, Engel!
 Ak! fra min Barndom i det stille Harem,
 Har jeg kun seet saa faae af dine Lige,
 Dog er jeg vis derpaa, at der er Ingen
 Der kan henrykke mig saa sødt, som du.

Aladdin.

O Salighed! Kysser hende. Saa! Nu est du min Brud.
 Thi jeg er ingen Engel, Gud skee Tak!
 Men kun et Menneſke, af Jord, som du.
 Sov sødt. Jeg hviler ved din hulde Side.
 Men indtil Allah har befæstet vort
 Sødtslungne Baand, ſkal dette blanke Sværd,
 Som her jeg lægger mellem dig og mig,
 Vortſkræmme, som en blinkende Cherub,
 Det ſyndefulde Støv fra Paradis.

Altanen paa Huset.

Saladin

staaer stiv, som en Støtte, opstillet til Rækbærket, med Ho-
vedet vendt imod Stierne.

Ha, Skiendsel og Foragt! Fortvivlelse!
Hvad? End bestandig? Ude, svage Arm!
Kan du ey røre dig? Ak! ey en Lem.
Kold staaer jeg, uden al Bevægelse.
Det var som om han havde fløitet Marven
Af alle mine Vene. Alt er huult.
Stiv er jeg, mat, som om jeg havde slumret
Paa Græsset, i den vaade Nattedug,
Og vaagned lam, og rørt, som af et Slag.
Staae der! (Saa grinte han, den fule And)
Staae, som Løth's Hustru, som en Støtte Galt.
Saa raabte han og svandt. Ha Helvede!
Nys, varm og kraftig, i en Brudsfeng,
Bed en Prindsesses trinde, hvide Barm,
Paa Nippet til at styrte mig i Bellyst —
Og nu! — Stiv, som en Stokfisk! — Ingenting
Bevæger sig; — kun Vinden i min Raftan,
Og mine Næse vendt mod Stierne,
Og Tungen, Afmagts bandende Herold.
Jeg overlever ikke denne Nat.
En Anden hviler nu i hendes Arm,

Og tømmer Glædens Bæger ud til Bunden,
 Som først var skienket i og fyldt for mig.
 Ha Kaserie! Ha grumme Nidkierhed!
 Gjør Ende paa mit Liv. I blege Stierner!
 Nedstyrter Eder flux og knuser mig.

T r e d i e A k t.

Sultanens Pallads.

Soliman. Zulima. Gulnare.
Saladin. Beziren.

Soliman.

Hvad I fortæller mig, som Marsag her,
Hvorfor I atter nu vil skilles ad,
Er saa besynderligt, og saa utroeligt
Fangt uden for Sandsynlighedens Grændser,
At knap jeg veed hvad jeg skal svare til det.

Beziren.

Det samme jeg har sagt, min store Sultan!
Man veed jo af Erfarenhed hvor ofte
Sligt Drømmerie af Blodet reiser sig.

Soliman.

Men at de drømme Begge na det Samme?

Beziren.

Er høist besynderligt, men en umuligt.
 Og skal man sætte Lid til dette Udsagn,
 Saa er det mere rimeligt at troe
 Paa Mulighed end paa Umulighed.

Soliman.

For altsaa ret at komme efter Sagen,
 Saa holder jeg det for at være bedst,
 At vi med Rølighed end oppebie
 Den tredie Nat; at jeg og du, Bezir!
 I Brudekamret stuler os, og seer,
 Med egne Øine, Sagens Sammenhæng.

Beziren.

Sindrig er din Beslutning, store Tyrste!
 Hvis kun det er en Feberdrøm i Blodet,
 Saa see vi Intet; dersom det er Sandhed,
 Saa see vi det med vore egne Øine,
 Og kan da sige vore Børn, (endskönt,
 Hvad mig angaaer, med Smerte) i at løse
 Det nylig helligtungne Egtebaand.

Zulima

Hvad siger da, min elskte Dotter! du
 Til dette Forslag?

Gulnare.

Hvad min Fader ønsker,
 Det vil jeg ikke sætte mig imod.

Béziren.

Saa er til videre da Tingen afgjort.
 Saladin.

Ney bi! Jeg har dog vel et Ord at sige
 I Lauget med, ved denne Leilighed?
 Jeg elsker Eders Dotter, store Sultan!
 Og indseer meget vel min fiendne Lykke,
 Men ey for hende, ey for hele Verden,
 Jeg prøved end et saadant Bovespil.
 I veed ey hvad det er, at staae med Ryggen,
 Stiv, som et Stegespid, til Gitterværket,
 Og uafsladelig, med tvungne Blik,
 At see paa Stierne og Melkeveien.
 I veed ey hvad det er at blive ruffet
 Af Vænder, mærker jeg, min store Sultan!
 At see en anden Mand at gaae tilsengs
 Med Eders egen Kone, mens I staaer
 Og gaber, som en Hund paa Hundestierne.
 Prindsessen, der, har godt nok for at soie;
 Hun bliver i sin bløde, varme Seng,
 Der er saa bred og magelig, at Sværdet,
 Som ligger mellem Dievelen og hende,
 Kan ikke røre, naar hun selv ey vil.
 Og overalt — hvad dette Sværd angaaer —

J sagde selv: hvad en man havde seet,
 Med egne Blik, var vanføeligt at troe —
 Og jeg har rigtignok min Kone seet.
 I Sengen hos den skammelige Trolde,
 Men Sværdet har jeg ikke seet. Maaføe.
 Er den Idee om Sværdet kun en Drøm,
 (Som selv J sagde før, min store Sultan!)
 Et Foster af Prindsessens varme Blod.

Gulnare.

Forvovne!

Zulima opbragt.

Slige Tanker tør du yttre

Om —

Soliman.

Jeg kan ikke bære mig for Patter.
 Kom op at stændes til! Alt bedre Børn!
 Det forekommer mig ret som naar Hunden
 Om Natten staaer og giser ad Maanen, og
 De lette Skyer, der drive den forbi.

Beziren.

Fat dig, min Søn! Est du en Mand, og tør
 Ey vove dig en Nat endnu i Taren,
 For sig en Perle? Jag din Rædsel bort,
 Hvis du vil gielde for min Søn.

Saladin.

Min Fader!

Min Daad bestemmer ey min Moders Daad.

Hvis jeg er Eders Søn, saa blier jeg det,
 Om jeg saa aldrig mere staaer forstenet.
 Jeg indseer vel, at sig Begivenhed
 Maa komme Eder her lidt ubesleiligt.
 At være Svoger til en persisk Sultan,
 Er herligt, som at være Svigersøn;
 Men jeg kan ikke hielpe Eder heri.
 Og skönt vel sønlig Lydighed er stor,
 Saa er det dog en Smule stærkt forlangt,
 At jeg skal staae paa Taget, som en Iistap,
 Hver Nat til Vre for min elskte Slægt,
 Imens en Anden sover hos min Kone.

Beziren.

Du glemmer den Erbødighed, du skylder
 Din Sultan, Sultaninde, Fader, Brud.

Gulnare.

Min elskte Fader! giv mig Eders Minde.
 Hvad Saladin forlanger, ønsker jeg.

Soliman.

Hvad siger du, Bezir! Hvad skal vi gjøre?

Obersten over Livvagten træder ind.

Den gamle Stiernetyder Ali Baba
 Staaer udenfor med sneehvidt, blottet Hoved.
 Han beder, store Sultan! om det Held
 At maatte kaste sig for dine Fødder.

Soliman.

Han komme! Obersten gaaer. Det er en bedaget Olding,
 Som læser viis i Nattens blaae Stierner.
 Midt paa de flade Marker har jeg bygt ham
 Et vældigt Taarn, hvor han hver Nat kan see
 Hvert sælsomt Regn, der skeer paa Himlen.

Saladin ærgerlig.

Selsomt?

Jeg kan forsikre Eder, store Sultan!
 Der er ey mindste Smule sælsomt ved.
 Man staaer og gaber, det er hele Sagen.

Ali Baba træder ind.

Guds rige Fred med Perssens Monark,
 Hans Throne staae, huldt blomstre al hans Slægt.

Soliman.

Tak, Ali Baba! Hvilken nye Bemærkning
 Har drevet dig fra Taarnet til mit Pallads?
 Thi uden sligt var du vel neppe kommen.
 Du elsker Eensomhed.

Ali Baba.

Ja, store Sultan!

Jeg er en gammel Olding, træt af Verden.
 De smaae Begivenheder, som der skee
 Paa Jorden, matte snart det vante Die,
 Der synes selv de Største mig kun smaae.
 Naar Alderdommen, med sin Sølvvinge,
 Bedækker os, da haver sig vort Blik,

Fra Jorden til den stiernerige Himmel;
 Did stirrer det, som til det rette-Hjem,
 Hvorhen vi om en føye Tid skal komme.
 Hvad mig angaaer, saa finder jeg min Trost i,
 Med from Opmærksomhed, at mærke paa
 De svage, matte, spredte Glimt af Himlen,
 Til Porten aabner sig og sender mig
 Sin samletskionne Morgenglands imøde.

Soliman.

Hvad har du da at aabenbare mig?

Ali Baba.

Som efter vandte Viis, i stille Midnat,
 Jeg vandred paa mit høie røde Taarn,
 Og som jeg havde holdt min Aftenandagt,
 Saa lod jeg fromt mit Blik paa Maanen hvile.
 Jeg tænkte paa hvordan Propheten eengang,
 For at bevise flux den vantro Jord
 Sin Høihed og sin Vælde, sendt fra Gud,
 Nedvinkte den fra Himlen, at den faldt
 Med Klang til Jorden brat, i toende Stykker,
 Hver paa sin Kant af Bierget Elifais;
 Hvorpaa han atter, ved sit Magtens Bud,
 Den sammensmelted, og lod lys den stige
 I Ethren, hvor den havde sunket nys.
 Som nu jeg vandred saa, med fromme Tanker,
 Blev Maanen pludselig formørket brat,

Saa at den hele Jord blev sort, som Kul.
 Da freg i Skoven Uglerne af Skraaf,
 Og Hundeglammiet standsed her i Byen.
 Men jeg var rolig, skjønt jeg mærkte vel
 At det var ingen Sky; thi Himlens Bue
 Var reen og klar, og ingen Sky desuden
 Var mægtig til at mørkne saa som nu.
 Jeg tænkte: Er det Allahs Velbehag
 At kalde hele Skabningen for Dommen,
 Har han alt givet Dødens Engel Vink,
 Den høie Israfil, som rede staaer
 Beständig, med sin blinkende Basun
 For Munden, til at støde Verden ned
 Med det uhyre Skraal? — Hans Villie skee!
 Men, som jeg knælende med uforstyrret
 Og roligt Blik betragted dette Syn,
 Gik Månen pludselig sin Glæde igien,
 Og veed dens lyse Skin jeg nu blev vaer,
 At hvad der havde mørknet Jorden nys,
 Var Skyggen af en Engels brede Vinger,
 Der foer igiennem Lusten, med en Løjbænk
 Af Ibenholdt og Guld, hvorpaa der laae
 En Mand og Qvinde. Langsomt sank de ned,
 Og svandt tilsidst bag Eders Pallads, Herre! —
 Hvad nu det sielne, underlige Tegn
 Vil sige, veed jeg ey; men Pligten drev mig
 Til at kundgiøre dig det, store Sultan!

Den store Allah naadelig forbyde,
At noget Ondt det skulde varse dig!

Gulnare.

Nu, kære Fader! Tvivler du endnu?

Saladin.

Er det endnu en daarlig Feberdrøm?

Soliman.

Prophetens Bøne er usporlige.

At dette Ektekab er Gud imod,

Det seer jeg tydeligt, og kalder det

Tilbage flux.

Gulnare.

O Tak! min elskte Fader.

Saladin.

Tak, store Sultan.

Beziren affides.

Ha, fordomte Drøm!

Du vækker mig af alle mine Drømme,

Der sprang, som Blomster, ud af dette Bryllup.

Jeg faaer vel ogsaa takke. Heit. Tak, min Sultan!

Soliman.

Beskynderligt! — Kom! Folg mig i mit Divan.

De gaar.

Sultanens Diban.

Soliman. Beziren. En Hob Folf.

Morgiane i Døren.

Morgiane

til Een af Mængden.

Nu, nu! Han har jo ikke nodig just
 At støde mig i Siden. Staae han rolig
 Til Tiden kommer! Det er ingen Sag
 At prøve Styrke med en gammel Kone.

Karl en besfientet.

Hvad har hun her at giøre? Gaae hun kun,
 Hun faaer saa en vor Sultan nu i Tale.
 Han taler kun med flige Folf, som jeg!
 Der har en vigtig Ting at forebringe.

Morgiane.

En Ting af Vigtighed? Saa tænker han
 At jeg har intet Vigtigt at forlange?
 Jeg kommer for at bede om hans Dotter,
 Gulnare, til min Son.

Karl en.

Na hold sin Kiest!

Det er jo Galmands Snak. Men hun maa vide,
 Jeg kommer for at klage paa hans Hest.
 Thi jeg er Staldkarl, seer hun. Hun taer feil,
 Ifald hun troer at jeg er fuld, min Moer!
 Thi fuld kan ingen blive uden Viin,
 Og Viin er jo forbudt i Alforanen.

Og Dievlen maatte tygge Opium.
 Men nu har Hesten sparket mig for Maven,
 I Hiertekulen, saa jeg saldt omkuld.
 Og det er ikke forstegang, det Usen!
 (O Gud forlade mig, jeg burde ikke
 Saaledes tale om vor Sultans Hest.)
 Men jeg har alt saa ofte vaerfkoet den.
 Og troer den, den kan giore hvad den vil,
 Fordi at den er Hest, og jeg kun Staldkarl?
 Ney, ney, en fattig Karl har ogsaa Ret.

Morgiane for sig.

Hvad dog en Sultan alt maa hore paa!
 Det maa dog ikke være just saa let,
 At holde Staten rigtig i Ballance,
 Især naar Undersaatterne er fulde.

Soliman.

Bezir! Ha! seer du atter hist i Døren
 Den gamle Kone, som forleden bragte
 De seldne Edelstene?

Beziren forbitret.

Hvilken Grækhed!

Jeg har forbudet hende, frem at komme
 For Eders Throne, Herre! Til I selv
 Lod hende falde, og dog kommer hun?
 Jeg vil strax lade Vagten — ”

Soliman.

Vie Bezir!

Jeg faaer vel atter nu, som flere Gange,
 Her være Eders Raad, istedet for
 I burde være mit. Dæmp Eders Brede,
 Og tænk paa hvad der skaffer Thronen Ære,
 Og hvad der skader den. I Glædens Ruus
 Glap der et Løfte af min Mund, som vel
 En holdes kan, dog heller en udsettes
 Med Voldsomhed, thi Vold opvækker Harmen,
 Og Harmen Lyst til Hævn, og Lysten Forsøg.
 Hvor det kan undgaaes ved et Dieblifs
 Velgiorte Overlæg, der bør det skee.

Beziren.

Min Sultans muntre Lune noder mig
 Fast til Lee — Harm! Lyst til Hævn og Forsøg.
 En Skrædderdreng mod Sultan Soliman!

Soliman.

Han være hvad han vil, saa er han dog
 Min Undersaat, og jeg hans Overherre.
 Min egen Høiherd vinder ved at agte
 Den Hiord mig Allah gav at forestaae.
 Behandler jeg den skidesløs, som Dvæg,
 Saa gior jeg selv mig til en ussel Hyrde.

Beziren.

Tilgiv min Hidsighed, min vise Sultan!
 For Godhed er den høifbegribelig.
 Den koldeste Natur jo springer op,
 Naar Nogen rører ved dens friske Saar.

Og mit! Behøver jeg at sige meer?
 I veed, min ædle Herre! hvilken Glæde
 Der sødt beruste mig, ved Tanken om
 At Eders hulde Naade havde vandet
 Mit gamle, halvbuddøde Stammetræ
 Med persisk Fyrsteblood: Oplost Rubin
 Af Morgensolen venlig giennemvarmet!
 Jeg følger en de søde Dromme. Af!
 De svandt som Maanen for den lumre Dag.
 Og nu —

Soliman.

Vel! Jeg begriber det, min Ven.

Men du har lovet, en at røre ved
 Et Saar, der smerter mig saavel som dig.
 Gaae altsaa hiint forbi, og sig hvad her
 Du mener der er bedst for os at gjøre?

Beziren.

Da det er Eders Hensigt, kun at fræmme
 Den Daarlige herfra, og en at straffe,
 Gaa paalæg hendes høistforelskte Søn,
 At gjøre hvad I veed han en formaaer.
 Det skaffer os for deres Daarskab Roe.

Soliman.

Vel talt. Lad hende strax da komme frem.
 Og lad de Andre bortgaae for idag.

Beziren vinker Morgiane frem. Hun kaster sig for
 Thronen. Alle de Øvrige forseie sig bort.

Soliman.

Jeg kiender dig, og veed hvorfor du kommer;
 Har heller ikke glemt mit Ord til dig.
 Jeg sagde sidst, at den, som kunde give
 Slig Gave, som du bragte fra din Søn,
 Han kunde blive en Prindsesses Husbond.
 Hvad da jeg sagde, siger jeg endnu.
 Thi er din Søn saa riig paa fældne Sager,
 At han kan give slige Ting, som hine,
 Blot i den brugelige Divanskat,
 Saa er et sligt Partie ham en for høit.
 For altsaa nu at komme efter dette,
 (Thi muligt var det, at kun Hændelsen
 Har skaffet ham den sidste fældne Skat)
 Saa hør nu hvad jeg fordrer til Bævis:
 I Morgen, nu ved denne Tid omtrent,
 Skal han mig sende fyrgethye Bæff'ner
 Af drevet Guld, og de skal være fyldte
 Med Edelstene af det sidste Slags.
 Og disse fyrgethye gyldne Bæff'ner
 Skal fyrgethye sorte Slaver bringe.
 Og disse fyrgethye sorte Slaver
 Skal følges hid af fyrgethye Hvide.
 Hvis dette skeer, saa staaer jeg ved mit Ord,
 Og giøter strax min Dotter med din Søn.
 Hvis en det skeer — saa lad mig aldrig høre
 Endnu et Ord fra Eder. For hans Gave

Tilgiiver jeg da hans Forvovenhed,
 Paa Vilkaar, at han aldrig prøver paa,
 Ved Eder eller nogen Anden, tiere
 Til mig at komme med sit frække Forslag.
 Han reiser sig og gaaer bort med Begjeren.

Morgiane ganske slukeret.

Ja, saadan gaaer det! Har jeg ikke sagt det?
 Nu staaer han der en Kion. Det lader net!
 Har jeg en ti, en tyve Gange, sagt ham:
 Aladdin! nebbet Dvæg forliges bedst;
 En tintet Soe og skurvet Orne trække
 Bedst sammen. Kiære Søn! sig mig, hvad skal
 Et Jettehoved paa et Dvergelegem?
 Gys ikke Gløiels-Klud til Vadmels-Kofte.
 Behøver jeg at sige dig, min Søn!
 At Skarn og Bork en brænder eens i Kirken?
 Men det var Præken kun for døve Øren,
 Det hjalp en meer end at slaae Vand paa Gaasen.
 Nu har han det saa godt, det arme Skrog!
 Bag efter kommer Humlen. Morgenslatter
 Blier ofte Aftengraad. Men som man reder
 Saa ligger man. Hvad vilde du, min Søn!
 Paa den Galley? Bag efter kommer tyndt Vi!

Gaaer.

S t u e .

Aladdin. Morgiane kommer ind.

Aladdin

løber hende imøde.

Nu, kære Moder?

Morgiane.

Nu, min hierte Søn? Affides,

Alf, gode Gud! jeg har ey Hierte til
At sige ham hvordan det hænger sammen.

Aladdin.

Nu, Moder? I har altsaa været hos —

Morgiane

falder ham i Talen.

Hos Slagteren? Ja, kære Søn! det har jeg.
Vi faaer en deilig Dresteg imorgen.

Aladdin.

Det spørger Ingen om. Men har I været —

Morgiane.

Hos Skrædderen? O ja, min hierte Søn.

Hvad det dog er en venlig, artig Mand!

Det var din Faders gode, gamle Ven,

Endskjønt de dog var Skræddre beggeto.

Din Fader syede, som du veed, bedst Kapper,

Den Anden havde meest Genie til Buxer;

Saaledes sad de i Samdrægtighed!

Hver var en dygtig Skrædder i sit Tag.

Den Ene overfred den Anden ey.
 Den Anden roeste tit din Faders Kapper,
 Til Giengield blev hans Burer roest igien;
 Og saadan gif det herligt nogle Aar.
 Ak! det var Skrædderlaugets bedste Tid.

Aladdin.

Men sig mig dog —

Morgiane.

Hvad Skrædderen vel sagde?
 Bær hun forfikkret, sagde han, min Kone!
 At jeg skal sje for hendes fiere Son,
 Saa godt som selv han kunde have sjet,
 Hvis han var bleven ved sin Faders Haandværk.

Aladdin.

Ha! hvem spør da om Skrædderen?

Morgiane.

Min Son!

Hvo høit vil flyve, falder ofte ned.

Aladdin.

Jeg mærker nok hvad Kloffen alt er slaaet.
 Men, ved min Kierlighed og fiendte Ære,
 Det bliver Sultan Soliman et farligt,
 Et rædsomt Lykkespil.

Morgiane.

Det er ey godt

At spise Kirsebær med store Folk;
 Saa faaer man Stenene i Dinene.

Aladdin.

Ja jeg skal stene ham og sine ham!

Nu! Skynd jer Moder! Giig mig Alting! Alting!

Morgiane.

Hvad skal jeg sige dig? Du veed det jo.

Du har jo allerede giettet det.

Ved den Ting er der intet meer at gjøre.

Det Bedste er at lade Stenen ligge,

Som en kan løstes, og at skrive alting

I Glemmebogen.

Aladdin.

Ha! jeg brister fast

Af Harmen. Vie du mig, min lille Sultan!

Du Stodderkonge! Vie du mig, du Stolte!

Ha! jeg skal vise dig med hvem du narres.

Troer du at trække mig frem og tilbage

Ved Næsen, eftersom dit Lune byder,

Som dine svage Hverdagskryb maa taale,

Reent ubekymret for din Manddoms Ære,

Du Ulsling? Rolig ved den arme Tanke,

Som Gaaret, da det brægede mod Ulven:

Jeg staaer saa høit, han en kan ramme mig.

Men jeg skal ramme dig. Vær du forsikket!

Morgiane.

Aladdin! Dæmp dit hede Temprament,

Det gjør dig reent ullykkelig, min Søn.

Aladdin.

Ulykkelig? Hvori bestaaer min Lykke?
 Forskaaer I Jer paa den? Min Lykke er
 At sætte det igiennem, som jeg kan.
 At overvinde hver en uffel Hindring.
 Dertil har jeg en dygtig Ladning Mod,
 Forsynet med saa stor en Slump Foragt,
 At hvis jeg skulde bukke for min Drivt,
 Saa kaldte jeg selv dette Bukt en Lykke.

Morgiane.

Naar Strengen spændes høit saa springer den.

Aladdin.

Det hændes, nu og da, de raadne Streng.
 Men nok om dette. Hvordan lod hans Ord?
 Han bød Jer, ligesrem vel, bort at gaae?
 Han tugtede vel min Forvovenhed,
 Og lod som om han havde alting glemt?

Morgiane.

Ney det just ikke, Son! Ney tvertimod
 Saa stod han ved hvert Ord, han havde sagt.
 Med det er jo det samme med hans Ord,
 Naar Folgen bliv den samme.

Aladdin.

Nu, hvad sagde

Han da?

Morgiane.

Han sagde, hvis du sendte ham

I Morgen fyrgethye gyldne Bækkner,
 Hvert fuldt af malet Glas, som Frugterne,
 Saa skulde du hans Dotter faae til Kone.
 Men, notabene, hvert et Bækken skulde
 Du lade bære af en fulsort Slave;
 Og denne Slave, troer jeg, skulde bæres
 Igien af Een, som der var ganske hvid.
 Hvis dette nu du bragte strax istand,
 Saa blev Prindsessen din. Men, gode Gud!
 Hvorledes skulde det da vel gaae til?

Aladdin.

Hvorledes? Er det Alt, min Moder! det?

Morgiane.

Min Søn, mig synes det er meer end nok.

Aladdin.

Hvi har I, uden Aarsag, bragt mit Blod
 I Kaag, og giort mig opbragt paa vor Sultan?
 Den Fordring er jo overmaade billig,
 Og skal i Morgen blive opfyldt.

Morgiane.

Hvad?

Imorgen? Hvad? Imorgen? Og hvordan?

Aladdin.

Bed Lampen.

Morgiane himmelfalden.

Lampen! — Lampen! — Hillemand,

Den havde jeg reent glemt. — Ved Lampen? Ey!

Hvem tænker ogsaa altid nu paa Lampen?
 Ved Lampen, Son! Saa mener du at Lampen —

Aladdin.

Ja, kiere Moer! Det mener jeg forviist.

Morgiane.

Du med din Lampe! Andre Folk har en
 Saadan en Lampe. Det er da at sige,
 Hvermand har vel en Lampe, som den er;
 Men denne —

Aladdin.

Er iust ingen Hverdags-Lampe.

Morgiane.

Jeg tvivler dog, min Son! Troe mig, det gaaer
 Viist over Geistens Kræfter.

Aladdin.

Vi faaer see.

Hvad der gaaer over Geistens Kraft, hvad en,
 Veed ingen bedre, Moer! end Geisten selv.
 Vi strax vil nu forsøge det —

Morgiane.

Bie lidt,

Min Son! Jeg skal et Erind ud i Byen.

Hun gaaer.

Aladdin.

Den Lampe faaer hun aldrig i sit Hoved.
 Hun glemmer den bestandig. Det er sært nok!
 Naar hun vil lægge Planer for mit Liv,

Saa kommer Lampen aldrig i Betragtning,
 Saa er jeg stet og ret kun hendes Son,
 Og ikke Lampens Herre. Nu velan,
 Han tager Lampen frem.
 Om jeg er Herre, gielder et Forsøg.
 Han gnider.

Lampens Land naabenbarer sig.
 Holla ho! min ædle Herker! Knap du gneed for
 strax jeg kom;
 Fløi herhid, og staaer nu rede at fuldføre hvert dit
 Ord.

Aladdin.
 Aldrig meer end nu jeg trængte til din Hielp. Din
 Kraft er stor,
 Dette trøster mig og gjør mig sikker, driver Fryg-
 ten bort.

Lampens Land.
 Meget vel, min ædle Herre! Giig din Trang og
 spar din Noes.

Aladdin.
 Fyrgethye gyldne Bækk'ner, drevet Guld, mærk vel
 mit Ord!
 Maa du skaffe mig, og bringe giennem Lustens tynde
 Slod;
 Sylt maa hvert et Bækken være, stablet i en Straa-
 letop,

Med Demantens klare Æther, med Rubinens røde
Blod,

Med Smaragdens grønne Jordbund, med Saphi-
rens Himmelloft;

Store, funklende og fiældne, som de stolt og lifligt
groer,

Hist i Biergets dybe Have, sprungen af den skjulte
Rod.

Men da ingen Edelsteen er til i Verden, ganske
fort,

Maa du skaffe sorte Slaver til at bære Skatten
fort;

Og for ret at spragle denne smuktindsprængte Far-
veflof,

Saa lad fyrgethye Hvide følge disse, God for
God,

Alt de Parviis vandre langsomt: Sort med Hvid og
Hvid med Sort.

Hyl et Tæppe om hvert gyldent Bækken af det gylde-
ne Mor,

Hvor, med Silke, ind er vævet Markens nydeligste
Blomst.

Bring mig dette hid imorgen, har du Kraft, som du
har Mod.

Lampens Aand.

Alt skal staae, min ædle Herre! paa det Sted hvor nys
jeg stod. Forsvinder.

Aladdin guider igien.

Ey saa hurtig, fiere Slave! Vi er ikke færdig end.
Lampens Aand.

Du behøver kun at guide, saa er jeg der strax igien.
Aladdin.

Hør da nu opmærksom hvad jeg meer dig har at
sige her.

Denne Gave, som du skaffer, er til Soliman en
Gienk.

Naar han den har faaet, nægter han mig ey sin
Dotter meer.

At jeg altsaa nu maa komme i et saadant Optog
frem,

Som det sommer sig en Tyrste, sig en Sultan, seer
du selv,

Først et Bad du frem maa trylle, hvor paa alle
Bægge leer

Broget Marmor og Agater, venligt sænkt i Mid-
ten ned.

Der maae sprudle tvende Kilder, høyre kold, og
venstre heed,

At jeg selv kan Vandet blande, eftersom mig tyf-
fes bedst.

Deilige Opvarterinder der maa stande sødt be-
redt,

For med Badejord og Duge mig at vederqvæge
ret.

Gef mig saa en prægtig Klædning, stærke Aand!
naar det er fæet;

Og en Sabel fra Damaskus, og en vild arabisk
Hest,

Som min steenbesatte Toile dog kan tæmme flux
og let.

Gef min Moder hvad hun bruger: Klæder, Lin-
net, Flor, og sex

Unge, deilige Slavinder, til at følge hendes
Gied.

Meget bliver jeg dig forbunden, mægter du en sig
Jdræt.

Lampens Aand.

Uf hvad du endnu har fordret er mig intet mere
let.

Korsbinder.

Aladdin gnider igjen.

Atter frem dig jeg maa kalde. Selv du gjør dig
Veien lang.

Lampens Aand.

Tør din Finger af at gnide, end min Tod bliver træt
af Gang.

Aladdin.

Naar nu Alt gaaer efter Ønske, naar nu Alt er
fant og klart,

Naar det lakker mod den elskte, længstforønskte
Brudenat,

Byg mig da, af parist Marmor, hist et blændende
Pallads,

Lige for vor Sultans Harem, paa den rummelige
Plads;

Byg det, som din Wiisdom byder, men hvad Her-
lighed og Pragt

Kan formaae, lad det fremtræde; byg i dette Slot
en Sal,

I en Firkant, viid og prægtig, med en Kuppel
oven, hvølt;

Firogthve høie Vinduer flue til hver Verdens-
kant.

Ikkun eet af disse Vinduer usuldendt dog blive
lad.

Hvorfor dette jeg forlanger, skal du vel erfare
snart.

Hold mig der et herligt Bryllup, gjør den mørke
Nat til Dag,

Med de virakblandte Fakler, i den rummelige
Sal.

Lad et Chor Sangesrinder føre op et lustigt
Bal,

Mens de Andre os forlyste, sødt, med Eitherspil og
Sang.

Kan du det, min elskte Slave! Siig oprigtig om
du kan?

Pampens Mand.

Ja saa let, min ædle Herre! som Vind kan kruse
Bånd.

Forsvinder.

Indgangen til Sultanens Pallads.

Første Dag.

Ha! hvad er det? Seer du den store Sværm
Af Menneſker? Den nærmer ſig til Slottet.
En prægtig Flok af Herrer, viſnok Prindſer,
Gaaer mellem den. Skynd dig og mæld vor Sultan,
At nys en Flok af andre Rigers Tyrſker
Herhid er' dragne for at giſte ham.

Dagten gaaer.

De Firſindſtyve ſorte og hvide Slaver
Komme gaaende langſomt i Orden. De Førſte have
Bælleterne paa deres Hoveder. Bag eſter kommer
Morgiane prægtig klædt, fulgt af ſine ſex Slavinder.

Soliman fulgt af Beziren og ſin Livvagter kom-
mer dem imøde paa Storſtrappen. I det den førſte Slave
træder op ſiger

Soliman.

Velkommen, elſkte Broder! Megen Glæde,

Ret megen Glæde skienker I Vort Hierte,
Med dette saa uventede Besøg.

Slaven knæler

Jeg er en Slave, Herre! Ingen Prinds.
Den Girsindstøvende i denne Række.
Vi komme for at bringe Eder her
Den Gave, som Aladdin skylder Eder.

Soliman.

Hvordan? I Slaver? Klædt i Fyrstepragt!
Fra ham? Fra Skræd — fra Unglingen Aladdin?

Slaven.

Ja, stolte Sultan!

Soliman.

Og den gamle Frue,
Omringet af de deilige Slavinder?

Slaven.

Hans Moder.

Soliman.

Hvad? Den gamle Skrædderenke!

Morgiane

staaer Eløret tilside.

Ja, naadigste Herr Sultan! Kiender I
Mig ikke? O, det kom nok deraf at
Jeg havde Eløret over Ninene.

Soliman.

Bezir!

Beziren.

Min Sultan!

Soliman.

Jeg forstenes brat.

Beziren.

Jeg er det alt.

Soliman.

Kom Morgiane! Kom!

Lad alt dit Følge træde i mit Slot.

Der skal du vække mig af denne Drøm.

Morgiane.

Det er slet ingen Drøm, Herr Soliman!

Det er en ordentlig Begivenhed,

Hvor Alt gaaer til foruden Herxeric.

Kom Slaver! Følger mig og Eders Herre.

Soliman.

Hvis det er ingen Drøm, og intet Blindværk,

Saa er Gulnare snart Aladdins Brud.

Slaverne.

Vor Sultan og hans Søn Aladdin leve!

De gaae ind.

Et prægtigt Marmor-Bad.
 Aladdin. Sandsigerinder
 opbarde ham usynlige.

Paribanou, deres Dronning.

Kom nu, min vakkre Yngling!

Nu Alt er tilberedt.

Alt, hvad dit Hierte ønsker,

Er efter Ønske fæet.

En sval og tielig Grotte

Nu herligt hvælver sig,

De slebne Marmorsider

Saa huldt omgive dig.

Paa Bunden strøet er bleven

Tiint Alabaster-Sand.

I Badet følger Rosen-

Og klart Lavendelvand;

Saa huldt det sig forened,

Da sit Bassin det fandt.

O see den klare Bølge!

Saa klar, som Diamant.

Her, paa din høyre Side,

Du lede kan en Bæk,

Den kiøtles giennem Villier

Og bag en Rosenbæk.

Her, paa din venstre Side,

En Anden strømmer ned,

Den Kummer ud fra Bierget,
 Og den er vild og heed.
 Nu, Elſkte! kan du blande,
 Saa ſom dig lyſter ſelv,
 Den kiolne Bæk, fra Dalen,
 Med heden Klippe-Elv;
 Og naar du da er tvættet,
 Og vederqvæget nok,
 Skal dine Lemmer rives
 Godt af en Jomfrue-Glof.

Aladdin.

Ha, ſkionne Stemme! Lad mig ſee den Mund,
 Den Gløite, hvoraf dine Toner ſtrømme.
 Hvi ſtiuler du dig, milde Roſenbuſt?
 Hvi ſtiuler du dig grumt, mens Nattergalen
 Godt ſynger giennem dine Purpurblade?

Paribanou.

Dvæg dig, min vakre Yngling!
 Ved Roſens milde Duft,
 Men ey forlang at ſue
 Og at omfavne Luſ.
 Vi ſtaaer for dig, men jordiff
 Er kun dit hede Blik,
 Det giennemborer Bæsnæt
 Flux, ſom et Dolkeſtik.
 Forlang da Intet mere.
 Du føler jo vor Magt!

Kun fielden frem vi komme
 I jordist Qvindedragt.
 Kun saare, saare fielden,
 Og mindst, som nu, min Ven!
 I Badet hos en afflædt
 Vetsindig Ungersvend.

Aladdin.

O Dval! i al min Belyst og min Glæde.

Han springer i Badet.

Sandsigerinderne sange.
 Skyller, hulde Volger! Skyller
 Rundt omkring de runde Muskler,
 Smidig gjør de stærke Gener,
 Styrk den friske Nervesaft!

Aladdin.

Hvordan? Det kom mig for som Volgen sang?

Sandsigerinderne.
 Kiølt er Blodets varme Purpur,
 Svølt er nu dit unge Hierte,
 Trist din sorte Haarlok glindser,
 Stig nu atter i din Kraft!

Aladdin.

Hvordan? Det kom mig for som Lusten klang?

Sandsigerinderne.
 Stig nu atter i din Kraft!

Aladdin.

Jeg stiger alt! Jeg stiger,
Uynlige, tilbedte, søde Piger!
Omfavner mig da nu! — O hvilken salig
Fornemmelse! Jeg tørres af Zephyrer,
Af lune Vinde fra en Gyldenlaf.

Paribanou.

Bringer nu i Badet ind
Skionhed, i sit Rosenkin,
Styrke, med sin lodne Krop.
Henter dem fra Fjeldets Top.

Styrke og Skionhed

Komme, ligeledes usynlige for Aladdin. Den Første med en
ter Svamp, den Anden med en Hyazint i Haand.

Styrke.

Stærk du er, men mere Styrke faaer du snart, o
Lyffens Son!

Skionhed.

Skion du er, men snart du bliver dog, Aladdin! mere
Skion.

Styrke.

Hvor min tørre Svamp dig river, sulsme dine Musk-
ler frem.

Skionhed.

Denne Hyazint uddanner, runder og forbinder
dem.

Styrke.

Her Naturen lidt har sparet, her maa Skuldren
brede's meer.

Skionhed.

Mere brunt dit brune Nie kunde vorde, som jeg
seer.

Styrke.

Bryttet er en fladt, men hvælves maa det dog med
mere Kraft.

Skionhed.

Med lidt mindre Rødme Rinden rødme maa, end den
har havt.

Styrke.

Ryggen maa jeg knudre mere, fuld af Gener sætte
den.

Skionhed.

Dine Læber maa fortyndes endnu lidt, min unge
Ven!

Styrke.

Dine Ankellodder mere stærke her sig vide
maae.

Skionhed.

Styrke! tænk dog paa det Hele. Der er nok, for
fakt at staae.

Styrke.

Rødne Haar omkring dit Hierte vidne skal om Kraft
og Mod.

Skionhed.

Dine hvalte Dienbryne vidne skal at du er
god.

Styrke.

Skionhed! huff, at det er ingen kierlig Pige, men
en Mand.

Skionhed.

Du har Ret. Med rolig Stolthed skal det sænke sig,
paa Stand.

Styrke.

Mere stærk om dine Lænder! Armen, som en knud-
ret Green!

Skionhed.

Mere rund om dine Hænder! mere smal om dine
Been!

Styrke.

Her jeg puffer i dit Hierte Kæmpeblod, en herlig
Drif.

Skionhed.

Her jeg smiler i dit Nie hellig Elskovs søde
Blif.

Styrke.

Bliv en Skræk for dine Fiender, bliv en Løve, gram
i Strid.

Skionhed.

Bliv en Lyft for alle Piger, bliv en Elsker, varm
og blid.

B e g g e.

Saadan har jeg nu begavet dig med alt, hvad jeg
formaaer.

Nu farvel, du raske Yngling! Nyd din friske Ung-
doms Vaar.

De forsvinde.

Sultanens Pallads.

Soliman. Aladdin.

Soliman.

Jeg takker Himlen og Propheten, som
Mig skienker sig en værdig Svigersøn.
Sast ubegribelig er Eders Rigdom,
Og Eders Skionhed sielden; stærkt og kiest
Og sindrigt sunkler Eders Ungdoms Dje.
O! I fortienner rigeligt min Dotter,
Derom er jeg forvissat. Mangen Anden
Faldt maaſkee paa at fritte Eder ud,
Om hvor I havde Eders Rigdoms Kilder?
Om hvor I vel var kommen fra? Og sigt.
Jeg gjør det ey; da hidtil I har dulgt det,
Saa har I ogsaa vist en grundet Aarsag.

J kiuler den, og det er ligemeget;
 Jeg seer jo hvad I har, hvordan I har det,
 Det veed jeg en; og veed jeg mere da
 Hvordan jeg selv og alle Adams Børn
 Vel har det? Det er nok at vide hvad,
 Kun Daaren spørger altid om hvordan.

Aladdin.

Min Sultan! Eders hulde Blisdoms Ord
 Neddryppe qvægende, som Morgenduggen,
 Fra Cedrens Top, ned paa den ringe Urt,
 Som fandt sit sikke Tilflugt i dens Lye.

Soliman.

Saa vil jeg da imorgen holde Eder
 Et prægtigt Bryllup, mine elste Børn!

Aladdin.

Skiont Bien ikke længes meer, min Sultan!
 Om Morgnen efter Rosens Honningbæger
 End jeg, af! efter hendes Favnetag;
 Skiont Græsset, flamt og nedtrykt af en Storm,
 I Matten ikke higer mere efter
 Den varme Straale, for at reise sig,
 End jeg, af! efter hendes hulde Blik,
 Saa ønske jeg dog gierne, elste Fader!
 Saa længe blot at sætte op vort Bryllup,

Til hist paa Gletten, ret for Eders Slot,
Jeg op fik bygget mig et lidet Pallads,
Hvor jeg modtage kunde først min Brud.

Soliman.

Det vil jeg ikke nægte dig, min Søn!
Hvor lang Tid mener du at bruge dertil?

Aladdin.

Saa lige kan jeg en beregne det,
Dog vil det sikkert ikke vare længe;
Ehi min Bygmester er en flygtig Mand.

Soliman

Saa blier det derved. — Følg mig nu i Raadet,
At jeg kan gjøre dig bekiendt, min Søn!
Med Gysens Pligter, og de Vorder, som
Du sønlig nu skal dele med din Fader.

Aladdin.

Al! maatte jeg kun have Styrke nok.
Dog, I skal styrke mig, og Eders Wiisdom
Skal gribe mig i Faldet, naar jeg snubler.

De gaae.

Nat. Den store Plads uden for Sultanens Slot.

Lampens Vænder

er bestieftiget med, i Hast, at opbygge det prægtige Pallads.

Den Første

Alt ligger dybt den faste Grundsteen, Grunden med.
Jeg murer hurtigt op, naar I kun skaffe Steen!

To Andre

Komme flyvende giennem Luften med store Steenmasser.

Her har du Stene nok! Tiint Marmor, melkehvidt,
Med blegblaae Aarer, som i Huden paa en Møe.
Vi hug det hurtigt af dybt under Caucasus,
Og ilte hid, og dog er Tiden alt dig lang.
En Glof Hyrdinder sad ved Biergets Blomsterfod;
I det vi svævede den Skionnefte forbi,
Saa rev vi Floret bort, og blottet hendes Varm,
Og vilde sammenlignet Marmoret med den;
Men hurtig giød om Varmen sig et Purpurflær,
Af qvindlig Bluesse; da raabte vi med Smil:
Bort Marmor er saa hvidt, Hyrdinde! som din Varm,
Men rødme sødt, som den, det mægter ingen Steen!

Den Første.

Hvo skaffer Kalk? Ha, Kalk behøver jeg! Saa kom.

To Andre med Kalk.

Her har du Kalk fra Bretland. Dybt vi søgte den.
Hvor den er hvid! men her dog lidt bestænkt med Blod.

I Nattens Mulm lod Kongen opbragt Hov'det slaae
 Fra Kroppen af en Vantro, som bespottet Gud.
 Ansgierrig' svang vi os om skumle Rettersted,
 Vi hørte Øren klang, da stænkte Blodet hid.
 Desbedre binder Kalken Her paa dette Sted.

Den Første.

Hvor faaer ieg mig mod Norden her en Hiørnesteen?

To Andre.

Her har du dig en Steen, en Steen, som holde kan.
 Vi tog den høit i Norden fra en Bønderflod,
 Som slæbte den fra Fjeldet til en Konges Grav,
 Der nylig kastet var. See! Stenen er lidt vaad.
 Det hærder den og gjør den uforgiengelig;
 Thi Folket græd derpaa, mens hen de slæbte den.

Den Første.

Hvo skaffer mig Sivater under Taget, her.

To Andre.

Vi hurtig os forvandlede Begge til en Hval,
 Og bruske dernæst om rundt under Havets Skum,
 Indtil i Syden, hist, vi stødte mod en De
 Af flettede Coraller og af Musling-Skiæl,
 Den knuste vi itu, og paa vort Hoved tog
 Den røde Jegang, med sit hele Glitterhæng.
 Det kan du flette nu og sætte om din Væg.

Den Første.

Hvor faaer jeg Perler nok og Edelstene fra?

So Andre.

Fra Demantsdalen her vi bringe dig et Pæs,
 Du veedst den er af steile Bierge stuttet ind,
 At ingen Dodelig kan flytte did sin God.
 Paa Bierget, rundt omkring stod der en Kiobmands Skot,
 Som ventede, haabesuld, paa Ornens Atterkomst.
 Du veedst, de binde Kiød fast rundt omkring dens Kloe,
 Naar nu i Dalen da den styrter vældigt ned,
 At mætte sig paa Slangar og paa andet Kryb,
 Saa klæber Diamanten sig til Kiødet fast.
 Hver Kiobmand har sin Rede, hvor han lurar paa,
 At ind hans Lykke, tung, skal komme slagrende.
 I dag bedrog vi dem. Vi tog hver Edelsteen,
 Med Rede, Orn og Alt; og lod de Stakler staae
 Og gabe hen i Veiret, uden Haab og Tangst.

Den Første.

Hvo skaffer Billedstøtter af en sielden Værd?

So Andre.

Her har du dem. Vi flet hen ad Italien,
 Der sad to Elskte i den maaneklare Nat,
 Og Bruden sang saa sødt til Mandens Citherspil,
 Skjult sad de, ved en sunken gyselig Ruin,
 (Man kalder den i Landet Herculaneum.)

Der dukked vi os ned, som Bildgæs i en Søe,
 Og bragte disse Støtter op fra Jorden hid.
 De vil vist pryde deiligt i den store Sal.

Den Første.

Hvor faaer jeg Guld nok fra, til at indfatte med?

To Andre.

Giv Tid! Her har du nok. Meer bruges sikkert en.
 Vi svang os giennem Afrika til heden Ørk.
 Det var en tielig Midnat; i det gule Sand
 Nedskinte Maanen guul, og gule Løver gik
 I Ørken rundt omkring, og grove Guldet op
 Med stærken Senekloe, af løse, fiøre Sand,
 Og legte Bold dermed, i flaren Maaneskin.
 Ei Ørne hentede vi fra Barbariet, hist,
 Da mens de aad dem op, saa tog vi Guldet bort.
 Saa store Klumper har du sikkert aldrig seet!

Den Første.

Hvor faaer jeg Silke nok, til disse Vægge her?

To Andre.

Fra China svæve vi, iust fra en Morbærskov.
 Mens Bækken risled hen i Maanens Sølvesskin,
 Spandt Silkeormene saa slittigt deres Væv.
 Jeg troer vist ikke, Ven! at du behøver meer.

Den Første.

Hvor faaer jeg Stolper fra, til denne høie Port?

To Andre.

Vi stige høit paa Taurus, for at see os om,
Da saae vi Elephanter dybt i Dalen gaae,
Som styndte sig at træde ned en Bondes Mark.
Did ilte vi, at straffe dem for dette Spil,
I det vi, som et Lyn, brød deres Tænder ud.
See, hvilke Stotter! Har du endnu Mage seet?

Den Første.

Jeg frummer lige dem, ved Midnatsmaanens Ild.
Hvor saar jeg Kobber fra at-tække Huset med?

To Andre.

Med Rhinen stod to store Leire fyldt med Mænd,
Med Harnisk, Hielm og Daggert, Spyd og Sværd
og Skiold;

Hvert Skiold var drevet Kobber, langt og blodigt rødt.
De tyktes gode os-at tække Huset med.

Chi tog vi sagte bort fra hver en Mand sit Skiold,
Skiont under Hov'det, som en Pude, tæt det laae.
Imorgen naar de vaagne har de intet Skiold,
Desmeer de stole maae paa deres skarpe Sværd.

Den Første.

Hvor finder jeg et Spir med Diamant besat,
Der værdigt er at kneise, her, paa dette Taarn?

To Andre.

En flodestiegget Konge hist paa Thronen sad,

Dg sov, med Sceptret bagvendt i sin venstre Haand,
 Dg rørte det i Søvn, som til Tidsfordriv,
 Imellem sine Slaver, at den sidste Rest
 Af Kraft og Orden svandt, og Alt blev Ruskomsnuff.
 Forbittret vred' vi Spiret af den matte Haand.
 Her vil det passe bedre, høit mod Himlen raft.

Den Første.

Dg fionne Spir! Kom med det! Snart er Alt
 fuldbragt.

See hvor i Natten, i den slumrende Natur,
 Solvmaanen spiller paa den hvide Marmor-Muur,
 Dg titter med sin Straale giennem Vinduet her;
 Mens Stiernen spiller høit i Spirets Demant-Skiær.
 Men stille! Morgnen pibler frem bag Volgen, fold,
 Dg skimter alt paa Tagets røde Kobberskiold.
 Hvor vil ey Dagen undres, naar den fæe faaer
 Den pludselige Borg, som stolt paa Jorden staaer.
 See Kupplen! hvor den høi og herlig hvælver sig!
 Kom! Bring mig Farve blaa, som Himlen blidelig.
 Dg duk i Havet, skynd dig, du! ved Sidons Strand,
 Dg bring en Purpur-Musling fra det dybe Vand,
 Saa skal jeg Roser male, som skal staae i Blod,
 Naar Blade hvirvler sig om Have-Rosens Fod.
 Her maler jeg Gulnare. Hvilken Svanebarm!
 D den skal giøre Son, og Sonnesønner varm.
 Den matte Oldings Blif skal paa det malte Taft

Gienstraale med et Glimt af sundne Ungdoms Kraft.
 See hvor hun smiler! Hurtig nu! Tuldender Alt!
 Hift er det lidt for bredt, her er det lidt for smalt.
 Saa! stille! Intet meer! Ha, skønne Harmonie!

Hanen galer.

Alle Aanderne.

Rodkammet Vægter goel. Nu er vor Tid forbi.

De forsvinde.

Sultanens Harem.

Gulnare

allene paa sit Kammer.

Den nærmer sig, den gyfselig Stund!
 Den nærmer sig; Alt! hvor mit Legem isner.
 O Himmel! hav Medlidenhed, og see
 Veldædig til den unge Hind, der staaer
 Bag Busken, zittrende; snart Eigrens Kov.
 See mine Kinder! langsomt falmet hen,
 Som Maanen, naar den blegnende forlader
 Sin trægge Horizont, og svimler gaaen,
 Som nylig purpurred, i det den seer
 Forladt sig i den tomme Himmelørk.

Ak, skionne Yngling! Saa skal jeg da aldrig,
 Ak! aldrig, aldrig ksee dig igien?
 D! det var alt en Drom, en Ahnelse
 Om Paradis. Du ranke Cedertræ!
 Som Palmeblade slyngte sig dit Haar.
 Dit Die var en Antelopes Die,
 Din Kind en frisk udsprungen Tulipan.
 Ak! Maanen skinner ey saa blid og klar
 Paa Himlens Firmament, som du paa Elskovs.
 Hvor er paa Fjeldet den fribaarne Fyrr,
 Der kneiser stolt og trodsende, som du?
 Og dog var Hyrdens Omhed i dit Blik,
 Og Elskovs søde Lue i dit Hierte.
 D! det var Alt en salig Drom. Du varst
 Den vennelsælle Engel Gabriel.
 Du kom og kysset' mig. Det var et Indsegl,
 Som sødt forbandt mig med den hvalte Himmel.
 Snart kommer Israfil og vinker mig,
 Den blege, sørgelige Dødens Engel.
 Ha! hvilken sølsom Stiebne ligner min?
 Nys sluppen ud fra Faren, ud fra Døden,
 Ved et fra Himlen nedsendt Underværk,
 Udrevet af den ækkle Brudgoms Arme,
 Et Dieblis i Elskovs Kavnetag — —
 Og nu igien — bortsolat, som en Slavinde,
 For Guld og Edelstene, til en Slave,
 En ringe, halvopløben, dristig Knab.

Jeg har en seet ham end. Snart er det Tid.
 O du, som kaldte dig min Elsker, Engel!
 Var en det hele Spil en Feberdrøm,
 Da trin herind! Trin kraftig paa din Fod,
 Som Elephanten stærk, som Tigren smidig,
 Som Løven stolt, som Hyacinten mild,
 Som Solen varm, som Maanen elskovsfuld.
 O vederqvæg mig med din søde Stemme,
 Der toner fra sin hulde Rosenhule,
 Som Feernes, fra Sommernattens Grotter.
 Omflet mig fast i dine stærke Arme,
 Du friske Epheuranke! lad, bag den,
 Mig hente Tryghed i dit Stierneblis,
 Godt ved dit Hjertes varme Purpurfilde!

Sultanen træder ind med **Aladdin**. Følge.

Gulnare forfærdet.

O Himmel! Kaster sig paa Knæ. Engel! du har hørt
 min Bøn?

Du redder andengang den arme Hind

Fra Leopardens Kloe? O Gabriel!

Pivsallige, forklarte Cherubim!

For min Skyld, andengang, forslader du

Almagtens Throne? Engel! tag mig med

Til Himlen, uden dig er Jorden tom.

Aladdin omfavner hende.

Min elskede Gulnare! Gode Brud!

Soliman.

Min Dotter! Kom dog til dig selv, min Dotter!
Hvad vil den underlige Vanvid sige?
Du var jo forberedt.

Gulnare.

Jeg forberedt?
Du havde jo bestemt mig for Aladdin!

Soliman.

Det er Aladdin her, som for dig staaer.

Gulnare.

Er du?

Aladdin.

Ja, Elste!

Soliman.

Fat dig da, min Dotter!

Kamelen staaer alt sadlet, tilberedt,
At bære, paa et udstrakt Floielsteppe,
Sin hulde Byrde til Aladdins Pallads.
Seer du en hist den store Marmorbbygning,
Hvor Fakler vifte i den mørke Nat,
Og slynger hen i Nattens Mulm den tunge,
Halvgiennemlyste Virakfye? Der staaer
Din blomsterkrandske Brudseleng.

Gulnare.

Og her

Min Brudgom?

Aladdin.

Elfte! ja.

Gulnare.

Og du Aladdin?

Aladdin.

Ja, Huldese!

Gulnare.

Og histet staaer dit Slot?

Aladdin.

Ney d i t, livsaligste blandt Qvinderne!

Der staaer dit Tempel, Kierlighedens Throne.

Gulnare.

Jeg veed ey om jeg drømmer eller vaager.

Men vaager jeg, da er jeg høist lyksalig,

Og drømmer jeg igien — o, søde Drøm!

Da følg mig i min Slummer dybt i Graven.

De gaae.

Soliman til sit Følge.

Giv flux nu til Altanen hist et Vink,

At de kan røre Pauker og Trompeter!

Gaaer.

A f r i k a .

M o u r e d d i n

siddet ved sit Bord; han har længe punkteret, endelig
lægger han Griffelen, træt.

Ha, Skiebne! hvi est du mig saa imod?
Min Haand er mat af sit forgieves Værk;
Mit Die stirrer starblindt, uden Nytte,
Hvorhen jeg vender Stregerne, er tomt
Og øde, som i afrikanske Sandørk. —
Ney! Aldrig var min Lykke mig saa nær,
Som da jeg troede mig at ene Lampen.
Forhadte Skiebne! Ha, fordømte Dreng!
Nu er dit jammerlige Legem Støv,
Og Elven fylder hvide dine Been. —
Ha! Skulde aldrig nogensinde da
Den fionne Lampe kunne worde mig?
Er intet, intet Forsøg mere muligt? — —
Og har ieg da forsøgt? — Vel veed jeg forud
At ieg kan aldrig bryde Hulen mere! —
Jeg vil en være mig det selv bekiendt:
Hidtil jeg affhyet har at see derhen.
Jeg vidste jo alt forud hvad ieg saae:
Et blegt, et blaat, et halvforraadnet Liig!
Nu er det opløst, og de hvide Been
Er intet Gyseligt og Ækkelt ved.
Bort, usle Svagthed! — Jeg vil see i Hulen.

Han punkterer og taber Griffelen af Forsærdelse.

O Himmel! Allah! Store Muhamed!

Han senderriber sine Klæder,

I Velstand! Færdig til at ægte en

Prindsesse! Lampens Eier! Slavens Herre!

Befriet ved Ringen, som jeg Rasende

Selv satte paa hans Finger? — Helvede!

Forbandelse! Forbandelse og Hevn!

Ha! hvilken Diebel blindte mig, og dyssed

Min Tanke, min Erindring, reent i Sovn?

Den Kiermede for Hulens Tryllerie,

Det vidste jeg, den anden Egenkab

Jeg kunde glemme, glemme den til nu!

Forbandelse! Forbandelse og Hevn!

Det er en gaaet rigtig til; en Engel

Fra Helvede har givet ham sin Bistand.

Forvorpne! Plat uduelige Dreng!

Du høster Frugten af min sure Glid?

Du plyndrer nu det Træ, som jeg har plantet?

Hindbad kommer.

Min Broder! Hvad betyde disse Skrig?

Du sidder ellers rolig paa dit Kammer,

Om Natten grublende og taus, som Uglen

Om Dagen, dybt, hvor Skoven mørkest er.

Hvad fattes dig? Hvad siger denne Blegthed?

Moureddin.

Imorgen reiser jeg til Ispahan.

Thi vild, med eet Ord: Lampen er paa Jorden!
 Og den besiddes af den usle Dreng,
 Som længst jeg troede død.

Hindbad.

Hvad siger du?

Noureddin.

Du est min Broder! Du har mig at takke
 For hvad du veed. Du kunde mere vidst,
 Ifald du havde Stadighed, som Klogskab.
 Imorgen bort jeg reiser ufortøvet,
 Som Jason efter dette gyldne Skind,
 Men Skiebne er mig avindsyg og grim;
 Thi sværg mig ved Prophetens Grav, ved alt
 Hvad helligt er, at du vil hevne mig,
 At du vil bruge al din Klogt, dit Mod
 Til mine Fienders Undergang og Død,
 Ifald jeg skulde bukke for min Skiebne!

Hindbad.

Jeg sværger dig som Broder og som Ven,
 At hvis du falder, skal en tørstig Tunge
 Og mere længes efter Vand i Ørken,
 End Hindbads Dolk efter Aladdins Blod.

Noureddin.

Her giver jeg dig denne Talieman.
 Nu er den sort, men blier, som Blod, den rød,
 Da har den varslat dig din Broders Død.

Gæter.

Hindbad efter et Ophold.

Min Broders Død? — Ha! Lampen er paa Jorden.
 Saa løgst du ikke, Moureddin? Saa var
 Det hele Eventyr da Sandhed dog?
 O Salighed at eye denne Lampe!
 For ham er ingen Skat og intet Harem
 Tilsluttet. Nej! Som en velslyktig Vie,
 Han svømmer i et Hav af lutter Straaler,
 Og suger Honning af hver sielden Blomst.
 O! hvad er Drab og List og Brodermord,
 Naar man for dem kan kiøbe sig en Skat?
 Det er den værd, fuld værd imellem Brødre!
 Gaae, skynd dig Moureddin, bring Lampen hjem,
 Og drøb dens Eyer! Her den samme Skiebne
 Gienmoder dig. Og er først Lampen min,
 Skal intet Hierneskind om Ret og Dyd
 Indblande Angst og Anger i min Fryd.

Aladdins Pallads.

Den store Sal. Aladdin og hans Brud.
 Soliman, Zulima, Beziren og Flere
 sidde til Taffels.

Soliman.

Jeg har endnu, saalænge jeg har levet,

En seet saa herligt og saa skönt et Pallads,
 Men sig mig, elskte Søn! da Alting dog
 Er fuldført med saamegen Klid og Kunst,
 Hvi er det ene Vindue da en særbdigt,
 Her midt i Salen?

Aladdin.

Store Soliman!

Min Sultan og min Fader! Alting skylder
 Jeg Eder's Godhed; til et svagt Bevis
 Paa min Erbdighed og Kierlighed,
 Saa lod jeg dette Vindue ufuldendt,
 At I, min Fader! kunde lade lægge
 Den sidste Haand derpaa, saa Bygningen
 Var nødt til, ligesom, at takke Eder
 For sin Fuldendelse.

Soliman.

En udtænkt Artighed.

Aladdin! Du henrykker mig. Imorgen
 Jeg strax vil sende mine Mestres hid.

Aladdin.

Lillader nu min Sultan, at et Chor
 Af Sangerinder og af Danserinder
 Forlyster os her under dette Maaltid?

Soliman.

Min Søn! gjør hvad du vil. Her er du Herre!

Aladdin giver et Vink. Strax aabnes en Bagder hvorigiennem der kommer en Glare **Sandsigerinder**, Nogle opkildrede til Dans, Andre med Instrumenter. I det de Dandsende begynder synge de Andre.

C h o r .

Rosens Tid er kommen! Bag det grønne Blad
 Svulmer den, og skiller Knoppen huldt sig ad.
 Lad da Strengen risle, som en Solverbæk,
 Lad da Stemmen tone, som en Fugl bag Hæk.
 Kierlighed opgløder al Naturens Barm;
 Selv den gamle Olding smiler elskovsvarm.
 Jorden bluffer op mod Himlen i sin Kraft,
 Lad da freidig sprudle Druens Purpursaft;
 Lad den hulde Væde, sunklende, som mild,
 Slukke huldt og tiolne Elskovs Rosenild.
 En Propheten vredes, mildt han smiler ned.
 Vinker hid, med Myrther, Viin og Kierlighed!

N o g l e.

Prise vil vi her med Sang, du hulde Vaar!
 Nu den bedste Rose i din Urtegaard.

A n d r e.

Giunger I Gulnares Deilighed og Priis,
 Giunge vi Aladdins Roes, paa samme Viis.

D e F ø r s t e.

Zephyr! har du viftet i min Roses Klust,

Da du bringer Elfkøys søde Balsamduft?
 Har du venligt bølget i de sorte Haar,
 Som, i store Ringe, sig om Skuldren flaaer?
 Har du stuet dig i Barmens glatte Speil,
 Svulmende, som Sneffens fulde Silkesail?
 Saae du hendes Hals, som Antelupen, hvid?
 Saae du Aftenstiernen sødt ved Skumringstid?
 Blandte du dig med den hulde Muskuslugt?
 Dvælte du og stirred ned i Elfkøys Bugt?
 Legte du, o Zephyr! med den hvide Krop,
 Med den smalle Fingers røde Fingertop,
 Lynde Karmosin-Drm. liig, paa hviden Sand?
 Kiølte du det unge Hiertes søde Brand?
 Svar mig, hulde Zephyr! Stands din Flugt og svar.
 Sødt beskrev hver Skønhed, du ombølget har!

De Andre.

Zephyr! Lie, og flye til Fredens dunkle Skov!
 Her vi svinge Heltens høie Priis og Lov.
 Skiont endnu hans Glavind aldrigklang i Krig,
 Hør dog, Verden! hvad vi her forkynde dig:
 Stiernen selv skal zittre for hans Landses Klang,
 Solen ønske skal at vende om sin Gang.
 Hesten wild skal trampe hen paa Ornenes Rov,
 Som en Carneol i Blod, dens røde Hov.
 Hver en Piges Haarlok sødt skal ønske sig:
 Var jeg dog en Lænke, til at fange dig!

Tvende Elementer, høist forskjellig hver,
 Blikke skal fra Heltens krumme Bredessværd:
 Vand, naar roligt kun det hviler i hans Arm,
 Ild, naar vildt det funkler om i Kampens Larm.
 Høit dets Tunge tale skal paa hvert et Tog,
 Dødens trodsende, uoverlagte Sprog.
 Hil dig, Ven! Din Hæder tolker ingen Kunst.
 Du skal staae i Ørken, som en Himmeldunst,
 Kraftig i den ædle Harm, og brunlig rød
 Klæbe til dit Sværd skal sig den visse Død.

Aladdin og hans Brud reise sig.

C h o r.

See! nu vandre de, af Elfvandsluen varm,
 Hen til Brudekamret, tierligt Arm i Arm.
 Hvilke Blomster ud maa springe, hvilken Flok!
 Naar sig Rose slynges til sig Blomsterstok.
 Skynder Eder, Piger! under Sang og Dands,
 Tag fra Brudens Iffe hendes Lilliekrands,
 Een med Pommeranzer sætter atter ned,
 At den tolker: Skionhed, Styrke, Frugtbarhed.

F i e r d e A k t.

Aladdins Pallads.

Soliman og Aladdin med Følge
bebæbnede til Jagt. Gulnare.

Soliman.

Saa herlig Alderdom jeg haabed en,
Skiont vant til Lykke, født af Fyrsteblood,
Og hoit bestemt for Thronen. Elskte Søn!
Hvad skal jeg først begynde at beundre?
Din Rigdom, Visdom, Elskov, eller Kiekhed?
Hvør findes Mage til et Slot, som dette?
Du snildt lod staae et Vindue ufuldendt,
Paa det jeg kunde sele Værkets Værd,
Naar selv jeg rørte det med kraftløs Haand.
Du bygged dette Pallads i en Nat —

I florten Dage var en Persiens Sultan
 Guldmægtig at faae gjort et Vindue kun.
 Og nu din høie Elskov til min Dotter,
 Din Wijsdom og din Klogtighed i Raadet,
 Dit gode Sindelag for mig, for Alle,
 Hvorved du vinder hele Landets Hierte;
 Og nu, hvad ligesom tilsidst med Høihed
 Forherliger det Alt og froner det:
 Din Tapperhed, der, som et kraftigt Lyn,
 Forfærdeligt, som øjeblikligt slog
 Rebellerne, og tæmte dem igien.
 Min Dotter havde Ret, da hun dig kaldte
 En Cherubim. Du est en Cherubim,
 Som staaer for Persien, som hiin for Eden.
 Kom nu, min Son! Det hule Jagthorn lyder,
 Og lokker os med fine underlige,
 Utydelige Suk, til dunkle Skov.
 Der har jeg rettet an en barnlig Krig.
 Den, som gaaer kief imod et oprørt Folk,
 For ham er Tigerjagt et Børnespil.
 Farvel, min Datter! Lev ret vel saalænge.

Gulnare.

Min elskte Fader! Elskte Husbond! af,
 Hvad vil I Ligen? Lad ham gaae i Skoven,
 Og giv ham en ubetænksom Ret,
 At sønderrive brat de bedste Hierte.

Aladdin.

Beslignet er din quindelige Frygt.
 Hvad der er smukt hos dig, som Qvinde, bør
 Vi veie op med hvad for Mænd er smukt.
 Og det er: Gødt at frydes ved din Frygt,
 Og en at agte den. Farvel, min Hustru!

Gulnare.

Naar kommer du igien?

Aladdin.

Imorgen, Elste!
 Hvis Tigren ikke sonderriver mig.

Gulnare.

Du spotter?

Aladdin.

Ja, som Faaret spottet Rosen,
 Fordi den ikke ogsaa kunde bræge.
 Farvel! Imorgen seer du mig igien.

Han gnaer med Soliman og sit Følge.

Moureddin. En gammel Kjøbmand.

Kjøbmanden.

Det troer jeg nok! en saadan Reise trætter.
Men, dersom I vil troe mig paa mit Ord,
Saa vær forsikkert om, I har en reist
For Intet. Persien er værd at see.
Det var den altid, nu dog meer end før,
Fra den Tid, som jeg sagde Jer, Aladdin
Erfaar og forherliger vort Rige.
Der er nu først det underlige Pallads!

Moureddin.

Ja, dette Pallads, hvordan hænger det
Med det ret sammen? Gjør mig klog paa det?

Kjøbmanden

langsom og rolig.

Hvordan det hænger sammen? Wie, min Pibe
Gik ud, den maa jeg tænde først igien;
Eet giores maa, et Andet en forsømmes.—
Hvordan det hænger sammen, kære Landsmand?
Ney, det er sandt! I er en Afrikaner.
Men ligemeget, Landsmænd dog for det,
Hvis ikke I er født i Maanen?

Noureddin.

Men,

Jeg er en Jordbeboer, Ven! som I.

Købmanden.

En Muldvarp! Nu, din Skaal, min Broder!

Gid du maa længe rode om endnu

I Mulm og Mørke; nu og da imellem

Opfikke Næsen lidt mod Solens Lys,

Men strax forbluffet dukke ned igien,

Og rode flittig til du bliver træt.

Jeg er det alt, min gode Ven! Min Tid

Er snart forbi.

Noureddin.

Saa spild den ikke da;

Men sig, som sagt, hvordan det hænger sammen

Med Prinds Maddins underfulde Pallads!

Købmanden.

Ja, det er sandt! Smøger. Hvordan det hænger
sammen?

Oh nu! det hænger meget herligt sammen.

Fortræffelige tykke Marmorstene.

I ryfter ikke Muren fra hinanden,

Min gode Ven! Det staaer jeg inde for.

Noureddin ufaalmodig.

Men —

Købmanden.

Men hvordan det ellers hænger sammen!

Ja ! Det forstaaer jeg mig en mere paa,
 End hvordan nylig min Tobak gik ud,
 Og hvordan jeg fik Ild i den igien.

Moureddin.

Men —

Kiobmanden.

Hver har saa sit eget Lune, seer I!

En bygger langsomt op, og sammenskraber
 Materialier fra alle Kanter.

Naar det er giort, saa gaaer det med en Muren;

Men dog forhafter man sig ikke derfor,

Man spiser Frokost, Middags-, Aftensmad,

Dog alt imellem, og gaaer smukt tilsengs,

Til rette Tid, hver Nat, naar man er sovrig.

Er Noget muret alt for galt, saa rives

Det ned igien; og saadan fares fort,

Til ey det taaler meer at rores ved.

Naar det er giort, saa kommer en Polerer

Og glatter Alt, og saa er det istand. —

En anden, loierlig naragtig Karl

Blier født til Verden, som en Spindelvæv!

Han haler Altting af sig selv, og hviler

En for den hele Bygning færdig staaer;

Og det er giort mens en fornuftig Mand

Taaer tændt og roget ud sin Morgenpipe.

Det maa man aldrig nu fortryde paa!

Hver følger saa sin egen Siels Natur.

Moureddin.

Saa denne Bygning blev saa hurtig færdig?

Kiøbmanden.

Det kommer an paa hvad I kalder hurtig.
Troer I, den stod der i et Dieblif,
Saa kreb Aladdin langsoomt, som en Snegl;
Ehi han behøved fast en Nat dertil.

Moureddin.

Kun Een?

Kiøbmanden.

Kun Een? — Hvad tænker I, min Ven!
Om Muhamed, vor hellige Prophet?
I sætter ham dog over dette Pallads?

Moureddin.

Naturligviis.

Kiøbmanden *tert.*

Da tør jeg sværge paa,
Hans Fader brugte en en Nat engang,
Til at faae ham istand. Det var dog mere!

Moureddin.

I slemter!

Kiøbmanden.

Ney, min Ven! Jeg slemter en. Lægger Piben.
Hvad vil I bryde Jer om Sammenhængen?
I seer det hænger sammen; det er nok.
Gior, hvad I, som en Adams Søn, kan giøre!
Gaae hen og see. Lad en Tiert Die blindes!

Og fast det ey blot paa en enkelt Gienstand.

See paa det Hele, saa paa hver en Deel,

Og dernæst atter hurtig paa det Hele.

Jeg vædder, Ven! I faaer saa stor Respekt

Da for Bygmesteren, at tydeligt

I føler Eders Uformuenhed,

Lil ind at sætte Jer i hans Ideegang.

Noureddin.

Kan man da faae det smukke Slot at see?

Købmanden.

Ja, naar han kommer hjem. Det nægtes Ingen.

Idag og Morgen er han rundtomkring

Paa Jagt, med Soliman, sin Svigersfader.

Noureddin.

Jeg takker Eder for god Efterretning.

Nu maa jeg tage Afseid. Jeg er træt.

Købmanden.

Det er naturligt. Lev da vel, min Ven!

Børnøi Jer godt i Byen, mens I er her.

G a d e.

Noureddin. Estræ derpaa En Kobbersmed.

Noureddin.

Nu veed jeg det! Ved Lampen har han Slottet.

Sigt herligt Slot er ifkun Lampens Værk.
 Og Lampen er paa Slottet, en paa Jagt
 Med Eyeren. Det sagde mig min Kunst.
 O du Letsindige! Jeg kiendte dig.
 Henslængt i Salen, i en Krog, bag Pillen.
 Jeg haaber at mit Anslag vel skal lykkes,
 Hvis ikke er der altid flere Midler.
 Her boer en Kobbersmed, her maae jeg ind.

Kobbersmeden.

Ih see god Dag, min allerbedste Ven!
 Er det mig selv, som her Besøget gielder?

Moureddin.

Ja, Mester!

Kobbersmeden.

Nu, det er mig grumme kiert.

Dernæst maa jeg fremdeles spørge: Kommer
 I her til Bennen eller Kobbersmeden?

Moureddin

Til Kobbersmeden.

Kobbersmeden.

Bravo, fiere Mand!

Det seer jeg tusind Gange heller end
 I kom til Bennen. Ak! Besøg af den Slags,
 Dem kiender vi: Saa skal de have Frokost,
 Kahve, Tobak, Opvartning, og deslige.
 Ney, bedste Mand! da maa jeg lide den
 Som kommer smukt til Kobbersmeden; ham

Skal jeg ey søde, han skal søde mig.
 Bliv ikke bange, jeg vil ikke slaae Jer!
 Men sig mig bare hvor I sit at vide,
 At her i Gaden var den gale Smed?
 Thi jeg har endnu ikke hængt mit Skildt ud;
 Det nye, atfige, thi det gamle hænger
 Endnu, som det har hængt en halv Snees Aar;
 Men Regn og Slud har sliffet det saa reent,
 Som Hunden sliffer en Tallerken. Ha! ha!
 I seer jeg er en Digter, en Poet!
 Kan giøre Pignesser om Regn og Hunde.
 Ha ha ha ha! Bliv I kun ikke bange!
 Til Kobbersmed har jeg dog meest Genie.
 Men hvem har sagt Jer, at jeg boede her?

Noureddin ter.

Glet Ingen. Folk kan ikke høre her
 I denne Gade, altsaa ikke svare.
 Jeg vædder, der er ey i hele Gaden
 En eeneste complet, heel Ørehinde;
 Det har I sørget for, min gode Mand!
 Men da jeg kommer nys fra Barbariet,
 Hvor kun der brøler Lover, Varder, Tigre,
 Og altsaa har min Horelse endnu,
 Saa vidste ieg strax hvor I boede henne,
 En fem, sex Gader herfra; jeg behøved
 At gaae kun, som I indseer, efter Lyden.

Kobbersmeden afrides.

Den Karl er fiffig. Heit. Allerbedste Mand!
 Det er ey mig, jeg tier, som en Muus;
 Men det fordomte Kobber har den Bane,
 At fraale, som det fik en Kniv i Halsen,
 Og jeg maa banke det saa tit jeg vil,
 Saa faaer jeg det dog aldrig til at tie.

Moured din.

J fulde engang prøve med det Gode,
 At bringe det til Artighed, og lade
 Det staae ubanket.

Kobbersmeden.

Ney, den Læremaade

Forstaae vi os ey paa i Alfen.

Jeg vædder, hvis jeg følger Eders Raad,
 Saa ægrer min Koldfindighed det saadan,
 At det bespyer sig med den grønne Galde,
 Og er istand til at forgifte Folk,
 Som rører ved det. — Men til Sagen nu da!
 Hvad kan jeg tiene Eder med? Hvis J
 Vil givtes, sætte Boe, saa kom til mig!
 See her er Kaffekander, Themasfiner,
 Bradpander, Kasseroller, Suppekiedler,
 Og Eblekivepander; vel fortinnet.
 Skal J til Feldts? Jeg smedder Hielm og Harnisk,
 Saa godt som Potter og som Bradepander.
 Hvo Eet kan giøre, giør det Andet med.

Er I en ganske vel, lidt Patient,
 Og ønsker et Stikbækken? Kom til mig!
 Jeg har hvad nogen Moders Siel forlanger.

Moureddin.

Jeg ønsker mig en halv Snees Kobber-Lamper.

Kobbersmeden.

Enh!! Lad os tale sagte, bedste Ven!
 Jeg har en Naboe, som er Enhsestøber,
 Han hader Lamper meer end Pestilenz.
 Kom I med mig, op i mit Magazin,
 Der skal I Lamper faae, som lyser bedre
 End Maanen og Planeterne paa Himlen.
 Utsige naar der først er Olie i dem,
 Og Væger, og naar Vægerne er tændte.

Moureddin

Saa gaae vi denne Vej?

Kobbersmeden.

Ja, bedste Mand!

Tag Jer iagt for Trinnet. Smudsk Jer en
 Paa Væggene; husk, I er hos en Smed!
 Her op ad Trappen! Stød jert Hoved en
 Mod Vælsken under Loftet. Nu kun frisk!

De gaae.

Gulnares Kammer.

Aften, under Solens Nedgang. **Gulnare** sidder ved
det aabne Vindue med sin Cithar og synger :

Cithar! lad min Bøn dig røre.

Høre lad din hulde Stemme!

Glemme skal jeg da min Kummer,

Gødt i Slummer skal du dyse

Al min Frygt, og Dret kysse

Med din hulde Strengesklang.

See den blide Aftenrødme!

Gødme dufter Rosens Blade.

Glade Bølge Maanen føder.

Hvor den møder paa sin Bue!

For, i Nattens fromme Lue,

Læs at høre Elskovs Sang.

Tolk min Elskov, høi og herlig,

Kierlig skal min Stemme følge.

Dølge skal den en min Klamme.

Skiont kun stamme kan min Læbe,

Elste Cithar, lad os stræbe,

Begge paa forskiellig Viis.

Medens Aften-Purpurstunden

Lunden smilende forgylder,

Tylde Sang de dunkle Kroner,
 Toner Nattergalens Vise.
 O saa pris! saa lad os prise,
 Hvad der kræver Alles Pris.

Men hvilken underlig
 Ahnelse ængster mig?
 Storm! ha hvi brummer du?
 Sang! hvi forstummer du?

Himmel! har Tigris Kloe
 Myrdet min Lyst og Roe?
 Stødt ham i Skoven ned?
 Grumme Forbovenhed!

Angest! hvi ulmer du?
 Hjerte! hvi svulmer du?
 Glæde! hvi svinder du?
 Taare! hvi rinder du? —

Gulnares Amme

Kommer ind, seende af alle Kræfter.

Ha ha ha ha! Nu er jeg dog en gammel
 Udlevet Kone — Ha ha ha ha ha!

Gulnare.

Er det at lee af?

Ammen.

Ney, at græde over!

Men deraf leer jeg heller en, min Dotter!
 Men, kiere Barn! ha ha! Jeg leer, ha ha!
 Jeg leer af hvad der er saa latterligt,
 At jeg har aldrig i mit hele Liv
 Leet, med saamegen Grund. Ha ha ha ha!

Gulnare.

Hvad er det da?

Ammen.

Tænk, Barn! Af gode Gud,
 Den burde sørge, som har meer Forstand.
 Det arme Skrog! Det er dog rigtig tungt,
 At miste sin Forstand. Ha ha ha ha!

Gulnare.

Ja, sikkert er det tungt, min gode Moder!
 Dag Ederis derfor smukt i Agt. Hvad er det?

Ammen.

Her gaaer en Mand, her nede, midt paa Pladsen,
 Han har en Kurv paa Armen, fuld af Lamper,
 Af splinternye, smukke Kobberlamper,
 Dem sælger han. Ha ha ha ha ha ha!

Gulnare.

Der seer jeg endnu ingen Galskab i.

A m m e n.

Nu, giv mig Tid. Vel sandt, mit Barn! at sælge
Er ikke dumt, det er fornuftig handlet,
Istald man profiterer ved sit Salg,
Men veed du hvad han fordrer for en smuk,
Nye Kobber-Lampe?

G u l n a r e.

Nen.

A m m e n.

En irret Gammel.

G u l n a r e.

En irret, gammel Kobber-Lampe, for
En nye, som der er smuk og vel polert?

A m m e n.

Ja, Barn! Maa man da ikke see, mit Barn?

G u l n a r e.

Umuligt!

A m m e n.

Hvad? Bie lidt. Der kommer han.

Nu staaer han lige for dit Vindue; lyt

Nu efter, skal du høre. Hør nu efter.

Man hører Moureddin ude paa Gaden raabe: "Hvo vil
sælge gamle Kobber-Lamper for nye?"

A m m e n.

Der hører du! Han sælger egentlig

En nye, han kjober ifkun Gamle for dem.

Du gode Himmel! Der er dog i hele
 Naturen Ingen, der kan drive det saa
 Vidt i Forryktthed, som et Menneske.
 Hvor strunk han staaer! hvor listig han seer ud!
 Som om han tænkte ret at snyde Folk.
 Du arme Stakkel! Gud forbarme sig!
 See hvor han stotter herop med sit Nie!
 Min søde Datter! hør, jeg faaer et Indfald:
 Forleden, da jeg vilde rydde op,
 Saa sandt jeg, bag den smukke Billedstøtte,
 Hift, i den store Sal, en gammel Lampe,
 Indstøppet i et Hul. Jeg lod den ligge;
 Jeg vidste ey om een af Slaverne,
 Tilfældigviis, der havde lagt den hen;
 Kort sagt, jeg glemte det. Men hvis du nu
 Har intet derimod, mit kiere Barn!
 Saa vil jeg give Lampen til en Slave,
 At han kan løbe ned og kiøbslaae med den,
 Her, lige for dit Vindue. Maaſkee
 Det gjør dig oprømt, gode Barn! Det lader
 Som ey du juſt var i det bedste Lune.

Gulnare.

seer ud af Vinduet.

Det er dog underligt. See! hvor han sælger
 De smukke nye Lamper, for de gamle,
 Og seer herop, som om han vilde sige:
 Har du ey ogsaa lyst? Min gode Amme!

Hvis det kan more dig, saa gjør det kun.

Mig vil det neppe muntre.

A m m e n.

Siig ey det. Gaer.

Gulnare

staaer længe og betragter Troldmanden.

Det Menneſke har noget i ſit Anſigt,

Som jeg ſkal kiende. Skummel ſeer han ud!

Den arme Staſſel! Det er intet Under,

Banvittig er han. Det er godt at mærke.

Men — jeg er dog et Barn! Et ægte Barn!

A m m e n kommer igien.

Nu har jeg givet Slaven Lampen. Paſ nu

Kun paa, ſaa kommer han om lidt.

Gulnare.

Min Moder!

Hør! finder du ey, at den gale Mand

Har noget ſælleds med et andet Anſigt,

Som er dig vel bekiendt?

A m m e n.

Nej, fiere Barn!

Du veed, jeg lever meget indgetogen,

Har endnu ey ſeet Stadens Daareſiſte.

Der findes viſtnok Folk, ſom er ham lige.

Gulnare.

Erindrer du det ſmukke Eventyr,

Som min Aladdin har fortalt, engang,

Om Drengen, som en lumsk og grusom Trolde
 Ind vilde slutte i en Marmorhule,
 Da ey han vilde give ham sin Skat?

Ammen.

Vel gjør jeg det. Det Eventyr er smukt;
 Men hvad har det vel hermed at bestille?

Gulnare.

Du veed, jeg fra min Barndom har den Bane,
 At forestille mig hver Ting, der næpnes,
 Udtrykt ved noget, som jeg kiender. Tales
 Om Folk, saa er det Folk, som jeg har seet,
 Og Stedet har jeg ogsaa været paa.

Saaledes — skiont jeg veed, at kun det er
 Et Eventyr, og intet Virkeligt, —

Har jeg ved Drengen altid tænkt mig dog
 Aladdin. — Du maa ikke lee mig ud!

Men Trollden gjorde jeg mig selv; og er det
 Ey underligt? det Billed, som jeg saae,
 Er netop denne Mand aldeles liig.

Ammen.

Det er en Hændelse, mit kiære Barn!
 Det kommer, seer du vel, dig kun saa for.
 Men stille! Der er Slaven med sin Lampe.
 Ha! nu vil Løjerne først ret begynde.

See kun hvor Glæden spiller ham i Diet,
 Den gale Mand! Ak, vi maa takke Gud,
 Som ikke er berøvet vor Forstand.

Han byder selv ham vælge. Seer du vel,
 Nu er alt Kiøbet sluttet. See! nu gaaer
 Den Gale bort, forfulgt af Drengene.
 Han seer sig ikke om engang. Han gaaer
 Alt hvad han kan, som om det ey var ham.
 Nu dreied han om Hjørnet. Borte er han!

Seer paa Prindsessen.

Du gode Gud, mit Barn! Hvad fattes dig?
 Du bliver bleeg og skielver.

Gulnare.

Kiere Moder!

Jeg veed det ey. En uforklaaret Rædsel,
 En underlig —

A m m e n.

Vie lidt, mit Barn! Vie lidt!

Jeg skal vil hente os et Campher-Pulver.

Ved sig selv i det hun gaaer.

Du gode Barn! Jeg mærker nok paa Alting
 Hvad Klokken alt er slaaet, min Gulnare!
 Nu! Det er unge Folk. Det bør saa være.
 Hun er en deilig Kone, Han en Karl
 Der ikke staaer, som Saladdin, og fryser
 Paa Taget hele Natten. Ivertimod!
 Den hele Sag, den har sin Rigtighed.
 Du lille Dievleunge! Ha, hvem skalde
 Vel have tænkt deslige Ting om dig,
 Den Tid du laae med Duffen ved mit Bryst?

Nu Det er eengang saa Naturens Orden.
Hver Alder leger med sin egen Dufte.

Gaaer,

Gulnare

sætter sig ved det aabne Vindue, med Haand under
Kind, og stirrer hen i Egnen.

Den skionne Sol er dalet dybt bag Skoven,
Dg hiffet luer Maanen blodig nu.
Den røde Aftenfund er bleg forsvundet,
Alt hæve Mattens kolde Vinde sig.
Fra Horizonten trækker Skyen frem,
Dg mørkner Himlen til en Fængselhvælving,
Et Gravecapel, hvor hist og her en Lampe
Mat lyser med sit blege Zitterskin.
Den skionne, store Dagens Lampe svandt,
Dg Rosen lukker sig, og Skoven skuler,
Dg Slangen kommer frem af sine Huler.

Blid Mark. Nat, Storm og Regn.

Moureddin

midt paa Marken med Lampen i Haand.

Nu har jeg den! Nu har jeg den! Jeg har den!
Her har jeg den, her, i min høyre Haand!

Dig vil jeg vise den, du blege Stierne!
 Du sidder alt for høit og alt for fast,
 Til at du skulde komme ned, og vriste
 Den dyrebare Skat ud af min Haand.
 Saa see da, Stierne! fra din brustne Skye,
 Du Eneste paa hele Himmelfrummet,
 See, her er Lampen! dette grønne Kobber,
 Hvorom min Finger knuger sig med Krampe,
 At ey, letfindig, jeg skal tage den,
 Som hiin Enfoldige. Nu er det Nat!
 Nu er det Midnat, mørkt, som i en Grav.
 Naturen er mig gunstig, hyller mig
 Ind i sit sorte Klæde, for at Intet
 Skal røbe mig. Velan da! Nu kun frist! —
 Jeg skielver! Jeg begriber ey min Magt.
 Ha! mon det ogsaa er den rette Lampe?
 En Isnen giennemløber min Veer.

Seer sig omkring.

Jeg er dog ene? Nu velan, en Prove.

Han gnider stærkt paa Lampen.

Lampens Mand

Lader sig sige tilsyne.

Nu! hvi gnider du saa voldsomt? See, jeg lystrer
 jo dit Vink.

Naar du bruger mig og kalder, kommer jeg, som Ly-
 nets Blink.

Ikke er det mig allene, men hver anden Lampens
 Aand,
 Bukker sine Knæ og lyder den, som Lampen har i
 Haand.

Noureddin

taber Lampen af Forstrækkelse. Aanden forsvinder;
 han griber den hurtig igjen.

Tøv lidt! Jeg har den atter i min Haand.
 Lampens Aand.

Jeg tøver.

Noureddin.

Est du den vidtberømte Lampens Aand?
 Lampens Aand.

En berømt. En Hemmelighed!

Noureddin.

Jeg taler over mig. Saa sig mig da,
 Kan du udrette alt, hvad jeg befaler?
 Lampens Aand.

Det har jeg sagt.

Noureddin.

Du taler ifkun lidt!

Lampens Aand.

Men handler mere.

Noureddin.

Som naar jeg for Exempel var saa dristig
 At bede dig — bliv ikke vred, — jeg spørger, —

Et Spørgsmaal er jo en uskyldig Ting, —
 Som naar jeg for Exempel var saa dristig,
 At bede dig forflytte mig, med samt
 Aladdin's Pallads, med hans Brud og Alt,
 Til Afrika?

Lampens And.

Saa led jeg flux din Villie.

Noureddin glad.

Saa let?

Lampens And mer.

Som Tigren knække kan en Villie.

Noureddin.

Saa gjør det da, i Kraft af Lampens Magt!

Lampens And.

Det er saa hurtig giort, som det er sagt.

Han forsvinder med Noureddin.

Sultanens Pallads.

Morgen. Soliman staaer op fra sit Leie.

Det er en deilig Morgenstund. Aladdin!

Du havde Ret, hvi troede jeg dig en?

Du blev endnu en Dag paa Jagt, og mig

Drev Skyerne og Regnen hjem igien.
 Mon vel min Dotter alt er staaet op?
 Du fiere Bane! Alt jeg hver en Morgen,
 Gaasnaert jeg staaer af Sengen, hen skal ile,
 Og stirre paa det skionne Pallads, faae
 En Hilsen, hist, af mine Børn, fra Vinduet —
 Det styrker mig til hele Dagens Arbeid.

Han gaaer hen til Vinduet og seer ud.

Hvordan? O Himmel! Gover jeg endnu?
 Gaaer jeg i Dromme? Har jeg mistet Synet?
 Men, hellige Prophet! Jeg seer forresten
 Jo Alting tydeligt. — Der staaer min Seng!
 Og her er Vinduet, Gaden her, og hist
 Er Husene. Men Himmel! Hvor er da
 Aladdins skionne Pallads, og min Dotter?

Han falder. Den vagthavende Officer træder ind.

Soliman.

Hør Casem, kan du sige mig, min Søn!
 Hvor staaer min Seng?

Casem.

Stormægtigste Monark!

Din Seng?

Soliman.

Ja, ja! Min Seng. Har du en hørt det?

Casem.

Der staaer den.

Soliman.

Godt! Og viis mig nu mit Vindue.

Casem.

Der, store Soliman!

Soliman.

Og Vindvesposten?

Casem.

Og Vindvesposten?

Soliman.

Ja, og Vindvesposten!

Casem affides.

U! Persiens Monark har tabt Forskanden.

Der, store Sultan!

Soliman.

Godt. Men da du seer

Saa grant, og undres over mine Spørgsmaal,

Saa viis mig det, som dog er meget større,

End alt hvad hidtil du endnu har seet:

Hvor staaer Alladdins Pallads?

Casem

peger hen til Vinduet uden at vende sig.

Der, min Sultan!

Soliman.

Hvor? Støder til ham. Vend dit kloge Hoved om.

Casem.

Der. — Ha! —

Stormægtigste —

Soliman.

Hvor er Aladdin's Pallads,
Selvtillidsfulde Østers?

Casem.

Himlen veed det!

J Aftes stod det der. —

Soliman.

Gaae! Hent Beziren
Paa Diebliffet. Lad ham komme flux!

Casem.

Just, som J kaldte, kom han op ad Trappen,
Det er alt Divanstid. Der kommer han.

Beziren træder ind. Casem gaaer.

Soliman.

Bezir!

Beziren.

Min store Sultan! Er J syg?
Hvad er der mødt det stolte Persien?
J bluffer! Eders Dine rulle vildt!

Soliman.

Gaa veed en heller J hvad der er skeet?
Gif J Aladdin's Pallads en forbi?

Beziren

Jo, store Sultan! som jeg altid gjør,
Naar Migten kalder mig for Eders Throne.

Soliman.

Og I blev intet vaer?

Beziren.

Glet intet, Herre!

Soliman.

Ved Mekka og Medina, I har Ret!

Ehi der var ingenting at blive vaer.

Men — hvad jeg meente — mærkte I da ingen,

Glet ingen, usædvanlig, for Forandring?

Beziren.

Oprigtig talt, min ædle Herre! hvergang

Jeg gaaer til Eders Divan, har jeg altid

Saa mange Ting at tænke paa, at ey

Jeg skotter hen til Siden; for at intet,

Paa nogen Maade, skal adsprede mig.

Desuden veed I jo — jeg har ey dulgt det —

Soliman.

At dette Pallads var en Torn i Niet?

Velan da, den er taget ud, den Torn!

Og til Beviiis derpaa, seer I langt længer

Med det helbredte Die nu end hidtil.

For saae I ligesom mit Slot et Pallads,

Nu kan I stirre hen i Horizonten.

Beziren seer ud.

Ha!

Soliman.

Nu Bezir? Har I vel Mage seet?

Beziren

fatter sig af sin Forundring.

Om jeg har Måge seet, min elskte Herre?

O ja, det har vel jeg, saavel som I.

Soliman.

Saavel som jeg?

Beziren.

I saae jo, at det stod der.

Var det da meer begribeligt, end hvordan

Det nu er svundet, hurtig, som det kom?

Nu kan jeg tale. Mig er denne Sag

En sælsom; godt den stemmer med det Hele.

Aladdin er en Trolldmand, det er klart;

En nedrig Trolld, som grumt misundte mig

Min Lykke. Derfor ængstede han min Søn,

Betog ham snild sin Hustru's Kierlighed,

Forblindet Eder med sit Tryllerie,

Gik hende i sin Vold — og nu, da han

Er fied af denne Leeg, er Alt forsvundet.

Soliman.

O Allah! Allah! O min Dotter! O!

Beziren.

Ulykkelige Fader —

Soliman.

O, min Dotter!

Beziren.

Er ogsaa hun?

Soliman.

Hun! Alt! Min Dotter, o
Min Dyesteen! Min Stoltthed og min Glæde,
Han græder.

Beziren.

O! hvilket rørende, ynkværdigt Syn.
Den stolte Majestæt af Persien
Ufriver sine Haar med vredne Hænder,
Maa sælde bittre Taarer, som et Barn,
Og kaster sig i Støvet, som en Slave. —
Har I da intet Nys om, hvor Aladdin
Er flygtet hen?

Soliman.

Den nedrige Bedrager!
Han vilde blive denne Dag paa Jagt,
For ey at følge mig. Alt er forgieves.

Beziren.

Hvem veed? Man kan, man bør forsøge Alt.
Jeg vil befale strax en vældig Flok
Af Eders Vagt, at giennemstreife Skoven,
Og hvis de finder ham, at bringe ham
For Eders Throne.

Soliman forbitret.

Ikke for min Throne!

Isald han findes, (som han ikke gjør)
Men hvis han findes, og han skaffer ey
Min elskte Dotter atter strax tilbage,

Da bind ham fast, og bring Forræderen
 Til Ketterstedet, at hans frække Blod,
 I det det flyder under Bødlens Sværd,
 Kan gyde Kiøling i min Smertes Bunde.

Bejren gaaer.

En fyggefuld, venlig Plads, dybt inde i Skos-
 ven. Aladdin ligger sovende i Græsset under
 et stort Træ; tæt forbi ham løber en Bæk.

L y m p h a

en lille Pige, blaat Klædt, kommer seilende ned ad Bækken
 paa et Skræppeblad, med en Sivblomst i Haanden,
 syngende :

Det raaer jeg dig, Folge!
 At sagte du rinder,
 Med Kiøling i Folge,
 Imellem Kierminder;
 At medens du kysser
 Den grønne Strand,
 I Sovne du dysser
 Den deilige Mand.
 Nu veed du min Villie.
 Styd sagte din Bugt,

Bag Rose, bag Lillie,
 Gaa venlig og smukt.
 I venlige Vaar du
 Skal venligen trille,
 Hvis ikke saa faaer du
 Med mig at besille!

Hun flaaer bister ned i Bølgen med sin Blomst.

Zephyr

Kommer ridende giennem Lusten over Blomsterne paa et
 Rosenblad, i en Selvmors Florkiole,

Hup! Hup! I Gallop,
 Med lustige Hop.
 Bring, som du kan bedst,
 Husvalende Duft
 I luttrede Lust,
 Min bølgende Hest!
 Rødfare! min Ganger,
 Du har jo en Vinge!
 Hør Bogenes Ganger!
 Lad muntert dig svinge
 I Cirkler og Snirkler,
 I Fald og i Stigen.
 Ak! seer du en Vigen,
 Der seiler saa tryk,
 Hift henne ved Hækken,
 Gaa freidig paa Bækken,

Paa Blaaflaars Kyg?
 Saa skynd dig, men tyst!
 Rid let! lad os prøve
 Om en vi kan rove,
 Umærket, et Kys.

Han sniger sig bag paa Lympha og kysser hende.

Lympha.

Af Bephyr! din Skielm,
 Med Skjold og med Hielm,
 Paa kneisende Ganger,
 Med ilende Gang,
 Ved jublende Gang
 Af Skovenes Ganger,
 Du vovede, stærk,
 Det rædsomme Værk
 Dig bag paa at snige,
 Hvor Bølgerne trille,
 Og kysse en lille
 Vaarpassende Pige?

Bephyr.

Af, Lympha! min søde,
 Min elskede Moe!
 Saa skal jeg dig møde
 Her midt paa en Søe?

L y m p h a.

Du toffede Dreng!
 Naar saae du mig andet,
 End netop paa Vandet,
 Min Bugge, min Geng?

Z e p h y r.

Saa stands dine Bover!
 Siig: Prrr! til din Kerre!

Bliber Aladdin baer, og siger sagte:

Men hvem er den Herre,
 Hift henne, som sover?

L y m p h a.

Den Kionnefte Mand
 I Persiens Land.

Jeg sidder just her,
 For Volgen at byde,
 At ey den Skal bryde
 Hans Rolighed, fier;
 Men sagte sig tumle,
 Og vuggende gynge,
 Og glidende mumle,
 Og rislende rusle,
 Og kierligen synge
 Et sødt Wiffelulle.

Z e p h y r.

Alf, Lympha! saa vil
 Jeg ey dig forhindre.

Hvor sødt er dit Spil!
 Hvor Vinene tindre!
 Min Hest vil jeg spore,
 Og ride derhen;
 Omflagre din store,
 Din sovende Ven.
 Sig Ethren skal blande
 Med Rødfare's Duft,
 Og kisle hans Pande
 Med kiolige Lust.

Han rider hen og' svinger sig et Par Gange ober Aladdin,
 men passer i Ibrigheden ikke paa, saa at han steder
 mod hans Næse og styrter af Hesten. Aladdin gior Be-
 vægelse til at vaagne.

L y m p h a.

Af hvor du er toffet!
 Hvor er nu hans Roe?
 Af hvor du er flodset!
 Nu vaagner han jo.

Z e p h y r grædesfærdig,

Af, Lympha! tie stille;
 Jeg stødte mit Been.

Snider sig.

L y m p h a

flaer i Belgerne.

Nu kan I kun trille,
 O Belger! hver Een.

Hun seiler ned ad Aaen,

Zephyr

bemodig og nedflaaet.

Af! Lympha blev vred.

Af hvor hun har Ret!

For dristig jeg reed.

Nu angreer jeg det!

Jeg tit har fortrudt

Min Vildskab med Smerte,

Det ofte har brudt

Med Kummer mit Hierte.

Gaa tit har jeg sagt:

Nu skal du, forsand,

Dog tae dig iagt,

Saae bedre Forstand.

Jo pyt med Forstanden!

Knap sagt førend glemt.

Seer paa Aladdin.

Nu vaagnede Manden.

Det er dog ret slemt!

Gaaer bedrøbet bort.

Aladdin

reiser sig overende og seer sig om.

O hvilken deilig Foraarsmorgenstund!

O hvilken qvægende, livsalig Blund!

Med Nattens Mørke bort min Træthed svandt,

Min Kraft med Dagen atter fik oprandt.

See Roserne, i Morgenrødens Bad!

Her ligger et afrevet Rosenblad.

Det frilled mig, som om det sige vilde:
 Reis dig min Ven, Aladdin! det er tilde.
 Hav Tak, o Sølvbæk! Din sagte Gang
 I Søvn mig dyssed, med sin Buggesang.
 O, hvor det alt seer friskt og lifligt ud!
 Ak, havde jeg dig her, min skionne Brud!
 Saa mangled i min Krands, saa huld, saa broget,
 Aldeles intet; men nu mangler Noget.
 Nu er det Hele, Elskte! uden dig —
 En Blomsterkøst, hvor Rosen skuler sig.

Han synker hen i stille Tanker.

O hvor jeg dog er lykkelig! Den stille,
 Den muntre Morgenstund indbyder ret
 Til fro Betragtning, over alt mit Held.
 Hvor gavmild har en Skiebnen rækket mig
 Sin runde Haand! — En deilig Qvindes Husbond,
 Den Deiligste i hele Asien!
 Besidder af en fielden, kostbar Skat,
 Som flux opfylder alle mine Ønsker.
 En Sultans Svigersøn, snart Sultan selv.
 Velstabt og sund og flygtig, stærk og driftig.
 O! hvor jeg toler alt mit hele Liv,
 I denne hulde Sommer-Morgenstund.
 Tak, Allah! for din store Godhed mod mig.
 See mine Taarer! Jeg kan ikke tale.
 Her synker jeg paa Knæ i Eensomhed.

Væb, høie Fader! i mit fromme Hierte.
 Velsignet være du, for al din Naade.

Bagten,

som har søgt rundtomkring i Skoven efter Aladdin, kommer ind paa Pladsen, under hans sidste Ord, bliver ham
 baer, sniger sig bag paa ham, griber ham, og gier An-
 stalter til at lægge ham i Lænker.

Aladdin

springer bestyrstet op.

Ha! hvad er det? En lumpen Røverbande?
 Drager sit Sværd.

Bagten.

Kiend os! Vi er din høie Sultans Livvagt.

Aladdin.

Hvad vil I?

Bagten.

Lægge dig i tunge Lænker,

Saa er vor Sultans Bud. Gjør ingen Modstand.
 De slutte ham i Jern.

Aladdin.

Hvad har jeg gjort?

Bagten.

Det faaer du snart at vide.

Aladdin.

Hvor bringer I mig hen?

Bagten.

Til Ketterstedet!

De gaae bort med ham,

Zephyr

Kommer forfærdet frem.

Uk Lympha! Lympha!

Lympha fra Søllen.

Zephyr! Zephyr!

Zephyr.

Hørte du ey hvad der for sig gif?

Lympha.

Seer du ey mine vaade Blik?

Zephyr forbitret.

Ha! de onde Menneſkens Børn!

Men veed du hvad? Flux bort vil jeg gaae.

Det ſkal komme dem dyrt at ſtaaе!

Slagre jeg vil, giennem Buſt og Tiern,

Hurtig hiem i min Faders Savn.

Du kiender ham jo? Storm er hans Navn.

Ham ſkal jeg tirre til vældig Harm.

Han ſkal brat spænde for ſin Karm.

Hefte, med ſlagrende Manſker, ſtrax

Gynſe ſkal, af et ſelfomt Slags.

Han ſkal tage ſin Stormhue paa,

Gribe ſin Kølle, ſom godt kan ſlaae;

Hævne ſaa flux den arme Mand,

Vældigt, paa Sultanens hele Land!

Lympha.

O hvor jeg Kielver, jeg arme Møe!
 Men, stemme Sultan! men bie du kun.
 Jeg vil skynde mig strax paa Stund
 Hiem til min Moder, den salte Søe.
 Hun skal svulme mod hviden Strand,
 Odelægge dit stolte Land,
 Hæve sin Ryg med et sydende Brag,
 Slaae dine Skibe brat i Dvag!
 Braget skal splintres, det skummende Hav,
 Blive saa mangen stolt Søemands Grav!
 Biekerne skal hun med Latter opslaae
 Hvor dine kneisende Borge staae;
 Synke og svulme saa strax igien,
 Til Haan for dig! Til Hævn for min Ven!
 De ile bort, hver til sin Side,

Et mørkt Fangetaarn.

Aladdin

ligger lænket til en Steen, i tunge Jernbeier. Efterat han
 længe har stirret hen for sig i dybe Tanker, brøder
 han ud:

O store Gud! Er det en Drøm?— En Drøm!
 O ja! det er en Drøm. Jeg slumrer endnu

Paa Græsset i den vennefulde Skov.
 Den blide Drøm om Zephyr og om Vælken
 Har sig forvandlet til et Sørgespil.
 Det er en Drøm, en Leeg af Skyerne,
 Hvor lettelig, kun ved et sagte Windpust,
 Hyrdinden sig forvandler til en Drage
 Og Palmetræet til en rædsom Trold.

Faarefyllingen

i en Muursprække.

Pi! Pi! Pi!

Det er snart forbi.

Trost dig en ved dine Drømme!

Snart du i dit Blod skal svømme.

Kort var kun din Alder.

Snart dit Hoved falder

Under Drens Klang.

Hør min Varselsang!

Bødlen da, med bloddbesprængte Hænder,

Bleg den slimetrode Hud udspænder,

Farvet

Af det vaklende Knæ, uden Mod,

Farvet

Af det rygende Blod!

Aladdin.

Hør Faarefyllingen, hvor sælt den piber!

Dens titgientagne, stygge Varselsang

Udslukker Haabets Funke i mit Hierte.
 Saa er da Alting sandt? Saa kom min Lykke
 For pludselig med Rædsel at forsvinde?
 Saa sunkled stakket kun det feire Lys,
 For ud at slukkes i sin bedste Glands?
 Ja! Det er sandt! Mit Pallads er forsvunden.
 Min Brud er borte. Alting! Jeg maa døe!
 Ja det er klart, det kan en være Andet,
 Den skammelige Trolld har fundet Lampen.
 Den kunde selv udslutte kun sit Værk.
 O græsselige Ubesindighed!
 Sorgløse, ubegribelige Letsind! —
 Ha, grumme Skiebne! sig, hvor kunde det
 Da fryde dig, at hege om en Blomst,
 At giode Jorden om dens Rod, at mildne
 Den Fjoraarsluft, hvori den vorte frem,
 For paa barbarisk Viis at knække den,
 At træde den med Fodder, som en Drm,
 Naar den var kommet til sin største Skionhed? —
 Hvor skummelt denne Muur omklemmer mig!
 Hør Stormen udenfor, hvor huult den dundrer
 Omkring mit Tangetaarn. Det er nok Nat?
 Ja, det er Nat. — Ha! jeg maa frygte Lyset.
 Forfærdelse! Naar Dagen bryder frem,
 Saa slæbe de mig hen til Rettersædet.
 Hvor jeg er kold! Og hvor mit gamle Mod
 Er reent forsvundet. — Grumme, blege Død!

Saa kommer du i Skiendslens sæle Dragt,
 At hente mig fra denne Blomsterhauge?

Han sønker hen i Fortvivlelse, derpaa springer han
 forfærdet op.

O Himmel! Store Allah! Muhamed!

Det bliver lyst. Nu bryder Dagen frem!

Nu kommer Bødlen. — Nej. Ha! det er Maanen.

Hvad vil du mig, du blege Dødning? Vil du
 Fortælle mig, at jeg er langt fra en

Den første Synder, paa hvis Kind af Kalk

Du gult har smilt den sidste Bryllupsnat,

Naar mat han sad, fast lænket til sin Steen,

Og stirred i den frie, den vide Himmel,

Og ønskede, for sit bedste Hjerteblod,

So Binger, for at flyve til en Ør,

Hvor ingen fleben Øre længtes efter,

At spalte Ledet i hans Nakkebeen?

Vil du fortælle mig, at du skal snart

Beskinne dette Hoved paa sin Stang?

Hort! Skiul dig, gustne Dødning! bag din Skye. —

Ha see hvor underligt den hvide Straale,

Som en ætherisk Finger, sendt fra Himlen,

Henpeger paa den store Edderkop,

I Krogen hisset, som saa rolig sidder

I Middelpunkten af sin fine Væv!

Spindelvæven.

Betragt mit svage Spind!

Hvor Traadene sig sætte!

Den allermindste Vind
 Kan Alt i Hast udlette.
 Et ringe Billed kun,
 Paa Almagts Vælde stor.
 Hør, i din bittre Stund,
 Mit stille Trostens-Ord.

Giv paa min Gierning agt!
 Saa sidder hist den Høje,
 I Centret af sin Magt,
 Med et opmærksomt Nie,
 Han drager, som han vil,
 Snart Traaden ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til
 Det allermindste Spind.

Aladdin.

Ha, tarvelige, vakkre Spinderste!
 Du trøster mig. Du trøster, som en Dervisch.
 Han drager Traadene snart ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til det mindste Spind!
 Ind drager han mig nu, og skulde jeg
 Da frygte for, mit Hiem! din dunkle Vey?
 Men, kom du kun, du vennelselle Død!
 Og bring mig i min elskte Faders Skød.

Han strækker sig rolig hen paa sit Lege.

Slottspladsen.

Sultanen sidder med sin **Bezir** og sine øvrige
Hoffolk paa dertil indrettede Sæder. En ufallig
 Mængde **Tilskuere** rundtomkring. Nede ved Trap-
 pen staaer **Bøddelen** og hans **Dreng**.

Soliman.

Bed Gud! det er mit Raad, mit Folk bekiendt,
 At jeg er ingen rovbegierlig Tiger,
 Som tørster efter Blod. Men Blod for Blod!
 Og iblandt Alles Blod er dog mit eget
 Mit eget Hierte nærmest. O min Dotter!
 Hvo veed paa hvilken fiendig Maade du
 Er slættet ud af Verden, hulde Lillie?
 Ja, ved min Harme! ved Prophetens Magt!
 I dette Dieblik er jeg en Tiger.
 Leed frem Forbryderen!

Beziren.

Han kommer alt.

Bøddelen

til sin Dreng.

Bred Huden ud, tag Diebindslet frem,
 Og ræk mig Sværdet, under Kappen, der!

Aladdin kommer, omringet af **Vagt**,
 fulgt af sin **Moder** og en **Dervisch**.

Bagten

til Morgiane.

Nu kan I en gaar længere med. Tilbage!

Morgiane.

O Gud, min Søn! Skal vi nu stilles ad?

Aladdin.

Vi findes snart.

Morgiane

brister i Graad og omfavner ham.

Ja snart. Farvel saalænge!

Jeg har alt ved Moskeen, hisset ude
 Ved Hylde træet, bag den gamle Muur,
 Hvor du saa ofte legede, som Dreng,
 Bestilt os tvende Grave, jeg paa højre
 Og du paa venstre Side af din Fader.

Bagten.

Han i en Grav? Jo jo! I Kafferkulsen.
 Et herligt Traktament for Himlens Fugle!

Morgiane.

For Himlens Fugle? O du stemme Fugl!
 Troer du at Himlens Fugle da er Bødler,
 Som du? De smaae Ufkyldige, de blide
 Lustsvingere! Saa rene, at de stræbe
 Bestandig op til Himmelen fra Jorden,
 De skulde være ved Ufkyldigheden?

Bagten.

Bort Kvinde!

Morgiane.

O min Søn!

Hun falder i Aftmagt og bæres bort.

Aladdin.

Fred med din Siel!

Dervisch

træder frem for Aladdin.

Troer du, der er en Gud, en Geneste,
 En Skaber, Giver, Verker og Opholder,
 Som ey er født, og kiender ingen Dod,
 Hvis Væsen kommer fra ham selv, og ey
 Fra Andre, som bestandig er den samme,
 Som kiender ingen Videnskab i Sielen;
 Hvem Alle trænge til, som han til Ingen;
 Som kiender alt hvad der er aabenbart
 Og hemmeligt; som tæller Træets Blade
 Og Havets Sand og Mandens Hovedhaar;
 Som veed hvad der er skeet og skeer og skal ske;
 Som ey kan feile, glemme eller synde;
 Som hører hvert et Ord der bliver talet,
 Det høye Tordenskrald, som Sivets Pispen;
 Som fuer, i den sorte Nat, den sorte
 Skarnbasses Kryben paa den sorte Steen;
 Som vil de Troende skal troe, at Hedninger
 Skal være Hedninger; som styrer alting
 Med stræng Nødvendighed efter sin Wiisdom;
 Hvis hemmelige Plan kan ey udtales,

Tor herlig for den herligste Fornuft;
Troer du og giver du dig i hans Haand?

Aladdin.

Jeg troer!

Dervisch.

Troer du paa Englene, Guds Tienere,
Som synder en, og nyder ingen Næring;
Af ingen Slægt, en Qvinde eller Mand;
Af hvilke nogle er i Himlene,
Andre paa Jorden, nogle staaende,
Endeel henbøiet under Magtens Throne
Med sunklende Trompeter, stemt til Lovsang?
Troer du at Eblis har fornærmet Gud,
At han er Jordens Fiende, Mandens Fjender?
Troer du at Gabriel er størst af alle,
At Ezrael vil bringe dig til Gud,
Naar Israfil har stødt i Dødens Horn?

Aladdin.

Jeg troer, og trøster mig.

Dervisch.

Og troer du paa de hellige Propheter,
Fra Adam af til Muhamed, den første,
Som Himlens Naade skienkte Jorden, at
Han kunde redde sine Saar fra Døden,
Og skienke dem sin Alcoran?

Aladdin.

Jeg troer.

Dervisch.

Troer du at Helved er de Ondes Hiem,
 Hvor Slangen, giftig, vinder sig kameelstyk
 Om den Fjerdømtes Krop, hvor Skorpionen
 Af Mulens Størrelse om Halsen hænger,
 Hvor Vandet bobler sydende med Beeg,
 Hvor Kroppen, naar den først er brændt til Kul,
 Bedækkes flur paa nye med Kisd, at Straffen
 Kan vare uden Ophør?

Aladdin.

Ja, jeg troer.

Dervisch.

Og troer du paa det Fjonne Paradiis,
 Hvor der er intet Spor af jordisk Nødtørst,
 Hvor der er ingen Alder eller Død,
 Hvor der er intet Savn og ingen Modgang;
 Hvor Fjonne Piger, evig unge, evig
 Ufkyldige og blomstrende, omsavner
 De Salige, og giver gierne hen
 De hulde Legemer til kierlig Fryd;
 Hvor uforsalket Elskov har sit Hiem,
 Hvor der er intet Had og intet Nag,
 Hvor Alting, fra det Mindste til det Største,
 Har Præget af et evigt, himmelsk Liv?

Aladdin.

Jeg troer det.

Dervisch.

Nu, saa vandre til din Glæde!

Propheten styrke dig i Dødens Stund.

Han forlader ham.

Aladdin

Knæler ned. I det Ødelen vil binde for Sinene
siger han:

Ta bind! Bind fast dit Klæde om mit Nie,

At ingen jordist Straale ind skal trænge,

Og vinke Tanken atter hen til Livet.

Hyl mig i Mulm! Men gjør det fort og godt.

Man hører en stærk Alarm. Mængden trænger sig næ-
mere.

Nogle raabe:

Aladdin er uskyldig, slip ham løs!

Soliman.

Ha! Hvad er det?

Mængden.

Aladdin er uskyldig!

Ødelen

Swinger sit Sværd adskillige Gange over Hovedet og henfæ-
med Utaalmodighed paa at Sultanen skal give ham
et Vink.

Mængden.

Aladdin er uskyldig, slip ham løs! —

Kom! lad os redde ham. Det er vor Ven!

Den Klogeste i Raadet — og den bedste

I Kamp! Den Undertryktes Hielp og Forsvar.

Den skionneffe, den drabeligste Perser!
 Ham vil I hugge ned? Ha, bort med Bagten!
 Kom ham til Hielp.

Soliman.

Du blinde, utro Flok!
 Bessiermer du din Sultans bittre Fiende?

Beziren.

De hører ey. Den store Kredts omkring ham
 Blier meer og mere snever. Bagten ey
 Kan modstaae Pøblens vilde Rasenhed.
 Der er et rædsomt Oprør at befrygte,
 Som dennegang Aladdin vist ey dæmper!

Mængden med stort Gny.

Aladdin løs! Aladdin være frie
 For Døden!

Soliman

reiser sig og raaber:

Naade! Til Beddelen Stil dit Sværd i Balgen!
 Mit Folk har affagt Dommen. Soliman
 Er intet, mod det hele Persien.
 Aladdin Naade!

Mængden

kaster Turbanerne op i Lusten og raaber:

Muhamed velsigne

Vor vise Sultan og hans Søn Aladdin!

Beziren

affides til Soliman.

Hvis det er Eders Mening, store Sultan!

Saa vil jeg bringe ham i Fængslet hen,
 For der at føre ud den Retfærdssdom,
 Som Folkets Raserie forbyder her.

Soliman opbragt.

Lie Slave! Bring Aladdin for min Throne.

Aladdin føres for Sultanens Stool.

Soliman.

Paa Folkets Forbøn stienkes end dig Livet!
 Dog ikke blot har den afvendt mit Sind.
 Den Tanke, at maaskee du var uskyldig,
 At i min Faderharme vilde jeg soer,
 Er kommen Pøblens vilde Strig til Hielp.
 Din hele Udsærd var mig uforstaaelig,
 Maaskee var dette Indfald kun et Indfald,
 Som du kan gjøre godt naar du faaer Tid.
 Thi sværg mig her ved Allahs høie Navn,
 At du vil skaffe mig min elskte Dotter
 Tilbage, med det Øvrige igien,
 Hvis ikke, komme hid og lide Døden
 Om fyrgetyve Dage!

Aladdin.

Elskte Fader!

Min Sultan! lad mig tale.

Soliman.

Intet Ord.

Swærg eller døe paa Diebliffet! Swærg!

Aladdin.

Jeg sværger ved den store Allahs Navn,
 At jeg vil skaffe dig igien din Dotter
 Tilbage, med det nysforsvundne Pallads,
 Hvis ikke, som en Synder, lide Døden
 Om fyrgetyve Dage.

Soliman.

Vel! Nu kan du
 Forsøge dig din Vei, hvorhen du lyster.

Soliman staar op og gaar ind med sit Følge. Alad.
 din gaar bort. Mængden fordele sig.

Bøddelen

til sin Dreng.

Fordømt med sig Barmhiertighed! Hvorfor
 Stod jeg saa tidlig op i Morges nu,
 Og fleb mit brede Sværd, mens Hanen goel?
 Nu er den hele Anstalt jo forgieves.
 Skynd dig! Pak alting sammen, bring det hjem!
 Jeg strax maa løbe, jeg har ingen Roe,
 Før jeg faaer hugget Halsen af en Hane.
 Du veedst jeg drak imorges Tigerblod,
 Blod maa jeg see, før er jeg ikke rolig!

Gaar.

G a d e.

Aladdin ved sin Moders Bopæl, i en gammel graa
Kjittel. Han banker paa Døren. En fremmed Mand
kommer ud og lukker op.

Manden.

Hvad godt min Ven ?

Aladdin.

O, med Forlov at spørge,
Er ey den gamle Morgiane hjemme ?

Manden.

Jo, kiere Ven ! og hvis jeg ey taer feil,
Saa gaaer hun ey saa hurtig ud igien.

Aladdin.

Er hun da syg ?

Manden.

Der feiler hende intet.

Aladdin.

Nu, det var vel. Jeg har just noget Vigtigt
At tale med den gamle Kone om.

Manden.

Da er det Skade, at I kom saa silde,
Dhi til at tale er hun ikke opsat.

Aladdin.

Er hun derinde i det lille Kammer ?

Manden.

Ja, i det lille Kammer er hun, Ven!
Men ey i dette Huus.

Aladdin.

Hvor er hun da?

Manden.

Paa Kirkegaarden, bag ved Hylde træet.

Aladdin.

Ha! nu forstaaer jeg Eder. Hun er død.
Og I har nok kjøbt dette Huus fornylig?

Manden.

Ja rigtig.

Aladdin.

Har I intet derimod,
Gaa lad mig gaae lidt ind i hendes Stue,
Hvor før hun boede?

Manden.

Gaae I kun med Gud.

Altting staaer endnu som det fordem stod,
Det gamle Huøgeraad og hendes Rok.
Jeg veed ey hvad ieg skal begynde med det,
Det gamle Skramlerie! Det duer ikke,
Og der er ingen Arvinger. Thi Sønnen
Har jo forbrudt sit Guds og Fæd.

Aladdin.

Ja, Ven!

M a n d e n.

Det er dog tungt for sige gamle Folk.
Hun døde nu af Kummer for sin Søn,
Det skammelige Skarn!

Aladdin.

Du har Genie!

Du fløiter af Gehøret dine Viser,
Uden at kiende Moderne og Taktten.—
Lillader I at lidt jeg gaaer derind?

M a n d e n.

Gaae I derind, saalænge som Jer lyfter,
Men tag ey ilde op, jeg gaaer ey med,
Jeg har Forretninger at passe.

Aladdin.

Pas dem!

Og spild ey Tiden med Betragtninger.

Gaaer ind.

Morgianes Stue.

Aladdin

staar længe og betragter Alting med sammensludede
Hænder.

Der staar den gamle Rok! Nu snurrer den
Ey længer med fortrolig, venlig Gladder.

Man vænner sig til sig en gammel Snark,
 Og savner dens Spektakel naar den tier.
 Der sidder end lidt Bomuld her paa Totten. —
 Nu vil jeg lade som jeg var min Moder,
 Og spinde lidt og nynne til mit Spind.

Han sætter sig ned og spinder lidt, men standser strax.

Ney! Det har ingen Art. Det er ey i
 Den jævne, rolige, den vante Gang.
 Jeg dreier Hiulet vildt og feberagtigt. —
 See denne svage, skræbelige Traad!
 Den har hun tvundet. Den er heel endnu!
 Den sidder uforstyrret, uden Brøst,
 Og hun som spandt den, ligger udskraft nu
 Med stive Fingre under Hylde træet. —
 Der hænger hendes gamle Silkekaabe
 Med Multumforet. Her staaer hendes Skoe.
 Nu fryser du omkring de gamle Been!
 See her staaer hendes Torvespand. Der ligger
 Endnu paa Bunden et halvvisst Blad.
 Al, det er mig! Det skal betyde mig.

Stirrer længe hen for sig paa een Punkt, med stive Blik,
 uden at tale.

Der er det store Gøm, hvor Lampen hang!

Griber efter den, men faaer intet i Haanden.

Hvordan? Gaa tænker du jeg ey skal naae dig?

Griber igien, men faaer intet.

Ha! bie du kun, god Karl! Du tænker nok
 At narre mig? Men det skal ikke lyffes.

Stiger op paa en Stool og griber om Sømmet.

Nu har jeg dig! Her er du i min Haand.

Ha! nu kan jeg gienkalde min Gulnare,

Mit Pallads, og den hele Herlighed.

Nu vil jeg gaae. Stiger ned. Nu har jeg, hvad
jeg søgte.

Nu skal jeg fordre Alt igien tilbage,

Naar først jeg har besøgt min Moders Grav.

Berten kommer ind.

Naa? har I nu seet hvad I vil, min Ven?

I er nok af Familien.

Aladdin.

En Smule.

Nu gaaer jeg bort igien, min Ven! men hør,

I har vel intet derimod, at med mig

Jeg tager denne gamle Kobber-Lampe.

Den er en fire Skilling værd.

Berten.

Min Ven!

Jeg seer slet Intet.

Aladdin.

Sæt Jer Brille paa da!

Den Lampe her, her i min høyre Haand!

Som sagt, det er en Snurrepiberie.

Jeg samler, seer I vel, paa slige Sager,

Og Lampen, uden Værd for alle Andre,

Har altsaa dog en indbildt Værd for mig.

Berten.

Min kære Ven! der er en mere Lampe
I Eders Haand, end bag paa min.

Aladdin affides.

Ha ha!

Min Lampe faaet har den Egenkab,
At der kan Ingen see den uden jeg.
Nu kan de altsaa ikke steile den.
O det var vel!

Lader som han stulste den paa Brøstet; heil.

Nu, da I siger det,

Gaa vil jeg ogsaa troe at denne Lampe
Var kun et Foster af min Phantasie.
Farvel, min Ven! og Tak! Ellader I
At med jeg tager dette visne Blad
Af Torvespanden, for at fæste det
Paa Pullen af min Turban, som en Siær?
Det pynter altid lidt, og det er alt
Hvad jeg forlanger af den hele Urv.

Berten.

Det arme Menneske, han er forrykt. —
Tag I kun Bladet, Ven! og gaae Jer Ven.

Aladdin.

Farvel, min Ven! Maaskee I giver mig
En Hilsen med til gamle Morgiane.
Nu gaaer jeg just derud.

Verten.

Ja, hil^s I kun!

Alffides.

Gid vel jeg havde ham' kun af mit Huus.

De gaar.

Kirkegaarden.

Aladdin

paa sin Moders Grav. Han lader som han sad og vugge-
de hende.

Visselulle, nu Barnlil!

Sov nu sødt og sov nu længe!

Skönt din Vugge stander stil,

Uden Duun og uden Gænge.

Hører du den dumpe Storm

Sukke ved hvad jeg forliste?

Mærker du, den sultne Dren

Pikker paa din Tjyrrekiste?

Sov, Barnlille! ved min Sang,

Intet skal din Glæde mangle.

Hører du den muntre Klang,

Hil i Taarnet af din Rangle?

Nattergalen nærmer sig.

Fryder dig dens blide Klukke ?

Du har ofte vugget mig,

Nu skal jeg dig atter vugge!

Hvis dit Hierte ey er Steen,

Mærk min Idræt, Moder kiere!

Her af denne Hyldegreen

Vil jeg dig en Fløite skære.

Ved dens Toner fryd dit Sind!

Hvor den klager svagt og ene,

Som en vildsom Nattevind

I de vaade Vintergrene.

Ak! nu maa jeg fra dig gaae;

Det er foldt i dine Arme,

Og jeg eyer ingen Braa,

Hvor jeg mig igien kan varme.

Visselulle da, Barnlil!

Sov nu sødt og sov nu længe!

Skiont din Vugge stander stil,

Uden Duun og uden Gænge.

Han gaar bort.

Den store Plads uden for Sultanens Slot.

Aladdin paa det Sted hvor hans Pallads har staet,
omringet af Pøbelen.

Aladdin.

Nu skal I see! Nu er min Time kommen.
Nu skal I ikke længer lee mig ud,
I vilde Menneſker! og spotte mig,
Og kaste efter mig med Steen og Jord.
Det koster kun et Vink, — ſaa ſtaaer mit Pallads
Paa ſamme Sted, ſom ſidſt det ſtod. Saa ſavner
Jeg atter min Gulnare i min Arm.

Lader ſom han tog Noget ud af ſin Barm,
Her ſeer I denne gamle Kobber-Lampe!

En Karl.

Hvor, Stodder-Prinds?

Aladdin.

Hør, du ſkal være artig!

Og ikke kalde mig en Stodder-Prinds!
Jeg kender dig heel vel. Var det ey dig,
Som eengang mødte mig paa Gaden i
Min Lykkes Tid, da nys det havde regnet?
Da kasted du dig ned paa Maven for mig,
Og bad mig træde paa din Ryg, for ey
At ſmudſke mine Skoe.

Karlen.

Ja, det var dengang!

Aladdin.

Ha ved den Lampe, som jeg holder her
Høit i min høyre Haand, jeg tugter dig!

Karlen.

En dristig Fæd.

Aladdin.

Du vilde Pøbelsværn!

Hvad du kan ikke see for dine Øine

Det vil du aldrig troe. Men pas kun paa!

Gnider.

Ha seer I Manden? Seer I Lampens Mand?

Karlen.

Ja vist! See der! Der staaer han med en Løgte
Paa Hov'det hist. Jeg mener Løgtepælen.

Aladdin høitidelig.

I Kraft af denne Lampe, som jeg holder
Her i min Haand, befaler jeg dig, Slave!

At skaffe mig min Hustru og mit Pallads

Paa Diebliffet, her paa dette Sted;

Og naar du det har gjort, at hænge denne
Gemene Karl paa Løgtepælen hist.

Til Sværmen.

Lag Jer iagt! Nu kommer Slottet strax,
Staae det i Veien ey, det knuser Eder!

Han løber tilside. En stor Skoggerlatter.

Aladdin

efterat han har ventet en tidlang, seer forbitret paa den
indbildte Lampe og kaster den bort.

Ha, det var en den rette Kobber-Lampe!
Torraderie! Hvo af Jer vilde Karle
Har lumsk frastiaalet mig min Eyendom?

Latter.

Ja leer I kun! bag efter kommer Graaden.
I troer vel en at jeg kan hævne mig?

Han brister en stor Steen op af Gaden og kaster imellem
Mængden. Nogle flygte, Andre trænge ind paa ham,
Drengene huje.

En gammel Mand kommer.

Gaaer Eders Ven! Forsynder Eder en
Imod en bleg, en syg, vanvittig Ungling.
Tak Gud, at I er en berøvet Eders
Forstand, som han. — Gaae Du med Fred, min Ven!

Aladdin.

Tak, gamle Graaskieg. — Ha! men hør, min Broer!
Tager ham under Armen.

Kan du mig hielpe med en lille Regning? —
Hvormange Dage er igien ialt
Af fyrgethye, naar der alt er gaaet
Gaa henved — niogtredve?

Manden.

En, min Ven!

Aladdin forfærdet.

En? Ikke meer end En?

Manden.

Nej, niogtredve

Og een er fyrgetyve.

Aladdin

steder ham fra sig.

Du har Ret.

Du regner godt, du gamle Skaldepande!
Som ingenting du fold har suptrahert mig
Mit Aandedræt og mine Pulseslag.

Guaer.

Manden.

Den arme Stakkel. Gud forbarne sig!

En affides Plads uden for Byen, bevoxet med
Palmetræer, i Nærheden af en Aae. Nat,
men klart Maanestien.

Aladdin

Kommer gaaende langsomt, i dybe Tanker.

Hvad er en Sed? En Lokke, som jeg kaster
Om Halsen paa mig, mens den anden Ende
Jeg rækker Dievelen, at han kun frist
Kan hale til sig, naar han faaer et Bink.

Fordømt! at lig en fast indfyngt Knude
 Kan ikke, som de andre, langsomt løses
 Ved Snedighed og Klogt. Standser, I Morgen altsaa!
 I Morgen er den lille Rest af Liv
 Igien fortært; den usle Lærepeng,
 Der skienktes dig, Aladdin! som en Stodder,
 Der slængtes gnavent til dig, halv i Brede,
 Halv i Medlidenhed. O blege Maane!
 Du, som asmaaler Eiden her paa Jorden,
 Hvi varst du da saa knap mod mig, du guffne,
 Indfaldne Puger? hvi var du saa farrig?
 Er ey min Drebinde mere skiftet
 At høre Nattergalens Aftenlag?
 Er mine Dine dunkle, uden Klarhed,
 Som Hornet i en Lyvelygte? Duer de
 Ey længer til at see paa Farverne?
 Og er min Arm da slappet, som en Bue,
 Om Aften efter Dagens Vaabenbrag?
 Er denne Puster i mit runde Bryst
 Fordærvet? Er den allerede træt
 Af sit ustandsede, vedholdne Glid? —
 Sy Jern! hvad vil du da de sunde Muffler?
 Giv ey det friske Blod Anledning til
 At sprudle overgivent, som et Vandspring,
 At ødse med sit Purpur og sin Kraft,
 For i et Dieblis at bruse med
 Hvad roligt kunde flyde mange Aar.

Du mørke, haarde Masse! Stærke Malm!
 Der kommer ud fra Bierget, som en Hævner,
 At straffe hvad som meest er giennemsigtig,
 Forunderligt, usynligt, uden Legem:
 Den onde Willie — hvad har jeg da gjort?

Han er imidlertid kommen til Aaen.

Nen! Jeg vil ikke slagtes, som et Offer
 For grim Bildfarelse. Du stille Bølge!
 Langt blodere end Silke, giennemsigtig
 Og klar, som Sielen, Mulighedens Hav,
 Du flux bevægelige Choas, du!
 Hvoraf den storknede Natur sig reiser,
 Modtag et flet, mislykket Forsøg atter
 Her i din Smeltedigel. Støb mig om!

Han vil springe ud i Aaen; men standser og stuer op til
 Himlen, lægger Hænderne paa sit Bryst og siger med
 smeltet Stemme.

Hvad reiser sig her inderst i mit Bryst?
 En anden, høy Natur; meer frie fra Formen
 End selve dette Vand. En stolt Natur,
 Som vægrer sig ved at erkiendes for
 Staldbroder til det nedre Jordiske;
 Hvis Kraft sig yttre i et helligt Haab,
 Hvis Næring er Samvittighed og Trost;
 Et uforkængeligt, fromt, venligt Varn!
 En Duft, som stiger atter op til Himlen,
 Naar Blomsten visner. Ak! en Elskerinde
 Som higer trofast fuld af Kierlighed,

At savne hist sin Brudgom. Store Allah!
 Og Muhamed, livsalige Prophet!
 Her vil jeg, som en angrende, bodsærdig,
 Oprigtig Musselman, forrette først
 Min Bøn, før jeg med dristig Finger banker
 Paa Dødens løselig tilfugte Dør.

Han gaaer hen til Haen for at vaske sine Hænder og sit Ansigt før Bønnen; i det samme glider han ud og styrter i Vandet, men faaer fat om et Klippestykke, som rager op. I det han griber omkring dette, staaer han Fingeren, hvorpaa han har den ham af Moureddin givne Ring.

Ringens Aand

lader sig slug tilhøre.

Herre! hvad vil du mig?
 See, jeg maa lyde dig.
 Ringen er i din Haand,
 Du tvinger Ringens Aand.
 En er det mig, som maa
 Ene tilrede staae;
 Alle de Slaver, som
 Hylde dens Helligdom,
 Knæle til dyben Jord,
 Lyfste dit Magtens Ord!

Aladdin.

Hvordan? Aladdin er en end forladt?

A n d e n.

Dig tusind Aander staaer at tiene brat.

Aladdin.

Glyt flux mit Slot, min Brud tilbage nu!

Anden.

Af Ringens Aand for meget fordrer du.

Aladdin.

Af Ringen? Hvilken Ring befaler her?

Anden.

Den Ring, som funkler paa din Finger, der!

Aladdin.

Gaa hielp mig op igien af dette Vand!

Anden.

Nu staaer du atter paa den sikke Strand.

Aladdin.

Hvad er din Magt, hvad er dit Kraftens Liv,
Hvis du en Skaffe kan min Borg, min Liv?

Anden.

Vær en ubillig, og vær uforsagt!

Hver Kraft har jo sin egen Virkningsmagt.

Aladdin.

Hvori bestaaer da din, hvis den er til?

Anden.

Jeg bringer dig, min Ven! hvorhen du vil,
Jeg siger dig hvad du vil vide.

Aladdin.

Ha!

Hvor stander da mit Slot?

Anden.

I Afrika.

Aladdin.

I Afrika? Ha! jeg forstaaer det. Godt!

Og hvor er da min Hustru?

Anden.

Paa dit Slot.

Aladdin.

Alf Trolden røvet, maa hun hos ham boe?

Anden.

Men dog sin Husbond og sin Ære troe.

Aladdin.

Gaa bring mig hurtig da den lange Vey!

Anden.

En snellere Befordring faaer du ey.

Han forsvinder med Aladdin.

S e m t e A k t .

A f r i k a .

Aladdin

ligger og sover i en stor Høve , under et skönt Ubletræ,
I Baggrunden hans Pallads.

Zephyr

Nu har jeg bragt Rosernes Duft til min Ven,
Omslagret hans Linding og Fod.

Lympha.

Dg nu har min Morgendug kiolet igien
Det hidfige, skormende Blod.

Fuglene i Træet.

Dg nu har vi stunget og sprunget omkring,
Dg qviddret saa høit udi Skye.
Fra den Tid, han kiender sin funklende Ring,
Saa er han forstandig paa nye.

Fat Mod, vor Aladdin! Aladdin, fat Mod!

Snart, snart er din Kummer forbi.

Da rinder saa let og fornøiet dit Blod,

Og da er du munter, som vi.

Aladdin baagner.

Hør, hvor de muntre Fugle quiddre sødt!

Hvor dette Græs er duftende og blødt. —

O Himmel! hvad er det jeg seer? Mit Pallads!

Er jeg i Afrika? Var det om Ringen

Og Ringens Aand da ingen flygtig Drøm?

Reiser sig.

Ja, ved Propheten, ja! Det er mit Slot.

Et Vindue aabner sig. O store Gud!

Det er min Hustru, det er min Gulnare!

Gulnare i Vinduet.

Hvem er, i Kappen hiit, den unge Mand?

Hvorledes er han kommen over Muren?

O Himmel! hvor han er Aladdin liig.

Aladdin

breder sine Arme imod hende.

Gulnare!

Gulnare.

Gud, min Husbond! Er det dig?

Aladdin.

O! hvordan kan jeg flyve i din Favn,

Eilbedte!

Gulnare.

Søde Fryd paa tunge Savn!

Hun gaaer fra Vinduet; en Dør sulkes op i Baggrunden,
Aladdin iler ind.

Tugle = Chor.

Lange borte fra sin Ven,
Hurtig komme sammen igien,
O hvor det er sødt, hvor sødt!
Hurtig skildt og hurtig mødt.

En Han.

Huffer du, Guldvingelil!
Da vi kom fra sidste Flugt?
Træet var saa tyst og stil,
Reden rundt med Grene lukt.
Jeg kom først, du var der ey,
Kommen bort paa langen Vey,
Da vi fløi fra Nordens Iis
Hiem til Ostens Paradis.
Ak! da sad jeg saa allen',
Paa den fulde Sommergreen;
Klagede min Sorg, saa mod,
Hyrder og Piger om Træet stod;
Lytted gierne til min Sang,
Vidste ey min Barm var trang.

Hunnen.

O! jeg husker det jo nok.
 Da den lange Fugleskof
 Styrtes ned fra Nord til Syd,
 Under Spil og Sang og Lyd!
 Blanding af alle Slægter var der,
 Cimbrer, Teutoner og Longobarder.
 Guldbinge søgte i al den Støv,
 Hvor hendes elskede Mage fløy;
 Og da hun dig ikke fandt
 Flux hun hen i Lusten svandt;
 Gav sig ikke langsom Tid,
 Flygted quiddrende herhid,
 Lænkte: Sidder han ikke der,
 Ak! hvor mon vel da han er?

Hannen.

O! da fandt du mig, min Vio!

Hunnen.

O! hvor det da var et Liv.

Begge.

Grenen, med sit blode Hæng,
 Blev vor anden Brudeseng.

C h o r.

Længe borte fra sin Ven,
 Hurtig komme sammen igien,
 O hvor det er sødt, hvor sødt!
 Hurtig skilt og hurtig mødt.

Aladdins Pallads.

Aladdin. Gulnare.

Aladdin.

Alf hvad du her har sagt mig, kiere Hustru!
 Seer jeg at Alt kan blive godt endnu.
 Alf min oprigtige Tilstaaelse.
 Du kiender nu vor Modgangs fiulte Kilde.
 Den Snedige er mere klog end jeg,
 Han bærer Lampen med sig, hvor han gaaer.
 Det gjør os vel vort Arbeid noget længer,
 Men kan dog aldrig meer end sinke det.
 Propheten signe dig, min elste Hustru!
 For din Standhaftighed. Tilgiv de Taarer,
 Den store Frygt, og al den Angstelse,
 Som min Letsindighed har kostet dig.
 Du veed, jeg sagde dig det nys, hvor haardt

Jeg straffet blev derfor med Skam og Dødsfrygt.
 Mit Mod var reent forsvundet med min Lykke.
 Nu smiler freidigt Alt paa nye, som før.

G u l n a r e.

Min elſkte Huſbond! Muhamed forbyde,
 At daarlign med min Frygt jeg ſkulde prøve,
 At ſvække her dit Mod; men, elſkte Ven!
 Saa ganſke ſikre om vor Velfærd er vi
 Dog heller ikke. Evolden eyer Lampen!
 Og hvad er vel vor Seier uden den?
 Hvorledes ſaae vi den? Han giemmer den
 Indviklet i et ſjunt og linnet Klæde,
 Forſigtig paa ſit blotte Bryſt. Hvortit
 Har han ey viſt mig den, til Haan for dig?
 Hvor ofte har han ſøgt at giøre dig
 Forhadet i mine Vine? Naar han en
 Er udreift, ſom juſt nu, ſaa pleier han
 At komme her engang om Dagen, og
 At plage mig med Elſkov, og med Omhed,
 Og frække Bønner om Gienſierlighed.
 Hidtil har min Bedrøvelſe og Alſkye
 Holdt ham fra Livet. Men, min elſkte Ven!
 Hvor længe varer det? Thi jeg er viſ paa,
 At ikkun Tanſken om, at Tiden vilde
 Udſlette din Erindring af mit Hierte
 Og komme hans Paatrængenhed til Hielp,
 Har giort ham ſaa taalmodig og ærbødig.

Aladdin.

Min Hustru! Hør min Bøn: Vær ganske rolig.
 Lad een af dine tro Slavinder lufte
 Mig ud, forsigtig, af den skjulte Løngang.
 Mod lumme Fiender er man nødt at gribe
 Til skjulte Vaaben. Hersfra til Marrokko
 Er kun en Gierdingvei, som du har sagt.
 Indhyllet tæt i denne gamle Kappe
 Skal Trolden selv ey kiende mig igien.
 Lad din Slavinde vente mig ved Døren.
 Jeg kommer snart igien; men med et Pulver,
 Som bliver Moureddin et Brev fra Døden.
 Sæt du imidlertid dig ved dit Natbord,
 Og pyd dig med din allerbedste Pragt,
 At Trolden, naar han atter kommer hjem,
 Kan troe, du har forandret dine Tanker,
 Og at du ønsker nu at tækkes ham.
 Levvel saalænge, elskede Gulnare!
 Stol tillidsfuld paa mig, og vær ey bange.

Gulnare.

Du har forjaget al min Angst og Frygt,
 Som Dagen, naar den venlig nærmer sig
 Med roligt Smil til bange Drommers Lene.

De gaae.

A p o t h e k.

Apothekeren. Aladdin klyk i sin gamle
Kappe.

Aladdin.

God Dag, min Ven! Na vil I give mig
Det Pulver, som jeg her har Krevet op.

Apothekeren

seer paa Seddeleert.

Det Pulver? Seer paa Aladdin. Vil du have dette
Pulver?

Aladdin.

Ja, kiere Herre! Hold mig ikke op.

Apothekeren.

Hvad vil du fattige Dievel med det Pulver?

Har du vel Raad til at betale det?

Een saadan kraftig, sielden Medicin!

Hvad vil du med det? Veed du det er Gift?

Vil du forgive dig?

Aladdin.

Ney, ikke mig

Men Andre.

Apothekeren.

Andre? Andre? Endnu bedre!

Flux folg mig hen til Cadi!

Aladdin.

Hør min Ven!

Jeg vil dog give Jer et kierligt Raad.

Apotheker en.

Et tierligt Raad? Og hvad er det?

Aladdin.

J altid

Skal lade Folk smukt tale ud af Munden.

Apotheker en hidsig.

Zael! Har du ikke sagt du vil forgive?

Hvad? Kan du nægte det? Og hvis det var

Dig selv, saa fik det være, som det er.

Men Andre! Andre til! Det er det bedste.

Hvem vil du da forgive? Strax bekiend!

Det bliver en fordømt Historie.

Hvem vil du sende i den anden Verden?

Aladdin rolig.

Fluer!

Apotheker en.

Hvad?

Aladdin.

Fluer!

Apotheker en.

Fluer?

Aladdin.

Rigtig.

Apotheker en.

Dræbe Fluer

Med dette kostelige, sieldne Pulver?

Aladdin.

Seer I, jeg er en vederhæftig Mand.
 Det kommer mig just ey saa noie an paa
 Ret lækkert at traktere mine Fluere
 Engang imellem.

Tager en Guldpenge op og tæller ham.

Apothekereren.

Ja see saa! See saa!

Det er er en anden Sag, min gode Mand!
 I taer ey ilde op min Hastighed!
 Med flige Ting man være maa forfigtig.
 Man har jo dog en Slags Samvittighed!

Aladdin

Ja det forstaaer sig selv. Men sig mig nu,
 Naar man vil dræbe ret en dygtig Fluere,
 Hvor meget har den nodig da?

Apothekereren venlig.

Min Herre!

Det kommer an paa Fluens Størrelse.
 Hvis det er det almindelige Slags,
 Saa kan I gierne med et ringe Gran
 Slaae nogle Tusinde ihjel, naar kun
 I blander Giften med lidt Vand og Sukker.

Han slipper ham Pulveret.

Aladdin

i det han putter det i Lommen.

Men — naar nu Fluere er saa stor, som I?

Apotheker en angest.

Saa stor som jeg? Ja tænkte jeg det ikke!

J vil vist gjøre en Ulykke med det.

Saa stor som jeg? Hvad er det for en Snak?

Saa stor er ey den største Hesteflue.

Aladdin bestandig rolig.

Ja seer I vel! Den Ting den har en Hale.

Jeg svær Jer til, at jeg vil dræbe Fluer;

Men da de er i Hov'det paa en Mand,

Saa maa han jo ha Pulvret ind i Munden.

Apotheker en.

Du hellige Prophet! Hor, jeg gjør Anstreg!

Aladdin.

Det vil jeg ikke haabe. I har vist

Saamegen sund Forstand, at I begriber

Hvor let det er mig, hvis I blier uartig,

At klemme Jer om Halsen saa I gaar.

Og saa er det: at stifte Pulvret

I Munden paa Jer og at løbe bort

Et Diebligs Forretning, som I seer!

Apotheker en.

Det er jo ret et Dievels Menneske!

Gaae hen for mig, og henret hvem I vil,

Naar kun I sparer mig, min Hustru og

Min lille Hassan, med de stieve Been!

Aladdin.

Farvel, min Ven! I kan jo vel begribe,
At det var Spøg altsammen. Vær I rolig.

Gaaer.

Apothekerens

seer efter ham,

Hvem veed hvortil den Karl vel er capabel?

Men betaler skov og ræsonabel.

Al! man maa taale meget, nuomfrunder,

Før ey at støde sine bedste Kunder.

Gaaer ind.

Aladdins Pallads.

Gulnare, hendes Amme.

Gulnare.

Har du nu giemt Aladdin vel, min Amme?

Ammen.

Ja Barn! nu staaer han hist i Kabinettet,

Sæt ved den store Spisefal, at han

Kan høre hvert et Ord der bliver talet,

Og komme frem naar det er Tid.

Gulnare sukker.

Af Himmel!

Jeg er saa angst og saa bespændt.

Ammen.

Mit Barn!

Det maa du ikke være. Vær du frisk!

Hvad er der i at slaae en Trolde ihjel?

O! lad mig see at du betaler ham,

Den onde, visne Beenrad, sit Bedrag,

Som jeg befordred, fiønt uskyldigviis.

Af, du kan troe mit Barn! at jeg har havt

Ret mangen vaagen Nat for den Gags Skyld,

Og grædt derfor, ret mangen, bitter Time.

Men nu er det forbi. Vær nu kun rolig!

Pas paa dit Snit, og lad dig ey forbluffe!

Jeg har alt ladet Spisebordet opslaae

Midt i den store Sal. Naar nu han kommer,

Saa skal du byde ham et Aftensmaaltid,

Det sidste haaber jeg i dette Liv,

Isald du blander med Behændighed,

(Hvad ey jeg tvivler om) det hvide Pulver

Med Vinen, i den funklende Pokal.

Gulnare.

Ja, kiære Moder! jeg vil være rolig.

Jeg seer, paa dette Bænk beroer vor Skiebne.

Ammen.

Og altsaa paa din egen Villie, Barn!

Vær uden Frygt! Spar en paa Pulvret, Barn!
 Kom det altsammen i; ryst Bægret vel!
 Thi seer du, for at han skal intet mærke
 Til Vinens tabte Klarhed, har jeg sat
 De store Solpøkaler ind paa Bordet,
 Tstedet for de brugelige Piinglas.
 O! hvor vil Trollden blive høist forelsket,
 Naar han dig seer i denne Høitidsdragt.
 Mit kiere Barn! Du er dog ogsaa ret
 Den Smukkeste blandt Qvinder, jeg har seet.
 Min Mælk er kommen dig ret vel tilpas.
 Hvor tryllende det hvide, bløde Atlass
 Umbolger dette ranke, sneeffre Legem!
 See, hvor det klare Demants-Belte ligger
 Sig om den tynde Midie, medens Silken
 Vellystlig svulmer op om Barmen her,
 Og runder sig, glatglindsende, forneden
 Omkring de trinde Lænder. Kiere Barn!
 De blodige Rubiner om din Hals
 Forhoier din ungdommelige Hvidhed,
 Og staae dog langt tilbage for din Mund.
 Gaae kun, mit Barn! Og naar til denne Skønhed
 Du lægger et Qvintin af Venlighed,
 Saa blinder du saaledes Trolldens Øie,
 At du kan blande Giften aabenlyst.

De gaae.

C a b i n e t t e t.

Aladdin.

En Hob Klæder hænge omkring paa Væggene.

Aladdin.

Da, Hændelse! du usformodentlig
Har bragt mig i mit eget Klædningskammer,
Saa falder der mig dog et Indfald ind.

Søger omkring og finder endelig en Klædning.

Her er den. Rigtig! Her, her er den Klædning,
Som Moureddin forærte mig, som Fætter.

Den vil jeg tage paa, og rede ud
Mit Haar, som dengang just jeg brugte det.
See her! Her er den høie Glitter-Turban,
Som fulgte Klædningen.

Han klæder sig om.

See saa, nu er

Jeg klædt i samme Dragt, som sidste Søndag,
Da vi fik gjort den smukke, lille Enslitour
Til Biergets Hule, for ihjel at sultes.
Du ædle, fromme, faderlige Fætter!
Nu skal jeg atter see dig i dit Blik,
Naar Døden dæmpet har dets lumme Lue.
Tak være dig, min skionne Demantöring!
Den glemte han, og glemmer den bestandig;
Ehi Allahs Villie dysser hans Erindring
I Sovn. Jeg seer fra Vindvet naar han kommer.
O gid det allerede var forbi!

Betragter sin Ring, betænker sig et Øieblik, og støder
den derpaa imod Væggen.

Ringens And *flug.*

Hvad vil du mig, min ædle Herre?

Aladdin

Nej!

Tie stille! Tie! Jeg vil slet intet vide.

Det var et ubetænksomt, daarligt Indfald.

Jeg vilde spurgt dig om min Skiebne, Slave!

Du veed jo Alt. Jeg vilde forud vidst

Hvorledes denne Hændelse løb af.

Men tie! Tie, kiere Slave! Hvad er Livet,

Naar det nødvendig forud er bestemt?

Ringens And.

Frygt ey, min ædle Herre! Hvad din Slave

Plat ey formaaer, det frister ham ey heller.

Aladdin.

Har du ey sagt, at du kan aabenbare

Mig alting?

Ringens And.

Jo. Men derved maa forstaaes

Hvad der er seet og seer, thi hvad der skal see,

Er skult for mig, som det for dig er skult.

Aladdin.

Saa seer du ey i Fremtids Lufte Bog?

Kingens Aand.

Umiddelbart vel ey, men middelbart,
Fordi den speiler sig i Oldtids.

Aladdin.

Siig!

Hvorledes klarer det dit Fremtids Blik?

Kingens Aand.

Hvo Frøet, Gaaningen og Jorden kiender,
Kan ogsaa give Nyd om Blomstens Art,
Skiont endnu ey den er af Jorden brudt.

Aladdin.

Saa siig mig, vise Aand! Hvad spaaer du mig?

Kingens Aand.

Hvad der bag Tiden ligger og bag Rummet,
Det kræver Spaadommens Natur, min Ven!
At derom ikkun tales kan forblummet.

Da faaer du først din tabte Skat igien,
Naar bort du rydder hvad der er til Hinder.
Isald det lykkes dig, da har du den.

Ehi Mange tælles maae, som Lampens Giender.
For dette flux at vise dig, saa vil
Jeg pege til de halvforglemte Minder.

Den sieldne Lampe driver, rundt, sit Spil,
 Fordeelt i mangt et lidet, kostbart Stykke,
 Thi samlet er den saare sielden til.

Een har det Ydre, som man kalder Lykke,
 Een har det Indre, som man nævner Aand;
 Forenet er den Jordens største Smykke.

Først sammensveitset, ved et magist Waand,
 Den glæde kan, thi uden Lykke mattes
 Din Siel; og hvad er Lykken uden Aand?

Alt altsaa den med dristig Haand kan fattes,
 Der kæmpes maa, først efter mandig Strid
 Dens fulde Værd af Eiermanden skattes.

Hvo ey nu fødtes under Stiernen, blid,
 Hvo kun fik ringe Held og sparsom Gode,
 Fremvirket kun til Massen for sin Tid;

Den ofte sig med Kaserie vil hævne,
 Vil ændre Wiisdoms Plan, og haaner den,
 Fordi den ham ey meer har villet levne.

En sælsom Daarlighed ham river hen;
 Skiont født til Skæl han stolt vil være Kierne;
 Og Herre, skiont han skabtes til en Svend.

Mod denne Vanvid maa sig Kraften værne.
 Gud lagde dybt den i sin Yndlings Barm,
 Det Glette, Nedrige han bort maa fierne.

Paa dobbelt Maade yttre det sin Harm :
 Een tom, forfængelig vil op sig kæmpe,
 Med malmløs Glid, med nervesvækket Arm ;

Een søger kun det Gode ned at dæmpe,
 Fordi naar Alt er uden Værd, som han,
 Sig Alt skal efter Uffelheden lempe.

Isald mod disse To du holder Stand :
 Forfængelige, tomme Drift, som blegner
 Misundelig til Kraftens kiefte Mand ;

Dg denne Glethed, som i Polen segner,
 Som kiender ikke Livets Herlighed,
 Som efter egen Smaahed Alt beregner —

Naar disse du har stød med Vælde ned,
 Kief, i den allerædlest blandt Kæmpe,
 Glyer Morkets Forhæng, som du sønderled —

Dg herligt straalet din gienvundne Lampe.
 Han forspinder, Aladdin synker hen i dybe Tanker.

Den store Sal.

Gulnare. Moureddin.

De sidde sammen til Taffels.

Gulnare

lægger Noget paa hans Tallerken.

Tag dette Stykke, Kiere! det er bedre.

Moureddin

benlig paa sin Maade.

Jeg er en fræsen, elskede Gulnare!
 Et Stykke har jeg, iblandt alle Stykker,
 Kun higit efter, det var dig, min Dronning!
 Jeg er en versligviis, erfaren Mand,
 Alting har jeg forsøgt og giennemskuet.
 Naturen skienkte mig en virksom Siel,
 Der kaster sig paa Alt, som Morgenduggen.
 Kun Kierlighed har jeg endnu en prøvet,
 Den skienkte Lampen mig. Dens bedste Værk!
 Troe en, at jeg er saa forelsket i Lampen.
 Den Ere, ved min Glid at fange den,
 At jeg kan sige: Gengang fik jeg dig,
 Trods al din Modstand, ved min egen Klogskab,
 Det er den bedste Nydelse, den gav mig.
 Og saa, som sagt, at jeg fik dig, min Dronning!
 Soel kun engang hvor varmt mit Hierte banker.
 Saa vældigt har det aldrig slaaet for. —
 Men hvorfor var du før saa kold imod mig?

Gulnare.

J veed, det er en let at tvinge Smerten,
 Og vende strax sig til en stor Forandring.

No u r e d d i n.

Det veed jeg, min Hyrdinde! Ja, det veed jeg.
 Jeg veed hvad der kan vides her i Verden.
 Naturen syntes ret at have skabt mig
 Til noget Stort, den gav mig mange Eener,
 Som der behøves til at blive vliis,
 Jeg mener nemlig til at vide Alting.
 Husommelsen var stærk hos mig, som Barn,
 Og dertil kom nu at jeg havde Orm,
 Saa gad jeg ikke leget med de Andre;
 Var vranten, syg; men sad imidlertid
 Og lærte mine Lectier paa min Skammel,
 Imedens de Andre gif og saae paa Maanen
 Og Blomsterne, og sloges alt iblandt.
 Da jeg blev større, vilde de forført mig
 At løbe efter deres Fruentimmer;
 Men dertil var jeg altfor dydig; havde
 Desuden ingen Lyst og Drift dertil!
 At drikke nu og giøre Maaltid med dem,
 Det gad jeg heller en. Jeg havde ingen
 Særdeles Appetit, og Vinen svækker.
 Propheten gjorde vel, da han forbød den.
 Imidlertid saa steg min Wiisdom saadan,
 At efter megen Noie, Nattevaagen,

Jeg endelig tilsidst fik grundet ud:
 At der var til en Lampe her i Verden,
 Som er forunderlig med samt sin Ild.
 Den har jeg nu bestandig grebet efter —
 Og fik den endelig, som du har seet!

Gulnare.

Ja, kiere Ven! det har jeg.

Noureddin.

Derfor vil jeg

Nu ogsaa nyde ret engang mit Liv.
 Hidtil har jeg kun liden Omgang havt
 Med Qvindfolk. Ting af større Vigtighed
 Har altid fængslet mig. Min hele Giel!
 Bestandig henvendt paa en værdig Gienstand,
 Har ikke denne lette Barnlighed.
 Min Tunge er ey vant til smidig Sniksnak;
 Og mange Aars udholdne Nattevaagen
 Har bleget Roserne paa mine Kinder.
 Men svækket er jeg ey. Om Aftenen tør jeg
 Dog ikke spise meget, eller hvad
 Der kræver stærk Fordoielse. Min Mave
 Er ikke med det bedste. Folk af min Stand,
 Som ikke har ret stor Bevægelse,
 Maa spise lidt kun, og hvad let fordoies.

Gulnare.

Det er fornuftigt!

Noureddin.

O! mit gode Barn,

Jeg taler altid findrigt og fornuftigt.

Dertil er du vel ikke vandt hos denne

Forædte, taabelige Kns?

Gulnare.

Ih nu!

Lidt Spøg kan ogsaa være godt imellem.

Noureddin.

O ja! — Med Maade dog, og yderst fielden.

Jeg hader det, som andet Specerie;

Det heder Blodet og fordærver Maven.

Dog, naar det er en hvæffet Vittighed,

Som træffer bittert paa sit rette Sted;

Naar skarp den revjer Bildskab, Sværmerie,

Og denne dumme, flade Drengestolthed,

Der brauter med en lykkelig Natur,

Og ikke med hvad der er Selverhvervet,

Saa laer jeg det endda passere; men

Hvad denne overgivne Raadhed angaaer,

Som ingen anden Hensigt har end Raadhed,

Saa væmmes jeg derved, som Manden væmmes

Bed Sukker i en savlet Barnemund.

Gulnare.

Endnu et Stykke!

Noureddin.

Ney, min elskte Dronning!

Isald jeg spiser meer, kan jeg en sove,
Og jeg er meget for en rolig Nat.

Gulnare.

Det er alt silde. Det er mørkt; og Himlen
Staaer fuld af Stierner.

Noureddin.

Hine Stierner lyse

Om Natten kun. Jeg seer to Stierner for mig,
Der lyse huldt om Dagen, som om Natten.

Gulnare.

J smigrer!

Noureddin.

Alt har sin Tid, siger

Den store Salomon. Nu er jeg Veiler,
Naar jeg er bleven Mand, saa vil jeg meer en
Betiene mig af flige Vignesser,
Som egentlig i Grunden dog er Daarskab.

Gulnare.

Hvad kalder man den store Stierne, hisset,
Som funkler med et usædvanligt Lys?

Noureddin.

Jeg kan en see med blotte Nine længer,
Mit Syn er svækket af den megen Læsning.
Men hie, nu har jeg væbnet alt mit Blik.
Hvor, sagde du, at Stiernen skulde funkler?

Gulnare.

Der, over Ebletræet!

J det Moureddin ligger paa Stierne, kaster Gulnare Giff-
pulveret i sit Bøger.

Moureddin.

Jh mit Barn!

Saa kiender du ey engang Hundestierne?
Tiltrukke Mattens Stierne sig da ey
Din stadige Opmærksomhed?

Gulnare.

O jo!

Det glæder mig, hvergang jeg seer dem funkse,
Som bedre Bomster i en bedre Hauge.
De vinke mig med deres milde Blik,
Som smaae, uskyldige, lysklædte Engle,
Fra Jorden venligt op til Paradiis.

Moureddin.

O! det er Sværmerie. Nej, hvad jeg mener,
Bornoier det dig ey, at kiende Navnet
Paa hver en enkelt Stierne, og at vide
Hvor den skal staae paa Mattens visse Lider?

Gulnare.

Ik! det er aldrig faldet end mig ind.
Saa har da alle disse Stierne Navne?

Moureddin.

De fleste, Barn! De fleste, Barn! Vi har
Endnu tilbage ikkun Melkeveien,
Der har vor Herre været lidt confus;
Dog, Tid og Flid kan gjøre Underværker!

Gulnare.

Saa denne Stierne kaldes Hundestierne?

Noureddin.

Ja, Barn! Det er min Stierne, det er den
Hvorunder jeg er født til Verden.

Gulnare

ryster Gifsbægeret.

Ey!

Men er det sandt, hvad jeg har ladet mig sige,
At Stierne skal have en usynlig
Indflydelse paa Menneskenes Liv?

Noureddin.

Ja, det er noget nær vel sandt, min Datter!

Gulnare.

Det er dog underligt. — Men af, hvad tænker
Jeg da vel paa. Jeg blander mig forvovent
I en alvorlig Undersøgelse,
Hvoraf jeg ey det Ringeste forstaaer.

Noureddin.

Sael kun fornuftig, Barn! Det gjør dig altid
Langt skønnere i mine Øine, end
Du forhen var.

Gulnare.

Nu, fiere Noureddin!

Da det er kommen dog saa vidt med os,

Saa vil jeg ikke vægre mig, min Ven!

Ved, efter persisk Viis, at drikke Jaord. —

Men Himmel! det er sandt, jeg har en Husbond,
Hvorledes kan jeg bryde ham min Troe?

Noureddin

med et koldt Smil.

Vær ubekymret. Drik med mig i Aften!
For Brylluppet skal jeg nok saa det mage,
At du har ingen Trofskab meer at bryde.

Gulnare

Griber Bægeret begejstret.

O I henrykker mig! Saa kom da nu,
Og byt, paa persisk Viis, det fulde Bæger
Med Eders Siels Veninde. Tom det ud!

Noureddin bytter.

Hver Draabe skal besegle dette Baand.

Han lønner Bægeret.

Gulnare

sætter sit, stirrer først paa ham og dernæst ud af
Vinduet til Himlen.

Mig synes Hundestiernen blegner.

Noureddin.

Ha!

Veninde! Jeg faaer ondt.

Gulnare stielhende.

Vær rolig, Ven!

Det gaaer snart over.

Noureddin.

Ha! Jeg bliver kold!

Jeg kan en røre mig, mit Dje mørknes,
 Og i min Indvold raser Dødens Smerte.
 Døren aabner sig sagte i Baggrunden.

Aladdin

træder ind i sin gamle Dragt, gaaer med langsomme
 Skridt og med Armene overkors hen imod Moureddin,
 standser i nogen Afstand, betragter ham en tidlang og
 siger derpaa i en rolig Tone.

God Aften, Fætter!

Moureddin.

Død og Helvede!

Aladdin!

Han vil gribe efter Lampen paa sit Bryst, men hans
 Haand spulser magtesløs ned.

Aladdin.

Wie, jeg skal hielpe Jer; det er nok Lampen,
 I famler efter?

Han tager den ud af Moureddins Barm og rækker ham den.

See der er den, Fætter!

Jeg lofte Eder den jo, paa mit Ord,
 Naar først jeg heelt var kommen op af Hulen.

Moureddin

griber efter den, hans Arm spulser.

Aladdin

kender den for hans Dine.

See! hvor den funkler i sin Kobberskue.

J har poleert den, seer jeg, siden sidst.
Saa tag den, Fætter! Lad Jer ikke nøde.

Noureddin.

Aladdin! Ha! du har forgiven mig.

Aladdin.

Det har jeg, Fætter! Et forgiftigt Kryn,
Som bruger den af Skiebnen givne Livskraft
Til Graad kun, for at bringe Død og Rædsel.
Maa fældes paa sin egen, lumste Wiis.
At vandre aabenlyst mod den var Vanvid,
Da strax den vilde gribe til sin Graad,
Jeg haaber at forsvare det for Gud,
At jeg i dig har seet en giftig Bræmse,
Hvis hele Liv, en vild, begierlig Torst,
Blev slukket i Begierlighedens Bæger.

Noureddin deer.

Gulnare.

O Himmel! han er død.

Aladdin.

Min tro Veninde!

Forføj dig i dit Kammer. Denne Dødning
Er ingen værdig Gienstand for dit Blik.
Desuden — du forstaaer hvad jeg vil sige.

Gulnare.

Ja, lad mig gaae. Jeg taaler ey at see
Den stærke Mand, saa lidt som dette Liig.

Hun gaaer.

Aladdin

seer efter hende. Naar hun er borte gnider han
Lampen.

Lampens Mand

giennem Vinduet.

Hvad vil du, Herre! See jeg venter paa dit Ord.

Aladdin.

Læg dette sorte Liig ned i den sorte Jord.
Og naar du det har gjort, il da paa hurtig Fod,
Og sæt mit Pallads hen der, hvor det fordem stod.

Lampens Mand.

Saa hurtig lyder jeg dit strænge Magtens Bud,
Som du i Luften seer et hvidligt Stjernefud.

Aladdin fortrolig.

Du tænkte sikkert ey saasnart at fæe mig,
Med Lampen i min Haand, at kunde byde dig?

Lampens Mand.

Jeg tænker ikke, alt hvad Allah mig har skienkt,
Er det at rette ud, hvad Lampens Drot har tænkt.

Han forsvinder med Liges. Aladdin gaaer ind i Sidebærelset.

I s p a h a n.

Sultanens Sovegemak. Soliman ligger og sover under en Thronhimmel. Hans Hofnar kommer ind med et stort Klæde om Hovedet, gaaer hen til Sengen og rusker i ham.

Narren.

Hey! Sultan! Sultan! Troendes Behersker!
Du har jo eengang dog paataget dig
Det Kæmpeværk, at vaage over Landet!
Er det da nu Maneer, at ligge saadan
Og snue ud paa Formiddagen? Hvad?

Soliman vaagner.

Hvad vil du, Nar?

Narren.

Ret og Retfærdighed!

Isald en Nar har ogsaa Ret.

Soliman.

Hvad er der?

Er det saa silde, siger du?

Narren.

Saa silde,

At om du reiser dig paa Tæerne,
Saa naaer du med din Haand dog ey til Solen;
Saa høit er den alt over Horizonten.
Men nu vil vi ey tale meer om den.
Jeg har en Bule her, midt i min Pande,

Som er af mere Vigtighed end den,
Og vel saa stor.

Soliman.

Hvad vil det Klæde sige?

Narren

Kaster sig paa Knæe.

Stormægtigste Monark! O du, hvis Linding
Naaer til det Yderste af Caucasus,
Ja selv til Ararat, som Nogle mene
Er endnu højere, hvor Noah stranded;
O du! som strækker ud din ene Arm
Til Ganges, og den anden vældig til
Det sorte Hav; o du! hvis brede Rod
Staaer, herrefast, paa alle Jordens Skatte,
Hvis Dje lever i fortrolig Omgang
Med Himlens Stjerner; hor din Tjeners Klage!
Og, hvis du ikke er en reen Tujon,
Saa giv ham Ret!

Soliman.

Hvad er der hændet dig?

Narren.

Forbandet være slige Bygninger,
Som kommer og forsvinder og som kommer
Alt efter eget Indfald! Hvad er det?
Skal vi forandre nu vor gamle Mening
Om Husene? ja, endnu meer, om Slotte?
Er de ey længer faste Eiendomme,

Men kun Løssøre, rørligt Guds? Forbandet!
 Det er jo reent mod Loven, store Sultan!
 Det er jo Majestæts-Forbrydelse!

Soliman opmærksom.

Forklar dig!

Narren.

Herre! Jeg er kun en Nar,
 Et toffet Alehoved, som du veed;
 Men en den Klogeste i hele Landet,
 Om det var dig i høieste Person,
 Faldt paa, at tage sig iagt for saadant.

Soliman.

Faer, eller frygt min Brede.

Narren.

Nu jeg taler.

Jeg er en Orm, du er en Elephant!
 Jeg er et ringe Krid, du er en Dre!
 Jeg lyder dig. Saa flyd da fra dit Øre
 Rathuen bort, og anstræng din Forstand! —
 Som jeg i Morges gik omkring og rørte
 Mit Legem og husvaledede min Siel
 Ved Solens Opgang, hvis høirøde Kugle,
 Midt i det østliggule Skær, saae ud
 Som dit høisyrstelige Blod, da sidst du
 Blev aarladt —

Soliman.

Hør kun! hvilke Pignellet.

Narren.

En Døbtessens af Smiger, som du seer
 En Anden vilde i det Høieste,
 Paa kummerlig Maneer, her sammenlignet
 Dit Blod med Solen. Det vil lidt forslaae!
 Jeg sammenligner Solen med dit Blod.

Soliman.

Tael! eller jeg skal sammenligne den
 Med dit.

Narren.

Nu veed du vel, (og hvis du ikke
 Just veed det, hør det forstegang af mig)
 At Piet blindes ved at see i Solen.
 Da altsaa nu jeg vilde gaae tilbage
 Op mod dit Slot, og gif saadan i Tanker
 Og grundede, (du veed jeg er en Nar,
 Og at min Grublet er en Narrefeil)
 Saa gif jeg til, og lod mit Hoved hænge,
 Og skyndte mig; thi paa den store Plads
 Var der jo ingenting at gaae af Vey for!
 Den Tanke kom mig dyrt at staae, thi indet
 Et Ord jeg vidste af det, stodte jeg
 Mit Tankeværksted saa fordømt og haardt,
 Saa flux det svulmed med en saadan Bule,
 At hvis en Græker møder mig, saa troer han
 At jeg er Zeus, og at mit Hoved strax
 Skal giøre Varsel med Pallas Athene.

Soliman.

Hvad stødte du dig paa da?

Narren.

Nu hvorpaa

Vel andet end paa det fordoimte Slot?

Som spørger ingen ad om det maa gaae,

Og heller ingen ad om det maa komme,

Men følger ene sin Comoditet.

Soliman.

Aladdin's Pallads?

Narren.

Ja.

Soliman.

O Gud! min Datter!

Er hun der ogsaa?

Narren.

Ja det veed jeg ikke,

Ehi hende stødte jeg mig ikke paa.

Men denne Rulle her af Pergament

Gav Bagten mig til dig.

Soliman.

Læs, kiere Nar!

Læs høit, og tydeligt, og uden Bagter.

Narren læser.

Ham, Gud allene Priis!

Kongernes Konges Land, det keiserlige Herskab og

Rige, som det er hævet over alle andre, lade Gud
det evig blomstre.

Den ringeste af dine Undersaatter, ringe som
et i Lufsten flyvende Snug, Aladdin Mustaphas
Søn, forkynder sin i høy Grad høie Herre, stor
som Salomon, den Almægtiges Skygge, den Barm-
hiertiges Statholder, Belgierningernes Aabenbarer,
Jordens Herre, Soliman Persiens Sultan:

Ligesom den evige Guds Naade ubegribelig kom
og veeg fra Eders troe Tiener, saaledes er den nu
atter vendt tilbage. Slottet for Eders Dine, paa
den gamle Plads, tiener heri nofsom til Bevis.
Saasnart Eders Slave, hvem Eders Mildhed og
Naade ffienfte sin Dotter, er kommen tilbage med
hende fra en Valfart til den hellige Prophets Tem-
pel i Mekka, for der at afvaske Sielens Støv, der
saa lettelig klæber sig paa under Livets Reise, og
for at takke Allah for sin Naade, iler han med
lettet og renset Hierte, at kaste sig for Eders
Fodder.

Statholderffabets og Herlighedens Stierne
komme altid over Eder, fra den overvindende Himmel,
med sit Skin og sin lyse Glands.

Soliman.

Ha, er det sandt! Siig, staaer det alt i Brevet?

Narren.

Troer Du at jeg kan digte ud af Hov'det?

Soliman.

O hielp mig op af Sengen da! O skynd dig!

At jeg kan see om det er sandt! Kom, skynd dig!

Narren.

Du seer jo Bulen i min Pande, Herre!

Soliman.

Isald jeg saae den, hvad beviser det?

Man kan jo støde sig paa mange Ting,

Dertil behøves ingen Trylleslotte.

Desuden seer jeg ey engang en Bule,

Men kun et Klæde om dit Hoved.

Narren.

Bantroe!

Gaa kom da lad mig hielp dig, min Dreng!

Du bliver gammel nu. Der er din Kaabe!

Vil du hae Kronen paa? Hvor er dit Scepter?

Jeg troer, at det er rullet under Sengen.

Her er det! Sy hvor det er støvet til!

Han viser det af og siger Sultanen det.

Kom nu, saa skal du strax faae Syn for Sagn.

Soliman

gaaer til Vinduet.

O Himmel! det er sandt. O Gud, mit Barn!

Gaa skal jeg atter see dig før min Død?

Saa skal du trykke mine Nine til?
 Og — O jeg maa derover! Flur affed!
 At jeg kan see om det er intet Blindværk.

Saaer

Marren allene.

Og hvormed vil du see det, Soliman?
 Med blinde Nine! Jeg maa altid see,
 Naar man paa dette lille, sorte Kul,
 Der laaner al sin Smule Gnist paa Borg,
 Løe nævne Blindværk. Hvad er Blindværk da?
 Har ikke Alt i Verden sin Betydning?
 Og hvad er Sandhed? Er det Sandhed, at
 Badstæren, hist, igaar kom drukken hjem?
 At Casem kan ey taale Hvideløg?
 At Ali æder meer end andre Si?
 Alt hvad der vækker en Idee om ham
 Hist oppe, og om det, som han har giort,
 Den Sprække, hvorigiennem et bevæbnet
 Og kraftigt Die Kundum ind kan titte,
 I Kamret hist, hvor Dreierbænken staaer,
 Er Sandheds Bey, og hvad det seer, er Sandhed,
 Saaledes som den groer i dette Clima.
 Den anden Sandhed har en Aoe paa Marken,
 Der stirrer paa et Træ med dumme Nine,
 Halv ubevidst, imens den tygger Drøv.
 Alt kaldes Blindværk hvad ey ligefrem
 Sig med det grove Hverdags-Liv forener!

Det er det rette Blindværk! Altsaa er
 Nok Blindværk egentlig i Grunden Dummhed?
 Ja, hvis jeg ikke var en Nar, ved Allah!
 Jeg kunde næsten troe jeg havde Ret.

Gaaer,

M e e t a .

En stor Plads. I Baggrunden den store Mo-
 skæe. En utallig Sværm af Pillegrimme,
 Dervischer, Abdaller og Kalendere.
 Foran Aladdin og Gulnare, i Pille-
 grimsklæder, med Vandringsstave i Hænderne.

Gulnare.

O, min Aladdin! hvor mit Hierte nu
 Er let igjen; og er en dit, min Ven!
 Det samme?

Aladdin.

Jo, min Hustru. Stille Noe
 Nu hersker der, hvor før Beshymring sad.
 Det er en stor Husvælselse og Trøst,
 At bede fremt til Gud og takke ham;
 Thi den, som stoler daarlig paa sig selv,
 Gaaer stolt, hovmodig frem en stakket Tid,

Gaalænge intet Vanhæld møder ham;
 Men møder det, da har han ingen Tilflugt
 Og ingen Trøst, da seer han kun i Skiebnet
 En' grum Tyran og nødes, at fortvivle.

Gulnare.

Det Nieblif da ned jeg bukked mig,
 For inderligt og fromt at kysse hiffet
 Den sorte Steen, hvorpaa vor Stammefader,
 Den høie Abraham, har sat sin Tod,
 Da faldt en Steen bort fra mit Hierte, som
 Var mere sort og mere tung end den.

Aladdin.

Imorgen gaaer en persiff Caravane,
 Gaa vil vi langsomt drage hjem med den.
 Du veedst jeg giemmer Lampen paa mit Bryst,
 Og Ringen sidder fast omkring min Finger,
 Men hverken Ringens eller Lampens Vnder
 Skal giøre os vor Reise magelig.
 Som fromme Pillegrimme vil vi drage.
 Og dele med de Andre deres Kaar.

Gulnare.

Min Husbond! seer du hiff den smukke Mand?
 Han er ey klædt som Pillegrim, som Dervisch,
 Ey heller som Abdalla og Kalender.

Aladdin.

Hvor, Elfte?

Gulnare.

Hisset! Seer du ham da ey?

Ham i den hvide Underkjole, aaben
 For Brystet og med brede, vide Ermer!
 Hans Kiortel derimod er ærmeløs;
 For Turban har han en hoipullet Hue;
 En Lasse giorder sig om Livet, hvori
 Der stikker Bøger, Blækhorn og Papir;
 Og slagrende et broget Blomsterflor
 Sig slynger let omkring den høire Skulder
 Og venstre Arm.

Aladdin.

Det er en persisk Digter.

Gulnare.

Nu sætter han sig ned. Man bringer ham
 En Strengelseeg, nu spiller han og synger.

Aladdin.

O kom da, lad os lytte til hans Røst!
 Hvo elsker ey den hulde Digtekunst?
 Selv Fjeldet yttres med sin høie Gienlyd
 At det har Sangen fier. Ved Nattergalens
 Soloflare Stemme aabner Rosen sig,
 Kamelen hopper let igiennem Dalen
 Ved Lyden af sin Førels Tryllesøite,

Og fulde Mennesket da ikke frydes
 Ved Digtefunstens Ynde? O! saa var han
 Jo mere følesløs end Fjeldets Steen.

Sangeren

griber i Strengene. Neppe mærke de forsamlede Klarer
 dette, førend de flynde sig hen og omringe ham i en tæt
 Kreds, naar Alting er stille begynder han.

Du fromme Sværm! du hulde Vandringfare!

Lad mine Harpetoner loffe dig!

Jeg i en hellig Sang vil aabenbare

Det gamle Sagn, som her befæler mig.

For ud at sone dine Synder, svare,

Herhid med Bøn du har begivet dig,

Hvor Patriarkens Tod har sat sit Stempel,

Hvor helligt hæver sig Prophetens Tempel.

Alt hvad der der sker i Verden snart forsvinder,

Den største Handling varer kun et Blund,

I gamle Zifferer, som i gamle Minder

Den fromme Krønnik søger Tilflugt kun;

At Glemsels Laage ey den overvinder

Maa Sagnet vækkes, tolkes mangan Stund;

Og for nu svundne Liv tit at forynge

Gud skabte Sangeren og lod ham synge.

Abraham Alsars Søn i fordums Dage
 Drog med sin Hustru fra Egypti Land,
 Den rige Frugtbarhed han lod tilbage
 Og frygted ikke for arabisk Sand;
 Ned satte han sig med sin gamle Mage
 Ved Ararat, den stærke Høvidsmand;
 Araberen, hvis Kraft kan intet hæmme,
 Lod snart ham Nilens dorste Slaver glemme.

Men da nu Sara var en gammel Kvinde,
 Og hverken syrig længer, eller skion,
 Saa gif han til en ung Araberinde
 Og avled med den friske Møe en Søn.
 Men Hagar riante Sara som Slavinde;
 Thi skulde hun sin Frugtbarhed i Løn.
 Og da nu Tiden kom, hun skulde føde,
 Saa gif hun ud i Ørken, vild og øde.

Med Kierlighed og Frygt var Hiertet blandet,
 Hoit Patriarkens Røst i Ørken lod.
 Tilslidst han fandt sin Hagar midt i Sandet,
 Med et fuldpægtigt Foster i sit Skød.
 Hun smægted og hun længtes efter Vandet,
 Som hoit i Luften frem af Jorden brød;
 Thi Barnets Fod et Væld strax havde tvunget
 Alt springe der, hvor intet før var sprunget.

At Hagar nu af Vandet kunde nyde,
 Som vildt og skamfuldt op i Luften sprang,
 Gik Abraham med Sand det til at flyde
 I dampet og i rolig Kildegang.
 Derpaa Forældrene sig monne fryde
 Ved Barnets Måsyn, sang en hellig Sang,
 Og toede det i klare, kisle Dvæld,
 Og gav det Navn, og det heed Ismael.

Ismaelitter! Derfor lokker Eder
 Den nøgne Ørk saa selsomt i sin Tavn,
 Hvor intet Palmetræ med Skogge freder,
 Er dog den raske Rytters Fodestavn;
 Hvergang I kommer til en enkelt Ceder,
 Da hvidsler den Jer Stammefaders Navn.
 Han blev en herlig Helt, en vældig Jæger,
 Hans Aand igiennem Ørken sig bevæger.

Kort efter Sønnens Gødsel huld fremtraade
 For Abraham i Dromme Gabriel.
 Dig skienker, sagde han, Jehovas Naade,
 At bygge ham et Huus ved klaren Dvæld,
 Som nylig født, med spæden Fod optraade
 Din førstefødte Son, din Ismael.
 Lad høie Piller hvalte Hvalving bære,
 Og gjør et Offer der til Herrens Ære.

Da Abraham, den fromme Herrens Mand,
 Nu spurgte: Hvordan skal jeg Huset bygge,
 Hvor der er intet uden Glyvesand,
 Og ingen Steen, og ingen venlig Skygge?
 Da sænkte Gabriel sin Villievand
 Og sagde: Elfte! Du skal Huset bygge
 Gaaft paa din Troe, den skal du ikke slippe,
 Gaa bygger du dit Tempel paa en Klippe.

Og ned fra Bierget Ararat, hist oppe,
 Hvor nys du bad, du fromme Vandringsflof!
 Der løste sig fra morgenrøde Toppe
 Lidt efter lidt den klare Marmorblof,
 Og delte sig, og faldt i rige Skofke
 Til Kilden ned, og der var Stene nok.
 Og Abraham tog Stenene fra Fieldet
 Og bygged Gud et Huus ved Kildevældet.

Men da en Marmorsteen nu blev tilbage,
 Af mægtigt Omfang og af fieldent Brud,
 Da hæved den sin Røst med stille Klage:
 Hvi maa jeg ikke ogsaa takkes Gud?
 Dens Fromhed monne Herren hoit behage.
 Da traade Abraham paa Almagts Bud
 Et Spor i Stenen, hvortil daglig klæber
 Sig fromme Slægters fromme Andagtslæber.

Og — o hvor underligt det Store mødes,
 Af Allah elsket frem og forudseet!
 Der, hvor han Ismael lod forduin sødes,
 Han sødes lod vor hellige Prophet.
 Det gamle Huus, som ned af Tiden brødes,
 Som mange Slægters Dine havde seet,
 Det reiste sig med dobbelt milde Miner,
 Ehi Mahoms Tempel staaer paa dets Ruiner.

O kommer! lader os endnu engang
 Med hellig Tausshed ind i Templet træde!
 Paafalder Allah der med Bøn og Sang,
 At Gabriel i Morgenrødens Klæde
 Nedsvinger sig, at Solbasunens Klang
 Kan alle vore Hierter helligt glæde.
 Kom, Islamitter! følger mine Fied!
 Een er vor Gud, hans Tiener Muhamed!

De forsamlede Skarer gientager alle den sidste Linie og
 følge Sangeren ind i Templet.

Et andet Sted i Staden Mekka.

F a t i m e. H i n d b a d i Pilgrimsdragt,

H i n d b a d.

Guds Fred med dig! Propheten signe dig!

F a t i m e.

Tak for dit Ønske, fromme Vandringsmand!

H i n d b a d.

From kan jeg ikke kaldes, naar jeg staaer
Ved Siden af den hellige Fatime.

F a t i m e.

Allah er hellig, Muhamed er hellig,
Jeg er en skrobelig, en blysom Kvinde.

H i n d b a d.

Dit Rygte er bekiendt. Den Godes Rygte
Udbreder sig, som Morgenrødens Straaler,
Og loffer Mattens Sonner hid, at de
Kun vederqvæges i det varme Skær.

F a t i m e.

Hvor er du fra?

H i n d b a d.

Mit Hiem er Afrika.

Men flønt Arabiens Ør, det røde Hav,
Og Nilens Gump var mellem mig og dig,
Saa lod dit fromme Navn dog til mit Øre.

F a t i m e.

Hvis saa er, maa jeg takke Hændelsen.

Hindbad.

Du boer i Persien?

Fatime.

Ja, Vandringsmand!

Midt i en mørk og tæt forvokset Skov
Har Egnens Bønder bygget mig en Hytte.

Hindbad.

Og vandre daglig til din Eensomhed,
At høre dine trøstesfulde Ord.
Man siger at Propheten elsker dig
Saa høit, at han har givet dig den Kraft
At læge Hovedværk og andre Smerter,
Naar du den Syge rører med din Haand!

Fatime.

Ind i Naturens Kraft kan Ingen flue,
Og mindre i den Højes Badergodhed;
Hvad Tillid i den Frommes Bavn formaaer,
Det viste Nazaræeren sit Folk.
Han var en hellig, høi Prophet fra Himlen,
Jeg kun en Kvinde; men jeg frygter Gud,
Min stille Wandel er at takkes ham.
Naar Mennesket omtumler sig imellem
De vilde, sandseilige Jordens Lyster,
Saaer Jorden Overhaand; det ranke Hoved,
Som skabtes til at hæve sig til Himlen,
Nedsynker tungt, blier dødt og forvirret.
Naar da det, af en dybtindplantet Drift,

Løjer fra sin Lummel atter til det Gode,
 Da kan en skyldfri og uskyldig Haand
 Vel glatte Angersrynken ud igien,
 Og muntre Sindet med et venligt Haandtryk.

Hindbad.

Har Rygtet Ret? og er det sandt, man siger,
 At Prinds Aladdin med sin Brud Gulnare
 Er her i Mekka denne gang, som Pilgrim?

Fatime.

Igaar han var her med sin unge Hustru,
 Imorges tidlig reiste han herfra
 Bort, med en talrig, persisk Caravane.

Hindbad

med fiendelig Utilfredshed og Bestyrrelse.

Gaa er han reist?

Fatime.

Hvi kan det frænke dig?

Hindbad fatter sig.

Jeg er fra Afrika, som du har hørt;
 Jeg vilde seet ham — havde Ting at tale
 Med ham af Vigtighed. — Jeg er en Kiøbmand,
 Det var i Pengesager. — Borte er han,
 Og hen til Persien er ingen Springvæn.

Fatime.

Min Ven! fortryd ey mit velmeente Ord,
 Men tak du Allah for sit Gadervink!
 Den hellige Prophetes Gudselsked

Er Samlingspladsen for en ydmyg Flok
 Bødsfærdige og fromme Pillegrimme,
 Men ingen Kåhn og ingen Kiøbmandsbør.

Hindbad.

Tilgiv mig, fromme Kone! Du har Ret.
 Saa let kan Verdens Lyster lysselsætte
 Den svage Siel, selv naar den vil det ey.
 Du kvalte venlig den usfromme Tanke,
 Jeg lover dig, den skal ey atter opstaae.
 Med Gudsfrøgt vil jeg her tilbringe Tiden,
 Og med den næste Caravane gaaer jeg
 Til Persien. Maaskee vi følges ad?

Fatime.

Min Ven! jeg drager ey med Caravanen,
 Jeg vandrer ene, langsomt paa min Tod.
 Det er nu saa min Grille. Denne Reise
 Gjør jeg hvert tredie Aar, og den bekommer
 Mig saare vel. Det ahner ellers mig,
 At denne bliver den sidste. Jeg er gammel!
 Drag du, min Ven! kun hen med Caravanen;
 Jeg vandrer bort i Morgen allerede.
 Men kommer du til Persien, og finder
 Det Gangen værd at hilse paa mig der,
 Saa finder du mig atter i min Skov,
 Hvor jeg kan giesse dig med Mælk og Frugter.

Hindbad.

Tak for dit Tilbud! Lev ret vel saalænge,
Jeg ønsker megen Lykke til din Reise.

Fatime.

Reisen til Gud er altid lykkelig.
De Filles ad.

Den arabiske Ørk.

Nat. Intet uden Sand og Lust, Maanen midt paa
Himlen.

Caravanen

Kommer langsomt dragende og synger.

Giennem Dagens Hede, giennem Ørkens Sand,
Freidig hjem vi atter drage til vort Land,
Hjem en fielden Rigdom bringe vi, saa froe:
Lilfredshed i Hjertet, Fromhed, Sieleroe.
Allah! leed dit Folk til Palmetræets Rod,
Bring os kiolne Kilder, styrk Kamelens Fod.
Dagens Lue svandt og Duggen falder blidt;
Kioler Sandets Hede under Mulens Skridt.
Underlige Nat! Kun idel Lust og Sand;
Midt paa Himlen Maanen i sin stille Brand.
Huldt den for os lyser; under Duggens Regn

Fryd der os Prophetens skionne Himmelstegn.
 Frem da nu kun fredig! Nu kun freidig frem!
 Mahoms Maane leder sikkert til vort Hiem.

De drage videre,

P e r s i e n .

Nat. Ty! Skob. I Forgrunden en Steendysse, i Bag-
 grunden Fatimes Hytte.

Hindbad

Kommer forbildet ind.

Fordømt! hvor finder jeg den usle Hytte?
 Maaskee jeg alt er gaaet den forbi.
 Hvo skiller vel et Hul af sammenflættet,
 Mosdækket Løvværk fra en anden Busk?
 Jeg har alt giennemvandret hele Skoven.
 Her maa det være, efter hvad jeg hørte.
 Men jeg er træt. Der seer jeg hist en Steenhob,
 Der vil jeg sætte mig og hvile lidt.

Gætter sig.

Ja! Lampen maa jeg eye. Denne Dvinde
 Er vidt berømt. Jeg veed Gulnare længe
 Har ønsket hendes Venstreb, hendes Omgang.
 Den skal hun faae. Men jeg vil være selv

Fatime, som i Fromheds blide Dragt
 Skal naae mit Maal, naar først i hendes Klæder
 Jeg narret har den blinde Pobelsværm,
 Og med min Tale giort dem Hov'det gal.
 Paataget Gudsfrøgt skal mig Lampen skaffe,
 Og bore Dolken i dit Bryst, Aladdin!
 Det er endda en Trost at Maanen skinner. —
 Hvorfor mon disse Stene ligge her?
 Det lader til at de er lagt med Glid.
 En Kampesteen staaer opreist mellem Mængden.
 Der er jo hugget nogle Zifferer i den!
 Mon jeg kan see ved Maanen hvad det er?

Læser.

"Her lagde Lampens Aander Moureddin;
 Bag Stenen raadner hans giftsvulnelig.
 Han blev et Offer for sin egen Ondskab."

Springer forærdet nogle Skridt tilbage og stirrer
 længe paa Steendyssen.

Hvorledes? Sad jeg paa min Broders Grav?
 Hans Grav! — Og bør jeg da en hævne ham?
 Det var et Bink og intet Varsel. Nej!

Han seer sig om og bliver Fatimes Hyfte væk.

Staaer ikke Hytten der? Jo sandelig!
 Paa eengang klarer sig mit Nie nu.
 Det var et Bink, det var en Spore, som
 Mig skynder til min egen Lykke. Nu
 Velan da! frist afsted!

Han gaaer henimod Høften. En Mand i blodrøde Klæder
staar for Døren og hindrer ham Indgangen,

Ha! hvad er det?

Spøgelse.

Tilbage!

Hindbad.

Hvad siger du?

Spøgelse.

Tilbage!

Hindbad.

Ha! hvem er du,

At dristig du tør Veien hindre mig?

Spøgelse.

Din Broders Aand.

Hindbad.

Du Moureddin?

Spøgelse.

Hans Aand.

Hans Legem hviler under Dyssen, der!

Hindbad.

Hvi est du saa farlagen klædt?

Spøgelse.

At, Hindbad!

Hindbad.

Hvi sukker du? Og hvorfor luer du

I Mattens Mørke, som en blodig Brand?

Spøgelse.

Af!

Hindbad.

Svar mig.

Spøgelse.

Af!

Hindbad.

Saa svar mig dog!

Spøgelse.

Det Røde

Er Ild.

Hindbad.

Du brænder?

Spøgelse.

Udfrit en de Døde.

Forsvinder.

Hindbad

efter et Ophold, med Ietsindig Latter.

Dg om saa Dievlen selv med al sin Hoffat
 Kom for at fræmme mig, saa fræmtes ieg
 Dog ikke derfor. Lampen maa jeg ene!
 Dens Herlighed og Vælde kiender ieg,
 Dg den er meget, meget mere værd
 End alle Saligheder, som kan mistes,
 Dg som jeg ikke kiender noget til.
 Hvad vil al denne dumme Koglen sige?
 Men jeg begriber det: en Aand af Lampen

Har faaet Lykt at spøge her i Nat,
 Og troer at skræmme mig bort fra mit Forsæt.
 Men jeg er ingen Daare. Her er Hytten!
 Den løse Klinker er det hele Luffe.
 Monstro hun sover? Det er hendes Koff.
 Hun synger noget! Det maa jeg dog høre.
 Hun lytter.

Fatimes Hytte.

Hun ligger paa sit Leie af sammenslættede Stæb i sine Klæder
 der med foldede Hænder og synger:

Alt opreist Maanen slaar
 Bag sorte Skove,
 Og Nattergalen slaar
 For Gud at lope.
 Dens Toner smelte blødt
 Og tone længe,
 Og Bækken griber sødt
 I sine Streng.

Midt i den friske Skov
 Een Blomst kun visner,
 Snart er den Dødens Kov,
 Dens Hierte isner;

Men lad kun Blomsten døe!
 En bedre springer
 Snart af det faldne Trøe,
 Paa Etherninger.

O Nat! snart vil maafee
 Din hulde Maane
 Mit blege Ansigt see
 I Døden blaane,
 Lad den da smile smukt
 Paa mig i Nøden,
 Og med mit sidste Suk
 Med Morgenroden!

O Israfil! saa kom
 Med Dødens Blikke!
 Bring mig for Allahs Dom!
 Jeg skielver ikke.
 Velsignet er hans Navn,
 Han huldt forlader.
 Snug mig kun i sin Favn!
 Han er min Fader.
 Hun falder i en sed Tegn.

Hindbad

træder sagte ind.

Ha! det er vel at Maanen skinner ind

Saa klart i Hytten. Nu kan man dog see.
Der ligger hun og sover paa sin Loibænk,
Af tørre Siv, og i den gamle Kutte.

See, hendes Hænder folder sig i Sovne.
Hvi har hun ogsaa sine Klæder paa?
Nu maa hun vaagnes først, thi støder jeg
Min Dolk i hendes Bryst, saa blodiggjøres
Det Døi, som jeg nødvendiggviis skal bruge.

Gættet sin Dolk for hendes Bryst og raaber:

Vogn op, Fatime!

Fatime vaagner.

Himmel! hvad er det?

Est du en Røver? Siig, hvad vil du her da
I denne ringe Hytte? Her er intet,
Som tilfredsstiller din Begierlighed.

Skaan mig! jeg er en gammel, fattig Kvinde;
Og blæs ey ud det svage Glimt af Lys,
Som slukker snart sig af sig selv.

Hindbad.

Stat op!

Fatime.

O Himmel! Pilegrim, hvi kommer du
Her midt i Natten hid med denne Dolk,
Der glimter vildt i Brede, som dit Døi?

Hindbad.

Stat op! og frygt dig intet; men vær snar.
Drag dine Klæder af og giv mig dem!

Din Hette og dit Glor, din Krykkestav.
 Der er min Kappe! Den kan du beholde
 Gaalænge, mens jeg laaner dine Klæder.
 Men skynd dig, og hold ikke Tiden op
 Med Spørgsmaal.

Fatime.

Arme Vandrer! raser du?
 Hvad vil det sige? Sæt dig, du est træt,
 Den lange Reise hidset har dit Blod,
 Du taler over dig. Kom, sæt dig ned!
 Hvil dig, at de vildfarne Kræfter atter
 Kan finde deres rette Vei igjen.
 Der staaer en Kurb med tiolne Frugter. Vie!
 Nu vil jeg hente dig en Krukke Vand.

Hindbad

sætter hende Dolken for Brystet.

Staae! — Jeg er ikke træt, og mine Kræfter
 Har en forladt mig. Gjør hvad jeg befaler!
 Drag ud din Kutte, byt med mig din Dragt.
 Isald du nøler eller nægter det
 Saa støder ieg min Dolk i Brystet paa dig.

Fatime.

O Himmels! O jeg frygter en for Døden;
 Men rives op af Søvn, for at myrdes —
 Hav Naade!

Hindbad.

Qvinde! giv mig dine Klæder,

Og ved min Salighed, ved Allahs Retfærd
Og ved Prophetens Magt, jeg skæner dig!

Fatime.

bytter Klæder med ham og hjælper ham dem paa.

Nu har jeg opfyldt din Begiering, Pilgrim!

Hindbad

giver hende en lille Bodike

Stryg mig med denne Farve i mit Ansigt!

Den snørper Huden ind og gjør den brun.

Som du jeg maa hae Rynker i min Pande.

Fatime.

Al Gud! jeg ryster paa min gamle Haand;

Og i din Pande er der Rynker nok.

Hindbad.

Jeg har jo svoret dig ved Himlens Gud.

Et Ord, som mangler Daad er som en Skye

Foruden Regn, og som en strengløs Bue.

Mål mig, at jeg, som du, seer gammel ud,

Og gusten og forbrændt af Solens Hebe!

Fatime.

Nu har jeg gjort det.

Hindbad.

Er du færdig alt?

Fatime.

Ja, Fremmede!

Hindbad.

Du har jo hidindtil

Endnu ey været hos Aladdins Hustru?

Fatime.

Ney. Men hun tit har ønsket sig min Omgang.

Hun er saa from og blid, og jeg har lovet

Snart at besøge hende.

Hindbad.

Du fik Forsald. —

Har hun vel seet dig hidtil?

Fatime.

Ney.

Hindbad.

Det træffer

Sig herligt. Støder Dollen i hendes Bryst. Gaf du nu
fun til din Gud!

Du har alt levet nok i dette Liv.

Fatime.

Den Onde er alt død imens han lever,

Den Gudhengivne lever efter Døden.

Hun deer.

Hindbad.

Nu maa jeg slæbe dette Legem bort,

Hen paa et øde, et affides Sted.

Imorgen alt besøger jeg Prindsessen,

Og haaber da ved hende at faae loffet

Aladdin til et saadant Syndesald,

At Lampens Aander knækker Halsen paa ham.

Ehi ved min Kunst har jeg alt grundet ud,

At den, som fræk misbruger Lampens Maagt,

Maae miste den med Livet, hvorpaa Lampen

Kan øtter hentes i sit gamle Fjeld.

Er den først der, saa har jeg Spillet vundet.

Et Dieblif, saa har min Skat jeg fundet!

Min Broders Slæb og Flid, min egen Klogt,

Den som forener begge, haaber trygt.

Gaaer.

Morgenstund. Hindbad sidder i Fatimes Klæ-
der uden for hendes Hytte, med Sløret halvt
over Ansigtet. En stor Mængde Mennesker
af Almuen omringer ham.

Hindbad.

I fromme Islamitter! da I lytte

Saa tillidsfulde til min Røst og ønske

At høre, som sædvanligt, af min Mund

En hellig, from Fortælling, til Opmuntring,

Haab, Trøst og Tilfredshed i Eders Liv,

Saa vil jeg her udvikle Eder Grunden,

Hvorfor I ey maa nyde Svinekød.

Bryd Eder ikke om at grovt jeg taler,
 Og at mit Mæle franter lidt iblandt,
 Jeg kommer, veed I, fra den lange Reise;
 Og skönt det er en hellig Vandringssgang,
 Kan man dog Snue faae paa den, som andre,
 Naar først man bliver vaad om sine Been.
 Men nu til Texten. Hvad jeg siger Eder,
 Er Sandhed; thi det staaer i Alforanen.
 Engang da Jesus vandred om med sine
 Disciple, i en Skov, for der at holde
 En Præken i det Grønne, som jeg her,
 Saa bad de ham at sige sig, hvordan
 Det egentlig var gaaet Noah, dengang
 Ved Guds Retfærdighed der kom et Regnveir,
 Der drukned alle Mennecker, som Hunde,
 Og alle Hnnde med, undtagen Noah,
 Hans Sonner, nogle Esler, uberegnet,
 Og flere Dyr. Da tog den Herre Kristus
 En Jordklimp, kasted den i Græsset hen;
 Og op af Klimpen steg en gammel Mand,
 Med sneehvidt Skiæg og blottet Skaldepande,
 Og det var Iaphet, Noahs yngste Son.
 Han vidste nu Beskeed om alting, seer I!
 Da selv han havde været med i Arken.
 Og han fortalte da, blandt andet, saa:
 Engang vort Fartoy var i megen Havsnød,
 Thi Stedet, hvor de mange Arter Dyr

Hver Dag forretted deres Nødtørst, blev
 Saa tungt, at vi stod Fare for at velte,
 Formedelsk den usforholdsføre Ballast.
 Da Noah nu raadsørte sig med Allah,
 Lod han ham vide, at han skulde føre
 Hen Elephanten til bevidste Sted,
 Og overlade den til sit Behov.
 Af denne Blanding fødtes der en Soe,
 Som velted saadan Alting fra hinanden,
 At Skibet atter kom i Ligevægt.
 Men da ved dette Arbeid Soens Tryne
 Blev pirret af en aromatisk Duft,
 Blev den at nyse nødt, og derved fløj der
 En Muus ud af dens Næse, som formeerte
 Saa hyppigt sig, at Noah nu paa nye
 Blev atter ængstet af en anden Frygt.
 Han troede nemlig Skibet skulde gnaves
 I Stykker, til en Leg for Bølgens Spil.
 Men Allah, som ey glemmer den, han elsker,
 Befalte ham, at gribe flux en Prygl
 Og hugge Loven stærkt med den for Panden.
 Da Loven nu blev vred herved og snylte,
 Da fløj der af dens Næsebor en Kat,
 Som flux fortærte alle Arkens Muus,
 Og bragte Noah atter af sin Angst. —
 Men, fromme Musselman! af dette Sagn
 I seer, hvor Soen har en nedrig Herkomst,

Dg derfor har den hellige Prophet
Med sindrigt Overlæg og Fader-Viisdom
Forbuden Jer at nyde Riødet af den.

E t B u d kommer.

Er du den fromme Kone her i Skoven?

H i n d b a d.

Saa kalde disse gode Siøle mig!

B u d d e t.

Saa følg mig til Prindsessen flur, Gatime!
Hun længe ønsket har at see dig hos sig;
Dg sender mig herhid, for at forkynde
Sit høie Ønske. Følg mig til Palladset!

H i n d b a d.

Farvel da, kære Menighed! saalænge.
Væg hvad jeg her har talt om nu paa Hjertet,
At det maa tiene Jer til Trøst og til
Opbyggelse i Livet smukt herefter.

Han gaar langsomt bort med Buddet.

E n a f T i l h ø r e r n e.

Hvor selsomt hun forandret har sin Røst!

E n A n d e n.

Af denne Præken fik jeg ingen Trøst.

E n T r e d i e.

Man kan-ey altid være lige stemt.

En Fierde.

Hvad var nu Texten? Texten har jeg glemt.

Den Første.

Den var jo kun om idel Snavs og Skarn!

Den Fierde.

Snak! 'Epoger I? Troer I jeg er et Barn?

Den Tredie.

Hun havde saaet sig en egen Kneisen.

Den Fierde.

Hun var lidt stiv i Nakken efter Reisen.

Den Femte.

Hun præked ypperligt! O hvilken Lykke,
Ifsald hun vilde læ den Præken trykke!

Den Første.

Hvad er det for forvildet Phantasse?
Har vi i Asien Bogtrykkerie?

Den Femte.

Nej det er sandt, desværre!

Den Første.

Det var Wind!

Den Fierde.

Man kan en præke efter Alles Sind.

De gaae.

En gammel Dervisch.

Det var et sindrigt Digt, hvori Propheten
 Gjør os opmærksom, med en fælden Skarpsind,
 Paa Dyreslægterne af samme Stamme,
 Skiont hver, ved første Blik, saa reent forskiellig.

Han gaar.

En Lomme tyv.

Hvor de er gale! Hvor den Mand er gal!
 Den hele Præken var kun sund Moral.
 Den sidste Reise har saa vidt det drevet,
 At endelig hun nu er oplyst blevet.
 Hun vilde gjøre Nar paa dette Sted
 Af Allah, Jesus og af Muhamed,
 Det kunde tydeligt enhver jo høre,
 Som Skiebnen skienkte kun det ene Øre.
 Jeg har en flere, thi den anden Part
 Tog Retten fra mig paa sin Lomme-Art.
 Sy skamme Jer! at jeg, som maatte gaar
 Og stiele, mens I kunde rolig staae,
 At jeg, som nøisomt maatte tiene Brødet,
 Imens I sad med Hænderne i Skjødet,
 At jeg har bedre ændset hendes Snille,
 End I, som havde intet at bestille,
 At jeg i hele Eders fromme Chor
 Har ene høstet Frugt af hendes Ord!

Han gaar bort med sine Tyvekoster.

Pladsen uden for Aladdins Pallads.

Selim. Sindbad.

Selim.

Jh see, god Dag! thi, taer jeg ikke feil,
Saa finder jeg en gammel Ungdoms Ven.

Sindbad.

Kan gierne være.

Selim.

Kiender du mig ikke?

Sindbad.

Ifald jeg ey taer feil af Eders Gødder,
Saa er I Selim, Eben Hassans Son.
Vi boede hisset i den lille Gade,
Og legte daglig sammen der, som Dreng.

Selim.

Du vil nok give mig en Skose, Broder!
Fordi at mine Gødder er saa store?
Det er ey smukt, paa sig Maneer at hilse
En gammel Kammerat.

Sindbad.

Hvor vil du hen?

Jeg kiender alle Folk paa Gødderne!
Det er den bedste Lem paa hele Kroppen,
Og den fornuestigste; hvis alle Lemmer
Blev smukt, som den, ved Jorden, saa behøved
De ey at frygte for at falde ned.

S e l i m.

Man kan ey gaae med hele Kroppen, veed jeg!

S i n d b a d.

Hvorfor ey det? Gik man med hele Kroppen,
Saa trængte hele Kroppen io til Skoe!
Saa fik en ærlig Mand lidt at fortjene.

S e l i m.

Din Fader var Skoemager, af din Tale
Jeg slutte maa du er det samme.

S i n d b a d.

Rigtig!

Til dette Haandværk er jeg født og baaret.
Der er vist noget i hvad Lærde sige,
At Folk bliver født til Verden med Genie.
Man siger at Poeter fødes, men
Bliver en Skoemager da vel ikke født?

S e l i m.

Paa den Maneer begriber jeg du onsker,
At alle Mennesker var Tusindbeen.

S i n d b a d.

Naturlig! Det, som Mange synes om,
Kan jeg ey udstaae for min bittre Død,
Reen Himmel, for Exempel, Morgenrøde
Og Solskin, hader jeg, som Pestilenz.
Ney, Rusk og Glud! det veed jeg hvad det er,
Det taer paa Støvlerne! De fleste synes
Gedt om, naar Een gaaer lige paa sin Tod,

Mig fjer det ind i Hiertet; thi hvorlænge
 Kan saadan Een ey bruge et Par Gaaler?
 Hvergang der lægges Broe, saa græder jeg;
 Men Dands, det er mig den allerførste Glæde.

Selim.

Du har dog Næring?

Sindbad.

Jo, jeg takker Gud.

Til min Haandtering trænger alle Folt;
 Og den uhorlige Begivenhed
 Med Abu Casems Døder, den har jaget
 En saadan Skræk i hele Byens Blod,
 At de cassere deres Godtøi nu
 For det er halvsidt.

Selim.

Nu, det er mig fjer.

Mens du har siddet her og syet paa Læsten,
 Gaa har jeg været rundt om, paa min God,
 Og vandret Bye til Bye, som Kræmmer, med
 Min Byldt paa Nassen, været i Balsora,
 I Bagdad, Kasimir og Sammereand.

Sindbad.

Ja, saadan gaaer det her i Verden. Sidst
 Vi saaes var vi kun Børn, nu er vi blevene
 To nyttige Medborgere i Staten.

Selim.

Men Herregud, hvad er der blevet af

Den lange Kæfel, dette sælle Skrog,
 Som altid nederst sad i Skolen, som
 Gik altid Prygl af Skolemeisteren,
 Og som bestandig pryglte os igien
 Til Giengield?

Sindbad.

Ja, hvem mener Du? thi der
 Var Mange, som bestandig pryglte mig.

Selim.

Kan du en huske ham? han var saa tosset,
 Men stor og stærk, han vandt bestandig fra os
 I Spil. Ak! husker du en, ham, som greb
 De Pomeranzer, der blev kastet ud
 Fra Kiebmandsboden.

Sindbad.

Mener du Aladdin?

Selim.

Ja rigtig!

Sindbad.

Na for saavidt gaaer det ham,
 Gud være lovet, ganske godt; thi han
 Er bleven Prinds, og gift med vor Prindsesse,
 Og naar vor Sultan doer, saa blier han Sultan.
 Det er jo ganske artig avanceret!

Selim.

Hvad? Primer du?

Sindbad.

Spørg du det mindste Barn,
Saa skal du høre mine Ord bekræftet.

Selim.

Det var da Dievlen! Men hvordan er det
Da gaaet til?

Sindbad.

O tie! Jeg beer dig, tie!

Saa har det ingen Magt. Hvergang jeg tænker
Derpaa, saa bliev jeg tummelumsk i Hov'det.
Nok sagt, Prinds er han. Jo jo! Den skal hae det,
Som der kan hverken læse eller skrive.

Selim.

Det dumme Bæst! Det Tæ!

Sindbad.

Det maa Du sige!

Nu kaster han paa Nakkens af os alle.
Mig vil han nu slet ikke kiendes ved,
Skiont vi er gaaet i den samme Skole,
Og saaet beggeto paa Rumpen sammen.

Selim vender sig om.

Hvem kommer hist paa Gaden, rundt omringet
Af alle disse høie Herrer?

Sindbad ængstelig underdanig.

Eys!

Der kommer han, vor store Kyrste! Skynd dig!
Snæl ned i Snavset.

Selim.

Mine Buxer blive

Tilfølt for Anæerne.

Sindbad.

Hvad siger det?

Naar du vil spise Landsens Brød, saa maa du
Smukt ogsaa følge Landsens Skik og Brug.

De Enæle.

Aladdin

gaar forbi med sit Følge.

Sindbad

raaber af fuld Hals.

Allah velsigne dig, vor elskte Prinds!

Selim.

Ja, det var ham. Men sig, hvor kan du dog
I samme Aandedræt forandre dig
Saa dievels?

Sindbad.

Hold din Mund. Thi du maa vide,
At jeg har Leverancerne paa Slottet.

Kom, følg mig hiem, der kan vi snakke sammen;
Thi her har Væggene og Muren Øren.

De gaar.

Den store Sal i Aladdins Pallads.

Gulnare, Hindbad

forklædt som Fatime.

Hindbad

med en dæmpet, langsom og blid Røst.

Min Dotter! Alt hvad I har viist mig her,
Er af en fielden, uskateerlig Pragt,
Som blinder fast mit tarvelige Øie.
Især er denne Sal nu saare skøn!
Den høie Kuppel, venlig, himmelblaae,
Indsprængt med luende, forgyldte Stierner
Og Blomsterhængler, som nedslånge sig
Med broget Farvepragt ad Væggen ned,
De ædle Marmorstøtter — Altting vidner
Om fielden Rigdom, Kraft og Kunstnersands.
Een Ting — tilgiv en gammel Kvinde, høie
Tyrstinde! her sin Dristighed — Een Ting
Kun mangler, saa var denne Sal, blandt alle,
Den skønneste paa hele Jorderig.

Gulnare.

Een Ting? Min Moder, undskyld min Forundring,
Men endnu Ingen af de Mange, Mange,
Som kom herhid at se denne Sal,
Har endnu yttred at den mangled Noget;
Men tvertimod har Alle studset ved
Det store Værk, og været halv i Tvivl,
Om hvad de saae var ey et Drømmespil?

Hindbad.

Høe en, min Dotter! at mit gamle Die
 Er blind for dette skionne Underværk,
 Der sikkerlig langt overgaaer de syv,
 Hvorom man talte før i Grækenland;
 Men iust, mit Barn! fordi alt er saa herligt,
 Jeg nødig vilde noget skulde mangle.
 Det gjør mig ondt! Men lad det trøste dig,
 At Intet her paa Jorden er fuldkomment.

Gulnare.

Hvad mangler da i denne skionne Sal?

Hindbad.

Seer du, her oppe i den store Kuppel,
 Saa viid og hvælvet, liig en Stiernehimmel,
 Der mangler noget.

Gulnare.

Nej tilgiv, min Moder!

Der mangler Intet. Denne skionne Kuppel
 Er det fuldkomne paa hele Slottet,
 Alt hvad som kan forskionne, funkler der,
 Hvad mere kom didhen var Overflod,
 Som vilde overlæsse og betage
 Den kiefte Hvælving al sin Driftighed.

Hindbad.

Min Dotter! skönt jeg er en gammel Dvinde,
 Og lever selv et høistindkrænkhet Liv,
 Skönt kun min Hytte skiermer mig for Regn,

Dg udelukker hver en jordisk Pragt,
 Saa har jeg dog, som du, jo været ung,
 Dg Jordens Skienhed har henrevet mig
 Saa huldt, som dig; ja den henriver mig
 Endnu; thi jeg har aldrig seet i den kun
 Et Legetoi for den umodne Sands,
 Men Almagts hoistbetydningsfulde Udtryk;
 Derfor har jeg bestandig holdt for Pligt,
 At dyrke Diet, for at see Guds Almagt,
 Som Sielen, for at fatte og forstaae den,
 Dg Hiertet for at takke ham derfor.

Gulnare.

Du taler Wiisdom, fromme Kone! Siig
 Hvad fattes da?

Hindbad.

Al! for det lystne Blik,

Som pirres blot af et vellystigt Syn —
 Slet intet! For den unge, stolte Siel,
 Som bryster sig af menneskelig Kraft,
 Er denne Hvalvings Driftighed en Fryd.

Gulnare.

Men?

Hindbad.

Men, min Dotter! men det fromme Die,
 Som seer i alt kun et Symbol af Gud,
 Det kunde ønske vel endnu en Ting,
 Som gjorde Synet meer betydningsfuldt,

Om ogsaa lidt, ved denne Leilighed,
Der gik i Løbet for den lave Sands.

Gulnare.

Hvad mangler da i Kuppelen?

Hindbad.

Et Roc = Eg!

Gulnare.

Et Roc = Eg? Eget af den store Fugl,
Som fører Elephanten i sin Kloe,
Og dukker efter Hvalerne i Havet,
Som Strandens Maager efter Smaaflis?

Hindbad.

Ja!

Gulnare.

Og er den til? Er ey det hele Dyr
Et Boster kun af Digterphantasie?

Hindbad.

Den er ey til, thi den er kun en Evne
Og ingen Skabning. Hvad den bringer frem
Er til, thi det er Skabt.

Gulnare.

Saa troer du da

At virkelig den er?

Hindbad.

Jeg tvivler ey.

Men tænk ey meer paa denne Sag, min Dotter!
At ønske hvad man ey kan faae, er daarligt.

Gulnare.

Og hvorfor ønsker du et Æg af den?

Hindbad.

Fordi, naar det var ophængt under Kuplen,
Det kunde være et betydningsfuldt
Symbol paa Allah, paa den stærke Urkraft,
Som sidder midt i Centret af sin Himmel.

Gulnare.

Ha! du har Ret.

Hindbad.

Men lad mig gaae, min Datter!
Thi det er alt kun et forgieves Ønske.

Gulnare.

Gaa troer du ey, at den som bygte Slottet,
Kan sætte Kronen paa sit Værk?

Hindbad.

Jeg tvivler.

Gulnare.

Du fiender lidt kun til Aladdins Magt.

De gaae videre.

Ellemose i Skoven. Klart Maanestien.

To Alfer.

Første Alf.

Kom hid! Seer du hvad jeg har fundet her
I Mosen, mellem disse Elmetræer?

Anden Alf.

Et Liig? Sy, lad det ligge, gaae din Vey!

Første Alf.

O Skam og Skiændsel! Kiender du det ey?

Anden Alf.

Nu seer jeg ret først. Hvilken Grusomhed!
Den gamle Kone her er kastet ned,
Som boede i vor Skov, som sad saa blid
Og sang for os i stille Midnatstid,
Imens vi slagred i den kiolne Vind,
Og let os boltred om i Maanestien.

Første Alf.

Hun var saa god! Den hele, vide Egn
Paa hendes Dyd og Vennskab har et Tegn;
Om det var os, som er dog kun saa smaae,
Og som de Fleste aldrig tænke paa,
Saa satte hun dog Pinde ud med Grød
For os, hvergang vi var i Hungersnød,
Og glædte sig naar frem vi turde gaae,
Og spise Grøden, mens hun saae derpaa.

Anden Alf.

O lad os kalde vore Brødre hid!
 Det er først Midnat; vi har endnu Tid
 At grave hende hist en rolig Grav,
 Naar hver arbejder usfortrøden, brav.

Første Alf raaber.

Hid, Skovens Alfer!

Anden Alf.

Torend du har kaldt,

Gaa komme de.

Alle Alferne.

See her, her er vi alle!

Første Alf.

Seer I den gamle Kone?

Chor.

Hvilken Nød!

Vor hellige Satime! Hun er død!

Den Første.

Gaaer I nu hen og gjør en Grav, saa stor!

Vi Andre bære hendes Liig til Jord.

Nogle.

Vi følge hende.

Andre.

Vi vil foran gaae

Og synge Psalmer.

Andre.

Vi vil see derpaa.

Ec

Andre.

Dg vi vil slagre hen til Bækken, blid,
 Dg hente hendes Grav en Lillie hvid;
 Af rene Blomster fuld den venligt staaer,
 De skal betyde hendes Solverhaar,
 Dg hendes blege Kind, som Smerte leed,
 Dg hendes Fromhed og Ukyldighed.

Første.

En Omvej maa vi giøre, hører I?
 At ey vi komme Troldens Grav forbi,
 Som ligger bisset med forknust Been,
 Strax under den opreiste Kampesteen.

De Korreste.

Nu synge vi, mens did I gaaer afsted.

Nattergalen

over deres Hoveder i en Green.

Gmaa-Alfer! maa jeg ogsaa synge med?

Alferne.

Ja det forstaaer sig selv, det er jo klart!
 Syng du kun med! du synger jo saa rart.

E b o r.

Sov sødt, vor Moder! under Træets Rod.
 Hift lønner Allah dig, at du var god.

De gaae bort med Liget.

Den store Sal i Aladdins Pallads. Dag.

Aladdin har gnedet paa Lampen.
Lampens Mand.

Lampens Mand.

Hvad vil min Herre?

Aladdin.

Kiere Slave! Alt

Hvad du har gjort, hvad du har skaffet mig,
Er saare vel. Det Slot, du mig har bygget,
Er af en uskatteerlig, sielden Værd;
Men, som du veed, min fiere Slave! vel,
Det ligger saa i Menneskets Natur,
At han bestandig higer til det Større,
(Og sandelig er ikke denne Drift
At regne blandt de flette; thi den bringer
Ham altid nærmere Guldkommenheden)
Saaledes, da ved Allahs Fadergodhed
Jeg kommen er i tryk Besiddelse
Af Jordens Herlighed, saa at jeg næsten
Har intet meer at ønske, gaaer det mig
Som Kunstneren, der, naar han først har fuldendt
Et sieldent Værk, saa finder han sin Fryd i
At overskue det, og rense det
Fra alt Tilfældigt, plettende og raadt,
Som Juveleren sin Demant, at intet

Skal hindre Glandsen, som Naturen gav den.
 Saaledes gaaer det mig med dette Slot!
 Af Vigtighed er intet meer at ønske,
 Men derimod at pynte paa det lidt,
 At see en enkelt Mangel hist og her,
 Er alt hvad end tilbageskaaer.

Lampens And.

Hvad mangler?

Aladdin.

Skaf mig et Roc-Æg! Hæng det under Loftet,
 Her midt i Salen, i den store Kuppel.
 Det være skal mig et Symbol paa Gud,
 Et heiligt Vink hvergang min Fromhed blunder.

Lampens And.

Er det dit Alvor?

Aladdin.

Ja, mit fulde Alvor.

Lampens And

udsteder et græffeligt Skrig hvorved Aladdin skælver og er
 færdig at tabe Lampen.

Ret! Ha, saa kan dog Slethed smitte selv et
 ædelt Sind!

Ufælsked, ved lumske Rænker, gjør Wiisdom svag
 og blind!

Blomsten, fra et bedre Landskab, tabe Farve, tabe
 Duft,

Naar bestandig ud den sættes for den kolde Natte-
luft!

Du? Et varmt, uskyldigt Hjerte! Åaben for enhver
Natur,

From og barnlig, du vil hængte nu din Gud i dette
Buur?

Troer, at naar dit flove Die ikke seer ham fiern og
nær,

Alt det da endnu tilsidst dog altid skal ham flue
der?

Er din Troe dig Intet længer? Skammer du dig,
Musselman!

Tillidsfuld, som fer, at knæle sønligt med dit hele
Land?

Mere klog og meer ophøiet fordrer nu dit stolte
Bud,

Gærskilt, hvad med hver en Skabning, Orm! du dese
maa: En Gud.

Agter ey hans Åabenbaring for den hele Tid,
men fro

Bed din egen Klogskab, skaber dig selv en egen
Troe.

Her i den usle Hvælving! Syndige, uhørte Daad!
Kraftens Middelpunkt, din Skaber vil du hængte i
en Traad?

Selv et Roc: Eg tør du fordre! Hvorfor ey en
talløs Skof?

Dødelige Maddik! Kiender, har du skuet da en
Roc?

Bedst hvad en Roc vil sige, da du nævner fræ-
dens Navn?

Jorden i sin hele Gylde, Jorden i sin Æther-
favn,

Jorden, der et Snug i Luften liig sin Bane svæ-
ver hen,

Det er Englen, paa hvis sorte, brede Ryg du staaer,
min Ven!

Det er den uhyre Flyver, som af ingen Træthed
veed,

Som forbinder Staalets Spændkraft med sin Æthers
Flygtighed.

Det er den, som vældigt svæver, uden Rist og uden
Roc;

Det er den, som holder dig og Taurus i sin Gene-
floe.

Jeg! Jeg er en Aand af Jorden, Jorden er min
Fader! nu

Hid min Fader, for at hænges under Loftet, for-
drer du?

Uforfammede! fra Thronen slog jeg dig i Støvet
ned —

Men jeg kiender Hindbads Ondskab og din Ubessin-
dighed.

Hør da nu hvad jeg forkynder, hør mig uden Frygt
og Gru:

Slangen, som har Eva triset, frister atter Eva
nu.

Froldens Broder i Natimes Klæder pønser Dag
og Nat

Paa at styrte dig i Støvet, at bemestre sig din
Skat.

Hindbad er hans Navn, den Fromme har han myr-
det lumffelig.

Nu af Hævn og Lyst til Lampen ogsaa Naden er
til dig.

Gjør nu, som du vil, Aladdin! men vær altid from
og viis.

Huff at Slangen altid kryber om hvert jordisk Para-
diis.

Knus dens Hoved! Lad din Aand og lokkes lumst
i Støvet ned.

Lampens Slaver er tillige Slaver af Bestandig-
hed.

Aanden forsvinder. Aladdin spulser ned og beder med
bællende Knæ.

Nat. Uden for Fatimes Hytte i Skoven.

Hindbad som Fatime; Sindbad.

Sindbad.

Er I den fromme Kone, som forstaaer
Saa godt, som nogen Doctor her i Landet,
At læge Hovedpine?

Hindbad.

Ja, min Søn!

Er Nogen maafee hist i Byen syg,
Og trænger til mig? Jeg er rede strax,
Naar først jeg hentet har min Alforan,
Og saa min Krykkestok, jeg gamle Kone!

Sindbad.

Hvad bilder I Jer ind? Seer jeg da ud,
Som om jeg var en Landsbye-Skrælling? Skynd Jer!
I skal til Ispahan endnu i Nat.
Saadan som her I seer mig, slet og ret,
Er jeg dog keiserlig Hof- Skomag'r- Mester!
Jeg sver for den velsignede Gulnare
Smaaebitte nysselige Skoe og Støvler;
I Foden smaae, thi hendes høire Fod
Er ikke større end min venstre Haand,
I Skæftet vide, thi hun har to Lægge

Som siger: Paa det Lav! til mine Paar.
 Dog, dette kommer ikke Vinen ved.
 Vor store Prinds—(Nu er han stor, tilforn,
 Da han i Skolen gik, var han kun lille.
 Imellem os — maaskee I veed det selv —
 Han er kun af en simpel Extraction,
 Men hans Genie har vipet ham i Veiret.
 Han har en Ahner, men det lader som
 Han agter selv at blive Stamme-Herre.)
 Nu, hvad jeg vilde sige, denne Prinds
 Har faaet Hovedpine. Hovedpine
 Er ikke godt for Nogen, sær for Tyrster.
 Nu veed Prindsessen vel, at I forstaaer,
 I et Svingom, at iage Sligt paa Døren.
 Men hun vil ingen Opstigt giere med det,
 Thi Hoffet har sin Læge, seer I vel!
 Jeg veed hvordan jeg selv tilmode blev,
 Hvordan jeg vilde blive stød paa Nyren,
 Hvis nogen Anden fik Prindsessens Todtøj.
 Derfor har hun incognito mig sendt.
 Thi lad os flynde os! Ifald I troer
 Alt kunne blive mere hurtig færdig,
 End Hoffets Doctor, efter Kunstens Regler,
 Saa tag jer Stok, og træk afsted med mig.

Hindbad affides.

Ha! Skiebnen leder selv min Lykke frem.

Heit.

Et Dieblif, min gode Mand! jeg følger,
 Gaasnart jeg forfik har lukket i min Hytte.

Han gaar ind i Hytten.

Sindbad seer sig om.

Det er dog ret en underlig Idee,
 At boe saadan allene i en Skov,
 Blandt Løver, Tigre, Leopardter, Slangter,
 Og andet saadant Johan Hagel, som
 Bestandig løber om paa bare Been,
 Og har slet ingen Pli og Aandskultur!
 Forresten seer her ganske morsomt ud;
 Især i saadant Maanesskin, som dette.
 Paa høire Haand et tættindvoret Krat,
 Paa venstre Haand en blomstervoret Mose!
 Imellem begge kun en lille Strimmel
 Af Jord; der Veien gaar til Ispahan.
 Der staaer to Banker paa den smalle Strimmel,
 Den ene er belagt med Kampestene,
 Den anden overplantet er med Roser
 Og høie Villier. — See hvor høit den Største
 Sig hæver i en Bue op mod Maanen.
 Den spiller sælsomt i det hvide Bæger.
 Det lader som den hvistte den i Dret! —
 Der kommer hun igien, den gamle Kone!
 Naa Moer? Er I nu færdig? Kan vi gaae?

Hindbad.

Ja, fiere Son! Følg mig nu rask afsted.

Han vil trænge giennem Krattet, men bliver siddende i
en Tjørnebusk.

Sindbad.

Er I en rigtig klog? Hvor vil I hen?

Hindbad.

Alt du har Ret, min Son! Ald denne Vey.

Han synker i Mosen.

O red mig! Red mig!

Sindbad.

Kone, er I gal?

Vil I curere andre Folk i Ho'det?

Hvi gaaer I ikke hen ad Stien der?

Han trækker ham op.

Hindbad.

Jeg har en vis Modbydelighed for

Alt gaae, om Natten, mellem disse Grave.

Sindbad.

Da er det jo en god og slagen Stie.

Kom, skynd Jer!

Han drager ham did.

Hindbad.

Alt min Son! De hvide Lillier —

De duster alt for stærkt i Midnatstunden.

Han falder i Asmagt.

Sindbad

Befragter ham en Tidlang, derpaa slaaer han Hænderne
sammen og siger :

Hvad skal jeg arme Hof-Leverandeur
Nu giøre? — Hende kan jeg en levere!
Men hvis jeg lader hende ligge her,
Beholder Prinds Aladdin Hovedpinen,
Jeg derimod, jeg mister Leverancen!
Hvad skal jeg giøre? Bringe hende bort,
Dertil har jeg en Kræfter nok, og her
Er ingen Svende, som kan hielpe mig.
Hvad rasler hist i Dyssen? Tys! der gaaer
En Mand i røde Klæder mig imøde.
Han kommer hid. Hvad er det for en Svend?

Noureddins Mand

som er stæget op igiennem Steenhøben, vandrer hen fra
Graven mod den besvimede Sindbad og befragter ham
et Øieblik, derpaa vender den sig til Sindbad og siger :

Hielp mig den fromme Kone op paa Ryggen!
Jeg bærer hende ud af Skoven, for dig;
Men, naar hun vaagner, maa du ikke sige
Hvo der har hielpet dig!

Sindbad.

Jeg kender dig

Jo en, hvordan kan jeg da sige det?

Spøgelsset.

Du sige skal, at du har selv det gjort!

Sindbad.

Gødt! Hielp mig kun. Jeg skal nok broute siden
 Af det, som du har gjort. Lad mig kun raade!

Spøgelse.

tager Sindbad paa Ryggen og vandrer afsted.

Sindbad.

J kom mig ret beleilig; denne Kone
 Var kaldet for at hielp Prinds Aladdin,
 Nu fik hun ondt, det gamle, sælle Skrog!
 Ved denne Lilliebust, som dufter stærkt.
 Hvis J var kommen en, maaskee hun aldrig
 Sig mere havde reist fra dette Sted.
 Det havde været Skade.

Spøgelse.

JammerSkade!

Sindbad.

Hun skalde lindre Prindsens Hovedpine.

Spøgelse.

To flere gode Gierninger herneben,
 Des flere Belønninger i Evigheden.
 Afsted! Afsted! Det er paa Tiden nu.

Sindbad.

J gaaer for stærkt, jeg kan en følge Jer.

Spøgelse.

Saa vil jeg lidt da sagne mine Fied.

Sindbad.

Det er en deilig, rød Skarlagenskiortel,
Som I har paa; hvor gjør man den Slags Løj?

Spøgelse.

Paa Bæverstolen, Ven! hvor Klendegarnet
Er Ild, Iletten Svovl.

Sindbad.

Det blæser stærkt! —

I taler sagte, har I svage Lunger?

Spøgelse.

Den Puster trækker ikke mere Luft ind.

Sindbad.

Hvad er I, Ven?

Spøgelse leer.

Kulsvier!

Sindbad.

Hvilken Snak!

I saadan riig og prægtig Dragt!

Spøgelse.

Jeg tiener

Den rigeste Kulsvier, maa du vide;
Han brænder de bevægelige Skove,
Hvor Lovet kaldes Haar, og Grenen Arm.

Sindbad.

Det blæser! Jeg kan ingenting forstaae.

Spøgelse.

Maa! kom nu, kom! Thi inden Midnatstunden
Jeg atter være maa igien i Lunden.

Det gaaer raft affted og synger:

I Helved galer Haner,
Som Nattergal og Værkelil,
Der svømmer sorte Svaner
I Vand, som er af Svovel-Ild.

Og lummert brænder Grunden,
Der vifter ey den mindste Vind,
Derfor i Midnatstunden
Vi tioler os i Maanestien.

Sindbad.

En Landsmand! hvad er det for fæle Viser?

Spøgelse.

Soldater-Viser, Kiære! Ungdoms Galaskab!
Ved saadan Sang blier Byrden mere let.

Sindbad sagte.

Han gjør mig ganske bange med sin Snak.
Det skulde dog vel aldrig være galt fat?

Spøgelse.

Maa kom nu! Kom! Det er den høie Tid.

At denne fromme Siel, jeg slæber paa,
 Kan eengang naae det Maal, den stunder efter.

De gaae ud af Globen.

En Forstue i Madding's Pallads.

Sindbad. Hindbad.

Hindbad

reiser sig af sin Almagt.

Hvad seer jeg? Hvordan er jeg kommen her?

Sindbad.

Paa disse Skuldre!

Hindbad.

Har du baaret mig?

Sindbad.

Den hele Vey, og pustet ey engang.

Hindbad.

Jeg faldt i Almagt?

Sindbad.

Det kan hændes hver,

Vi er jo alle skrøbelige Kar.

J kan ey lugte Piffier, det kan jeg;

Men Katte derimod ey nær saa godt.
Hver har sit omme Sted i denne Verden!

Hindbad.

De søle Lillier! — Kiære! sig oprigtig,
Har jeg paa Veien snakket over mig?

Sindbad.

Isald I altid fører sig Discurs,
Saa kommer der vist aldrig af Jer Mund
Et ufornuftigt Ord.

Hindbad.

Saa taug jeg stille?

Sindbad.

Bomstille.

Hindbad.

Stakkels Mand! I er nok træt?

Sindbad.

Ey meer, end at jeg godt Ier kunde bære
En saadan Tour endnu. Man tit seer ud
Til det man ikke-er, det veed I vel!
Saadan man atter, paa den anden Side,
Seer ikke ud til det, som tit man er.
Men gaae! Her har alt været Bud. Jeg sagde
I maatte puste lidt.

Hindbad.

Det var fornuftigt.

DD

Seer paa sin Arm.

Men hvor du mig har flemt! Min Arm er blaa
Af dine Tingre.

Sindbad.

Naar I kommer hjem,
Saa vask Jer bare med lidt Brændeviin,
Saa gaaer det bort igien. Bliv ikke vred!
Man kiender ikke sine egne Kræfter.

Sindbad.

Saa gaaer jeg da; og for din gode Hielp
Jeg slutter dig i mine fromme Bønner.

Sindbad.

I Ederis Bønner? Det var juist mit Ønske.
Men, tøv lidt! Seer I: Bøn og Bøn er to.
Hvem vil I bede til for mig?

Sindbad.

Til hvem

Vel bedre end til Gud?

Sindbad fortrydelig.

Na Lapperie!

Det kan jeg selv, saameget det skal være.
Ney, seer I vel, min gode, fromme Kone!
Naar nu I Prindsen har curret, saa blier I
En Kone, som han faaer af Hiertet fier,
En Kone, som han afflaaer Ingenting;
I blier hans Favorit, hans Marionet,

(Ha jeg veed Pokker hvad de Dingster hedde)
 Tænk da paa mig! Jeg fordrer ikke andet,
 For min besværlige, min lange Gang.

Hindbad.

Det skal jeg!

Sindbad.

Jeg er kied af disse Skoe,
 Det er den laveste blant Professioner!
 En Strømpevæver og en Skrædder stiger
 Strax høiere; jeg vil nu ikke tale
 Om en Barbeer, som kommer op til Hovedet.
 Tænk paa mig!

Hindbad.

Ganske vist.

Sindbad.

En god Betiening,
 Hvor der er lidt at gjøre kun, men meget
 At tage — kort og godt — en Hof-Betiening!
 Hof-Senge-Reder-Mester, for Exempel,
 Som overlader Sengens Reden til
 Betienterne, og sover selv.

Hindbad.

Godt! Godt!

Jeg skal en glemme Eder! Sikkest en.

Sindbad.

Til Lykke, da! Til Lykke! Megen Lykke.

Han gaaer bort. Sindbad gaaer ind i Palladset.

Den store Sal i Aladdins Pallads.

Aladdin ligger paa en Sopha. Gulnare
træder ind med Sindbad som Fatime.

Aladdin betragter ham.

Est du den fromme, hellige Fatime,
Der lindrer Legemet's, som Sielens Dvaler?

Sindbad.

Saa troer ensfoldig Fromhed, store Prinds!
Jeg er en stille Qvinde, lever eensomt,
Henbringer Tiden med at frygte Gud
Og at paakalde ham. See det er alt!

Aladdin.

Saa kan du da vel ikke hielpe mig?

Sindbad.

Din Hustru siger, du har Tillid til mig.
Hvis du vil prøve, hvad de Andre prøve,
Og lægge ned dit Hoved i mit Skød,

Dg lade mine Hænder stryge dig,
 Saa — ja hvem veed — maaſkee det vel kan hielpe;
 Dg i det Mindſte ſkader det jo Intet.

Aladdin.

Vel talt, du Fromme!

Hindbad

ſætter ſig hos ham.

Kom da nu, min Prinds!

Dg læg dit høie Hoved i mit Skød.
 Men — Endnu Eet! — Iſald min Videndſkab
 ſkal hielpe dig, ſaa maa du have hos dig
 Din bedſte ſkat! Det bedſte ſom du eyer!
 Det synes underligt, men er dog ſaa.
 Jeg er enſoldig; men for dig, ſom mig,
 Er al Naturens Kraft jo uforſtaaet,
 Dg hvo tør vel forklare Sympathie?

Aladdin.

Du taler ſindrige ſom ſande Ord.
 Men — om jeg viſer dig min bedſte ſkat,
 Saa troer du neppe paa dens Herlighed!

Hindbad.

O jo! Jeg veed af Rygtet ganſke godt,
 Din bedſte Rigdom er en gammel Lampe.

Aladdin.

Velan da! Lampen er min bedſte ſkat,
 Dg Lampen ſeer du her nu i min Barm,

Dg i dit Skiod jeg lægger nu mit Hoved.
Helbred mig nu !

Hindbad.

Din Dval, min ædle Herre !
Er snart forbi.

Han famler under sine Klæder.

Aladdin

griber hans Haand og brister den hemmelige Doll
ud deraf.

Vie! Lad mig hielse dig.

Gulnare.

O Himmel! hvad er det?

Aladdin betragter Dollen.

En Jern = Magnet!

Som skulde strøget Hovedsmerten bort,
Dg peget med sin kolde, stive Finger
Pil Dødens Trispol. Iffesandt, du Groume?

Hindbad

Kaster sig paa Knæe.

Jeg er forraadt! O Herre, lad mig leve!
Slut mig i Lænker, giv mig hver en Dag
Det værste Slave = Arbeid at forrette,
Men lad mig leve!

Aladdin.

Doe!

Hindbad.

O skienk mig Livet!

Jeg bliver dig en troe, oprigtig Tiener,
 Jeg elsker dig, som Fader og som Moder,
 Ifald du skienker Livet mig, som de.

Aladdin.

Ha! det er Tid engang, at denne Tunge,
 Der finder ey de bedste Ord for gode
 Til frækt at lege med, at den forstummer.

Han støder til.

Hindbad

griber hans Haand.

Stand's, raske Dreng! endnu et Nieblif,
 Ifald du ikke frygter alt for meget
 For mine Ord. — See her, du Stolte! see
 Her er mit Bryst! Stød til, stød i mit Riød
 Det skarpe Staal, og roes dig af din Idræt! —
 Hvad har jeg gjort? Og hvoraf veed du da
 At Hindbad vilde myrde dig, fordi
 Du fandt en Dolk hos ham? Et ringe Vaaben
 Kun, for en Vandrer i et fremmed Land.

Aladdin.

Elendige! Og vilde du ey dræbt mig?

Hindbad hæftig.

Har du Bevii's derpaa, Ordgyder, du!
 Som kroer dig af Retsfærdighed og Godhed?

Og om jeg vilde det? Har du en dræbt
Min Broder? Raaber en min Broders Blod
Om Hevn af Jorden?

Aladdin.

Ha, den lumste Morder!
Ehi at han ikke fik sit Forsæt udført,
Derfor maa jeg en takke ham, men Himlen.
Sie Niding! doe!

Hindbad.

Ja dræb, ja dræb mig kun!
Du svæder seent derfor i Helvede.
Min Broder var et Menneſte! Du fik
Den Skat, hvorfor han havde stridt sin Livstid.
Kan du fortryde, at han hadede dig?

Aladdin.

Han vilde offere lumst en Unglings Liv,
Den gamle Synder! for sin Lykkes Skyld,
Sin timelige Lykke. Skiebne gav mig
Hvad en den havde tiltænkt ham, men mig.

Hindbad.

Det Offer veed jeg intet af at sige!
Alt hvad jeg veed er det, at du har dræbt
Min Broder, og at Blodets Kierlighed
Har fundt mig til at hævne ham, og til
At dræbe dig igien. Tilfældet giver

Dig Geiren. Vel! Benyt den! Stød dit Staal
 Ind i mit Bryst, dræb en uskyldig Mand,
 Som blev et Offer for sit Broder-Benskab;
 Og bryd dig siden af din Heltteggierning!

Aladdin.

Ha Ræv! Du slipper ikke ud af Garen!

Han klapper i Hænderne; En Slave kommer.

Bring mig to slebne Damascener-Sværd!

Slaven gaar ud og henter dem, bringer dem ind og
 forseier sig atter bort paa Aladdins Bink.

See Hindbad! Al min hele Wandel hidtil
 Har været aabenlys, reen og oprigtig.

Du est min Fiende! en af os skal doe.

Dog skal du ikke saae Anledning til

At klage over Overlast og Mord.

Jeg stoler paa min Arm og paa min Ret.

Skönt fuldelig du havde velfortient

At sættes ud af Verden, som en Synder,

Paa Ketterstedet, stuttet fast i Jern,

Saa vil jeg, da din List har grebet til

Opdigtet Overlast og læiet Uskyld,

Min Skiebne lægge ned i Allahs Haand.

Tag dette Sværd. Du ryfter Slave? Tag det!

Hvor blev din Tillid til din gode Sag?

Ha tag det! Denne frække Vande skal

En langer trodse Himlen, reist fra Jorden;

Den skal i Støvet. Hindbad! Tag dit Sværd!

Hindbad.

Dg naar jeg fælder dig? Hvad blier min Skiebne?
 Est du en Tyrste? Trænger Dagten en
 Herind og slæber mig til Retterstedet?

Aladdin

fager Lampen af sin Barm og sætter den paa Jorden.
 Jeg sætter Lampen mellem dig og mig.
 Den, som nedslaaer den Anden, griber Lampen,
 Dg ingen Dødelig modstaaer hans Magt.

Gulnare.

Aladdin! Himmel! Hvad er det du vover?

Aladdin.

Sandhed mod Løgn, det Gode mod det Onde.
 Tag Sværdet! eller, ved den store Gud!
 Jeg knuser din indsknebne Hovedskal.

Hindbad fager Sværdet.

Usynligt Chør af onde Aander

O Dee!

Nu er det reent forbi!

Nu kan det aldrig faae et heldigt Udfald.

Nu kan vi ikke længer staae dig bie.

Den rænkelse Kamp,

Den aabne Feide,

Vi ey forstaae.

Spring ham paa Ryggen!

Hold fast om Klingen og slaae til med Skiftet!

Vink, som om Nogen, hist, dig kom til Hielp,

Og stik ham saa i det han vender sig!

O Wee! O Wee!

Enoe dig Hindbad! Enoe dig!

Ha! vind dig slimet, som en Al i Rusen!

Bid i din Hale, som en Snog, og rul dig

Bort, langt herfra.

O Wee! O Wee! O Wee!

Den rænkelse Kamp, den aabne Feide

Er ey for os.

Har du da glemt enhver af dine Kunster?

Spænd Benet for ham, saa han falder,

Sæt Goden paa hans Hals og stik ham saa!

Du viger?

Ha! Skam dig! Skam dig Hindbad!

Lad som du veeg. Kom ham paa Ryggen kun,

Saa skal vi hielppe dig.

O Wee! O Wee!

Den rænkelse Kamp, den aabne Feide,

Forstaae vi ey!

Chor af gode Aander.

See hvor den blege Niding zitterer alt!

Nu er det snart forbi.

Vor Yndling trænger ey til at opmuntres.

Han stander herlig i sin Ungdoms-Kraft,

Med vældig Arm, med roligt Tillidsblik.

See hvor han svinger let sit blanke Sværd!
 See Dødens Dug alt paa den Svages Pande!
 Han taber Sværdet — Lys! — Aladdin standser —

Hindbad.

Skienk mig et Dieblis lidt Pusterum,
 Isald du est en ærlig Kæmpe!

Aladdin.

Vel!

Det skienkes dig.

Hindbad

sætter sig ned og puster.

Hm! det er selsomt nok,

At Listen, med sin hele Virksomhed,
 Gaa lidt forstaaer at overrumple Kræften. —
 Men midt i al min Træthed har jeg dog
 Gaamegen Kraft, at jeg kan vriste dig
 Den Kryd af Haanden, som du griber efter.
 Jeg seer det er forgieves at jeg skrider
 Mod dig i denne Kamp. Dog blier du ikke
 Min Banemand. Kan jeg ey fælde dig,
 Gaa kan jeg fælde dog mig selv, og vende
 Mit Vaaben rass imod min egen Barm.

Han dræber sig.

Aladdin rolig.

Det har tilfælles du med alt det Onde:

Dets hele Kraft, et øieblikligt Epil,
Bortspinder i sit eget Giøglelys.

Aladdin og Gulnare staae en Tidlang tankesulde og be-
fragte Liges. Pludselig bliver det taget bort for de-
res Dine. En sed og dæmpet Musik begynder at
tone fra Kuppelen i Salen. og udsletter lidt efter
lidt ethvert bittert Indtryk af det foregaaende Op-
trin. Søde, Kierlighedsfulde Toner trænge sig ind i
deres Hjerter. De omfavne hinanden med Hengst-
kelse og staae ubevægelige i salig Forundring. Plud-
selig udbryder et usynligt

C h o r.

Gyvsfold ønske dine Slaver dig til Lykke, Tyrste!
nu.

Du har overstridt og vundet! Du har ryddet Klink-
ten ud!

Herligt Blomsten nu kan trives, duster i sin For-
aarstund.

Kiøler Somren med sin Skygge, fryder Høsten med
sin Frugt.

Brilleflangens Gift er udtømt; uden Fare, uden
Gru,

Kan du stifte den i Barmen; Dodens lumste Tand
er brudt.

Hil dig, deiligste Tyrstinde! Ingen Taage, ingen
Slud,

Støre skal vor hulde Maane, den skal straaale klar
og rund.

Dine hvalte Nyenbryne nu skal spille, rolig
huldt,

Som to Buer midt paa Himlen efter fuldendt
Regn og Rusk.

I Golcondas Diamanter skal du rødme venligt
nu,

Som en Rose fra Damaskus i den klare Morgen-
dug.

Hil Aladdin! Hil Gulnare! Vakkre Kæmpe! Skion-
ne Brud!

Godt en Mandel tvende Kierner har forenet, el-
skovsfuld.

Ringens Aander.

Hvor I staae, hvorhen I træde, staae vi væbnet
rundtomkring,

Ingen Siender ind skal trænge giennem Ringens
Aanders Ring.

Lampens Aander.

Og i Middelpunktet af den stærke Skares Værne-
frands

Livets Lampe høit skal brænde med en rolig, listig
Glands.

C h o r.

Du har overskridt og vundet, dine Fiender sælde du.

Snyfald ønske dine Slaver dig til Lykke, Tyrke!
nu.

G u l n a r e.

O søde Toner! o hvor rene, klare!

A l a d d i n.

Laf være dig, du himmelske Hærskare!

Musikken og Sangen tier.

S t o r b e z i r e n ,

fulgt af de øvrige Ministre kommer ind. Han gaaer hen
imod Aladdin, bærende en rød Sleielspude hvorpaa
Diademets hviler.

Et sørgeligt, men og et Glædes-Budskab
Vi bringe dig: Den gamle Sultan er
En meer paa Jorden. Han har fulgt Naturens
Almindelige Bud, og vandret hjem
Til sine Fædre hist, i Allahs Skød.
Hvad der aspreffer os en Bemodstaare,
Som sanddrue Dienere af den Hensarne,
Opsylde atter, paa den anden Side,
Bort Bryst med Fryd, naar vi betænker at

Du, store Prinds! skal være nu vor Fader.
 Modtag din Krone af din Slaves Haand,
 Og sæt den selv omkring din høie Tinding!

Aladdin modtager Kronen.

Almindeligt Raab fra det forsamlede Folk
 paa Slotspladsen.

Allah velsigne dig, vor elskte Sultan!
 Skin, som en Sol, med Lyst og Frugtbarhed,
 Ned over Persien. Allah velsigne
 Vor store Sultan! Vor Aladdin leve!

Aladdin

gaaer hen til Vinduet, støtter sig til sin ene Haand og staar
 længe taus og betragter Mængden, endelig bryder han
 ud:

Dernede gif jeg, som en lille Dreng,
 Hver Sondag, naar jeg havde faaet Lov,
 Og saae forundret op til Sultans Pallads,
 Og kunde ey begribe hvordan dog
 Man kunde bygge sligt et Taarn fra Jorden;
 Dernede kasted jeg i Kaserie
 En Steen blandt Mængden, som forfulgte mig,
 Og spottet følesløs min haarde Stiebne;
 Dernede nu udraabe de mig Alle
 Til deres Sultan, deres store Sultan.
 Hvor sølsomt er dog Menneffenes Liv!
 Hvor mytisk bryder alt sig blandt hinanden!
 Et ringe Spil i Evighedens Haand.
 Et Bink, og flux vi er det gamle Stov!

Hvad er da menneskelig Magt og Storhed?
 Kom Elfte! Lad os vandre hen at see
 Din Faders fromme Smil i Dodens Nat;
 Og lad os saa, mens Folket tilbereder
 Her, til vor Kroning, rundtom festlig Høitid,
 Henvandre uden Porten hist, og sætte
 Os eftertænksomt ned et Dieblif
 Paa Morgianes Grav, ved Hylde træet.

E p i l o g .

Phantasia

træder frem og siger:

Saaledes har den underfulde Due,
 Der skinner dybt i Biergets Inderste,
 Som dybt i Mandens Barm og giennem hans
 Jdrætter og det Held, som følger dem,
 Den himmelige Urkraft: Lyset selv,
 Som virker alt hvad der er Liv og Lykke,
 Bequemmet sig til frem at træde her,
 Indhykket i en legemlig Gestalt —
 En gammel Kobber-Lampe!
 Har I opmærksomt læst det hele Digt,
 Betragtet Lampen i sit eget Lys,
 Og med sit eget Nie, mærket vel
 Hvad Noureddin saae i den gamle Bog,

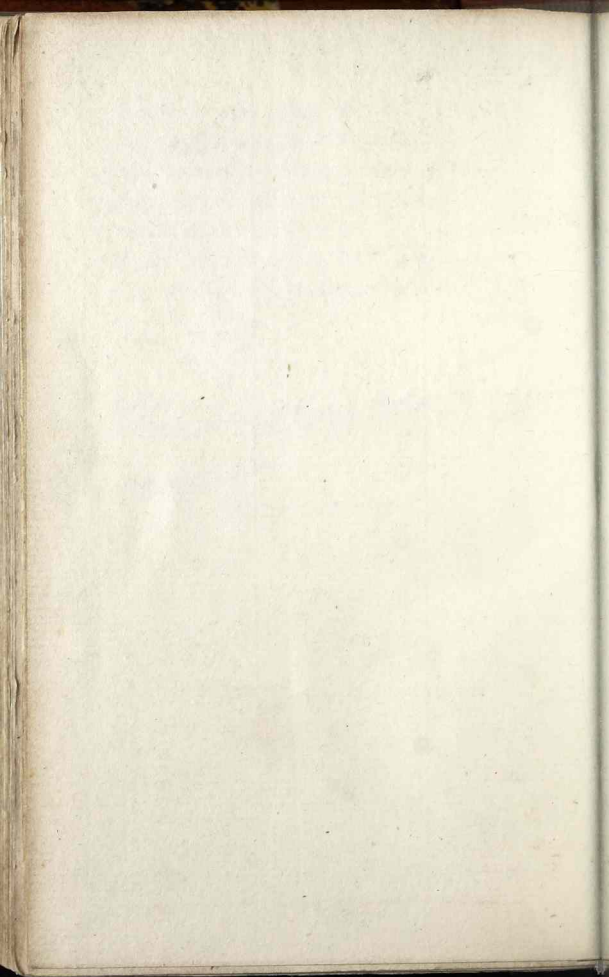
Hvad Ringens Aand forklared for Aladdin —
 Saa er det en nødvendigt meer at pirre
 I Lampen med Forstandens Lysesar,
 For at forjage hver en Dunkelhed. —
 Det lette Spil er endt; thi Helten staaer
 Nu ved sit Maal, og Livets Stræben kun
 Er Digtekunstens Stof; den høie Røe
 Kan Guds Cheruber synge, ingen Digter.

Modtag da her det gamle Malerie,
 Der forhen hang i Borgestuen kun,
 Halv slettet ud af Støv og Røgtobak,
 Beskint af Praasen i en Jerntraads-Stage!
 Der saae min Son det hænge i sin Barndom,
 Og Stovets Teppe, Praasens svage Lys,
 Frembragte samme Virkning i hans Siel,
 (Ukiendt med Jordens Herlighed, men nær
 Beslægtet med dens mystiske Natur)
 Som Templets Dæmringsløv paa Helligdommen.

Alt længe stod det underfulde Digt,
 Hidbragt fra Osten, slemst forstødt paa Reisen,
 Omklædt paa gallisk af arabisk Dragt,
 Hensadt i en Erindringskrog. — Nu har han,
 Saa godt det stod til ham, afføvet det,
 Opfrisket Farverne, saa godt, han kunde,
 Lagt den Betydning i det hele Billed,

Som blege Færning syntes pege til,
Dg sat det Hele i en bedre Kamme.
Dhi tag det venligen imod, som venligt har
Det Eder byder! Hvis det lykkes ham,
Alt bringe Eders Nie til at see,
Hvad selv han i det gamle Billed saae,
Da har han truffet hvad han sigted paa.









A 797 87

249-295

